

643
29453

பகுதி—12.

பதஞ்சலி யோக ஸௌத்ரம்,
வேத ரிஷிகளின் கவிதை,
கீதை முன்னுரை.

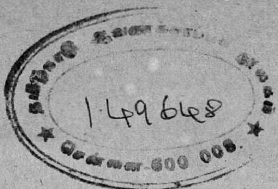
சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

ACL-TN-AL
02540

1208

பாரதி பிரசுராலயம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை.

R6
N30

சென்னை

ஹிந்தி பிரசார அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

R6

N30

பொருளடக்கம்

13 MAY 1930

பதஞ்சலி யோக ஸூத்ரம்.

பொருள்

பக்கம்

1-52

ஸமாதி பாதம்

...

வேத ரிஷிகளின் கவிதை

முகவுரை ... 53

ரிக்கவேதம் பொருள் விளக்கம்... 55

,, முன்னுரை 29

,, மொழி பெயர்ப்பு ... 60

தி அக்னி தேவன் ... 66

மித்ரன் ... 68

உரை ... 69

தி (அக்னி தேவன்) ... 71

உரை ... 72

உயிர் அல்லது வாயுதேவன் ... 74

அசுவி நௌ தேவர் (இந்திரன், சரஸ்வதி) ... 75

முதல் மண்டலம் 6-வது ஸூத்ரம்

(மொழி பெயர்ப்பு) ... 81

,, 5-வது ... 82

வாக்கு ... 87

ஸரஸ்வதி புஜை—உண்மைவழி ... 88

தேவவாக்கு—அவதார ஸரஸ்வதி ... 89

ஸரஸ்வதியும் இலக்கியமும் ... 89

மருத் (புயற்காற்று) ... 91

வேதம் ... 97

பாட்டு ... 99

கீதை.

ஸ்ரீ பாரதியாரின் முகவுரை ... 101

ஓம் சக்தி.

பதஞ்சலி யோக ஸுத்ரங்கள்.

முதலாவது
ஸமாதி பாதம்.

ஸுத்ரம் க. இனி யோகம் சொல்லப்படும்.

ஸு. உ. யோகம் என்பது சித்த வ்ருத்திகளை
அடக்குதல்.

வ்யாக்யாநம்: சித்த வ்ருத்திகள் என்பன சித்தத்
தின் இயக்கங்கள். மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்
காரம் என்ற நான்கும் சேர்ந்து மனிதனுக்குள்ளே
அந்தக்கரணம் (உட்கருவி) என்று சொல்லுதல் வே
தாந்த சாஸ்த்ர முறை. அவையனைத்தையும் ஒன்றாக்
கிச் சித்தம் என்று சொல்வது யோகசாஸ்த்ர வழக்கு.
பார்வை யென்னும் தொழிலுக்கு வெளிக்கருவி கண்
ணென்றால் உட்கருவி சித்தம். கேள்விக்குப் புறக்
கருவி செவி; உட்கருவி சித்தம். இப்படியே அனைத்

திற்குங் கொள்க. எனவே எனது சித்தத்தைத் தவிர எனக்கு உலகம் வேறில்லை. நான் ஒரு யானையைப் பார்க்கும்போது புறத்தே நிற்கும் யானையை நான் பார்க்கவில்லை. அது காரணமாக என் சித்தத்துள் வீழும் யானைச் சித்திரத்தையே நானறிவேன். எனக்குலகம் எனது சித்தமேயாதலால் என் சித்தம் எனக்கு வசப்படும்போது உலகம் எனக்கு வசமாய் விடும்.

ஸூ. ஈ. அப்போது காண்பவன் தன் வடிவத்தில் நிற்கிறான்.

வ்யாக்யாநம்: காண்பவன்: ஆத்மா. சித்தச் செயல்களை அடக்கியபோது ஆத்மா தன் நிஜரூபத்தில் இருப்பானென்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ஸூ. ச. மற்றப் பொழுது வருத்திகளின் வடிவை ஏற்பான்.

வ்யா: 'மற்றப் பொழுது' என்றால் சித்த வருத்திகளை அடக்காத போது. ஒருவன் முதலையைப் பற்றி எண்ணுகையில் அவனுடைய ஆத்மா முதலை வடிவம் பெற்று நிற்கும். "நீ எண்ணுகிற படியே ஆகிறாய்"— "யத் பாவயஸி தத் பவஸி" என்றும் "மனம் போல் வாழ்வு" என்றும் முன்னோர் சொல்லியிருப்பது எதிர் காலத்தை மாத்திரம் சுட்டுவதன்று. நிகழ் காலத்திலும் உண்மை. எப்போது உன் மனம் எதை நினைக்கிறதோ அப்போது நீ அதுவாகிறாய்.

ஸூ. ௫. சித்த வ்ருத்திகள் ஐந்து வகைப்படும். அவற்றுள் சில துன்பமுடையன. சில துன்பமில்லாதன.

வ்யா: அவ்வைந்து வகைகள் எவை யென்பது கீழே கூறப்படும்.

ஸூ. ௬. அவை:—ப்ரமாணம்; விபர்யயம்; விகற்பம்; நித்திரை; ஸ்மரணை என்பன.

வ்யா: ப்ரமாணம் என்பதற்குத் தமிழில் அளவை என்று பெயர். விபர்யயம் என்பது விபரீத ஞானம்.

ஸூ. ௭. ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஆகமம் என்பவை ப்ரமாணங்களாம்.

வ்யா: ஐம்புலன்களால் நேரே அறிதல் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் அல்லது காட்சியளவை எனப்படும். ஊஹத்தால் அறிவது அனுமானம். அனுபவத்தில் உண்மையென்று காட்டத் தக்கனவாகிய மேலோர் வாய்ச் சொல் ஆகமம் எனப்படும்.

ஸூ. ௮. ௮. விபர்யயம் என்பது போய்யறிவு. ஒரு பொருளின் மெய்யான வடிவத்தில் நிலை பெறுதது.

வ்யா: சிப்பியை வெள்ளியாகக் காண்பது போன்ற உணர்வு விபர்யயம் எனப்படும். ஸந்தேஹ்மும் இதனுள் அடங்கும். தூணை மனிதனே என்றற போலென்பர்.

ஸூ. ௯. விகற்பம் என்பது பொருளில்லாமல் ஒலியை மாத்திரம் தழுவி நிகழும் உணர்வு.

வ்யா: இந்த ஸூத்ரத்துக்கு போஜ தேவர் தமது ராஜ மார்த்தண்டம் என்னும் உரையில் வ்யாக்யாநம் எழுதுமிடத்திற் பின் வருமாறு சொல்லுகிறார்:—

“மனிதனுக்கு அறிவே ஸ்வரூபம் என்ற வசனத்தை (விகற்ப ஞானத்துக்கு) த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டலாம். “மனிதனுக்குக் கம்பளம் உடை” என்பது போல அவ்வாக்கியத்தில் வேற்றுமை யுணர்ச்சி தோன்றும் படி இருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் புருஷனுடைய ‘ரூபம்’ அறிவன்று; புருஷன் தானே அறிவு.”

முயற் கொம்பு; ஆகாயத் தாமரை என்றும் போலச் சொல்லளவில் நின்று பொருளற்ற உணர்வுகள் விகற்பங்களெனப் படும்.

ஸூ. ௧௦. அபாவம் (இன்மை) என்ற உணர்வைச் சார்ந்த வருத்தியே நித்திரையாம்.

வ்யா: அபாவம் என்பது பேளதிக லோகத்தை விட்ட நிலை. ஒன்றுமில்லாத சூன்யத்தை அபாவம் என்பாருமுளர். நித்திரையில் சித்தம் ஒரு பொருளை யுஞ் சாராமல் நிற்கிறதென்பது பொருள்.

ஸூ. ௧௧. அனுபவித்த விஷயத்தை நழுவி விடா திருத்தல் நினைப்பு.

வ்யா: போஜ தேவர் தமது வ்யாக்யாநத்தில் சொல்லுகிறார்:— “ப்ரமாணம், விபர்யயம், விகற்பம்

இம் மூன்றும் விழிப்பிற்குரிய நிலைகள். இவை அனுபவத்தால் கனவிலும் புலப்படுகின்றன. உறக்கம் உணரப் படாத விஷயத்தைப் பற்றியது. ப்ரமானம், விபர்யயம், விகற்பம், நித்திரை என்ற நான்கையும் நிமித்தங்களாக உடையது நினைப்பு.' இனி, சித்தவ்ருத்திகளை அடக்கியாளும் நெறி சொல்லுகிறார்.

ஸ.௫. கஉ. பழக்கத்தாலும் பற்றில்லாமையாலும் அவற்றை அடக்கலாம்.

வ்யா:- பழக்கத்துக்கு முதனூலில் “அப்யாஸம்” என்ற சொல்லும், பற்றின்மைக்கு “வைராக்யம்” என்ற சொல்லும் வழங்கப் படுகின்றன. இவற்றின் இலக்கணம் கீழே சொல்லப் படுகிறது.

ஸ.௫. கங. அவற்றுள், ஒரே நிலையில் நிற்க முயலுதல் பழக்கம் எனப்படும்.

ஸ.௫. கச. அம் முயற்சியை நேடுங்காலம் இடையின்றி ஆதரித்தால் அது திடம் பெரும்.

ஸ.௫. கரு. பார்த்தனவும் கேட்டனவும் ஆகிய விஷயங்களில் ஆவலற்றேன் அவற்றின் மீது பெறும் வசீகரணத் தன்மைக்கு வைராக்கியம் (பற்றின்மை) என்று பெயர்.

வ்யா:- வைராக்யம் என்ற சொல்லுக்கு விருப்பமில்லாமை என்பது பொருள். உலகத்துப் பொருள்

களிநிடத்தே நாம் ஆவலைத் துறந்து விட்டால் அவை நமக்கு வசப் படுகின்றன. ஆவலுள்ள வரை அவற்றுக்கு நாம் வசப் பட்டிருக்கிறோம். “வசிகரணம்” என்றால் வசப்படுத்துதல்.

ஸூ. ௧௬. அப்பால் புருஷனை அறிவதால் குணங்களிநிடத்திலும் பற்றின்மை உண்டாகிறது.

வ்யா: “குணங்களாவன: ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பவை. இவையே ஜகத்தின் மூலங்கள். இவற்றிலே பற்று விடுவது தான் வைராக்யத்தின் சிகரம். வெளிப் பொருள்களிலே பற்று நீங்கிய போது பாமாதம் ஞானம் கிடைக்கிறது. அதினின்றும் குணப் பற்றுதல் விடுகிறது.” இனி ஸமாதி லக்ஷணம் சொல்லுகிறார்.

ஸூ ௧௭. விதர்க்கம், விசாரம், ஆனந்தம், அஸ்மிதை என்ற நிகழ்ச்சிகளுடையது “ஸம்ப்ரக்ஞாதம்” என்ற ஸமாதி.

வ்யா: விதர்க்கம் என்பது பொது ஆராய்ச்சி; விசாரம் ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி. அஸ்மிதை என்பது வெறுமே “நான் இருக்கிறேன்” என்ற உணர்ச்சி மாத்திரம் மிஞ்சி நிற்கும் நிலைமை.

ஸமாதியே யோகியின் லக்ஷ்யம். சித்தத்தை அசைவின்றி ஒரே பொருளில் நிறுத்தி விடுதல் ஸமாதி எனப்படும். இந்த ஸமாதி இரண்டு வகைப்படும்:—ஸம்ப்ரக்ஞாதம், அஸம்ப்ரக்ஞாதம் என.

‘ஸம்ப்ரக்ஞாதம்’—உணர்வுட்பட்டது. ‘அஸம்ப்ரக்ஞாதம்’—உணர்வைக் கடந்தது.

ஒரு பதார்த்தத்தை மற்றெல்லாப் பொருள்களினின்றும் பிரித்து மீட்டுமீட்டும் அதிலேயே த்யானம் செலுத்துவது விதர்க்க ஸமாதியின் லக்ஷணம்.

தியானம் செலுத்துவதற்குரிய விஷயங்கள் இரண்டு வகைப்படும். பிரகிருதியின் தத்துவங்கள் ஒரு வகை. மற்றொன்று புருஷன் (ஆத்மா). பிரகிருதியின் தத்துவங்களெல்லாம் ஜடம்—உணர்வற்றன. புருஷன் (ஆத்மா) சேதனை—அறிவுடையவன். இவ்விடத்தில் ஸ்வாமி விவேகானந்தர் பின் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

‘யோக சாஸ்திரத்தில் இந்த அம்சம் ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகவுடையது. அஹங்காரம், புத்தி, மனம் இவற்றுக் கெல்லாம் சித்தமே ஆதாரம். சித்த வஸ்துவிலிருந்தே இவையெல்லாம் பிறக்கின்றன. ப்ரக்ருதியின் சக்திகள் சித்தத்தினுள்ளே புகும்போது அவை எண்ணங்களாக மாறுகின்றன. பிரகிருதி (இயற்கை) ஜடப்பொருள்களாகவும் ஜடசலனங்களாகவும் காணப்படுகிறது. பொருள் வேறு சலனம் வேறுகப் பிரிவுபட்டுத் தெரியாமல், கலந்து நிற்கும் பூர்வ நிலைக்கு அவ்யக்தம் (வ்யக்த மாகாதது) என்று பெயர். படைப்புக்கு முன்பு ஜகத் தெல்லாம் அவ்யக்த நிலையிலிருந்தது. இந்த ஜகத்தைக் கடந்து நிற்பது புருஷன்—இதுவே சைதன்யத்தின் ஸாரம்.

பதார்த்தங்களின் மீது த்யானம் செலுத்துவத

னால் யோகஸித்திகள் பிறக்கின்றன. அறிவே சக்தி. அறிவே ஸித்தி. ஒரு பொருளை நாம் முழுதும் அறிந்து விடுவோமாயின் அது நமக்கு வசப்பட்டுப்போம். பஞ்ச பூதங்களைப் பற்றி த்யானம் செய்யும் போது அவற்றின் மீது அதிகாரம் ஏற்படுகிறது. வெளிப்படையான ஸ்தூல பூதங்களை த்யானத்துக்குரிய பதார்த்தங்களாக வைத்துக்கொண்டு செய்யப்படும் ஸமாதிக்கு ஸவிதர்க்க ஸமாதி என்று பெயர். தர்க்கம் என்பதற்கு சங்கித்தல் என்பது பொருள். சங்கை செய்து, ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தே பூதங்கள் தம்மிடத்திலுள்ள உண்மைகளை யெல்லாம் யோகிக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அவன் வசத்திலே ஒப்புவித்து விடுகின்றன. இதே த்பாநத்தில் பூதங்களைக் கால தேசங்களினின்றும் பிரித்து அவற்றின் சுயவடிவில் த்யானிக்கும்போது அது நிர்விதர்க்க ஸமாதி யெனப்படும். அப்பால் த்யானம் மேற்கூறப்பட்ட நிலையைக் கடந்து தந்மாத்திரைகள் என்று சொல்லப்படும் ஸூக்ஷ்ம அணுக்களை விஷயமாகக் கொண்டு நிகழுமிடத்தே அதற்கு ஸவிசார ஸமாதி என்று பெயர். இதுவும் கால தேசங்கடந்தால் நிர்விசார ஸமாதியாகும்.

இனி, அடுத்த படி: ஸூக்ஷ்மம், ஸ்தூலம் என்ற இருவகையான பூதங்களையும் விட்டுச் சித்தத்தையே விஷயமாகக் கொண்டு த்யானம் செய்யும் போது ஸாநந்த (ஆனந்த ஸஹிதமான) ஸமாதி ஏற்படுகிறது. சித்தத்தின் குணங்களைக் கூடப் பிரித்துத் தள்ளிவிட்டு அதன் சுத்த வடிவத்தில் த்யானம்

செலுத்தி, மற்றெல்லா வருத்திகளும் மடிந்து, ஸத்வ குண ஸம்பந்தமான அஹங்காரம் மட்டிலும் மிஞ்சி நிற்கும்போது அஃது அஸ்மித ஸமாதி யெனப்படும். இந்நிலை அடைந்தவர்களை முன்னோர் “விதேஹகர்” என்று கூறுவர். அதாவது ஸ்தூல தேஹத்துடன் தம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளாதவர். ஆனால் இவர்களும் தம்மை ஸூக்ஷ்ம தேகத்துடன் சேர்த்துப் பாவனை செய்து கொள்வர். இந்த நிலையில் இயற்கையுடன் கலந்து நிற்போர் “ப்ரக்ருதிலயர்” என்று கூறப்படுவர். பிரகிருதியைக் கடந்து செல்வோர் முக்தி யடைகிறார்கள்.

ஸூ. ௧௮. எல்லாவகைச் சித்த வருத்திகளையும் அழித்துப் பழகுவதனால் மற்றொரு ஸமாதி உண்டாகிறது. இதில் ஸம்ஸ்காரங்கள் மாத்திரமே மிஞ்சி நிற்கின்றன.

வ்யா: “இதுவே உணர்வைக் கடந்து நிற்பதாகிய அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி. இதி விருந்து தான் முக்தி விளைகிறது. மேலே கூறப்பட்ட ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி முக்திக்கும் வழி காட்டுவதன்று. அதிவிருந்து ஸித்திகள் ஜனிக்கும். ஒருவன் எல்லா ஸித்திகளும் பெற்ற பிறகு கூட மறுபடி நமூவி வீழ்ச்சி பெறக் கூடு மென்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மா (புருஷன்) ப்ரக்ருதியைக் கடந்து செல்லவேண்டும். இந்த நிலை பெறுதல் மிகவும் துர்லபம். இதனைப் பெறும் உபாயம் பின்

வருமாறு. சித்தத்தை விஷயமாக நிறுத்திக் கொள். ஏதேனும் எண்ணம் உள்ளே புகும்போது அதை உடனே வெட்டிவிடு. சித்தத்தில் யாதொரு எண்ணமும் நிகழாமல் அதைப் பாழாக்கிவிடு. இது செய்யும் திறமை ஒருவனுக்கு வருமாயின் உடனே முக்தி உண்டாய்விடும்” என்று விவேகாநந்தர் சொல்லுகிறார்.

இந்த ஸமாதியில் ஸம்ஸ்காரங்கள் மிஞ்சி நிற்குமென்று பதஞ்ஜலி முனிவர் சொல்லுகிறார். ஆனால் இந்த ஸமாதி முதிர்ச்சி பெறும்போது ஸம்ஸ்காரங்கள் தாமாகவே நசித்து விடுமென்று விவேகாநந்தர் கருதுகிறார். அது பற்றியே விவேகாநந்தர் இதனை முக்தியில் உடனே கொண்டு சேர்க்கும் படி யென்று பேசி யிருக்கிறார்.

“ஸம்ஸ்காரங்கள் என்பன சித்த வ்ருத்திகளின் விதைகள். நம்முடைய சித்தத்தில் தோன்றி மறையும் எண்ணங்கள் அப்படியே அழிந்து போக வில்லை. தத்தம் விதைகளை மிச்சம் வைத்து விட்டுப் போகின்றன. இந்த விதைகளையும் அழித்தாலன்றிப் பரிபூர்ண விடுதலை தோன்றாது. செட்ட விதைகளை மூத்திரமே யன்றி நல்ல விதைகளையும் அழித்து விடவேண்டும். அப்போது ஆத்மா தனது ஸ்வரூபத்தை அறிவான். தான் நித்ய ஒளி யுடையவனென்றும், எல்லாம் அறிபவனென்றும், ஸர்வ சக்தி யுடையவனென்றும் தெரிந்து கொள்வான். தன்னைத் தானே தனைகளால் கட்டி யிருந்த தெல்லாம் ஒருவித மாயத் தோற்றமே யல்லாமல் யதார்த்தத்தில் தனைக்கு எக்

காலத்திலும் எவ்விதமான தளையேனும் துன்பமேனும் இருந்த தில்லை யென்று தெரிந்து கொள்வான். அப்போது அவன் கட்டளை யிட்ட செய்கைகளெல்லாம் நிறைவேறும். அவன் விரும்புவதில்லை; ப்ரார்த்தனை செய்வதில்லை. அவனுக்கு நிகழும் ஸங்கற்பங்கள் தாமே நிறைவேறும்.” என்கிறார்.

ஸ-௮ கக:— விதேஹ யோகிகளுக்கும் ப்ரக்ருதிலயர்களுக்கும் இந்த யோகம் உலகத் தோற்றத்தை விளைவிக்கும்.

வ்யா: உடம்பிலே நாம் கட்டுப் பட்டிருக்கிறோமென்ற அற்ப சிந்தையைக் கடந்தவர்கள் விதேஹ யோகிகள்.

இயற்கையுடன் ஒன்று பட்டவர்கள் ப்ரக்ருதிலயர். இவ்விருவரும் ஸமாதி யாகிய சலன மற்ற நிலையில் உணர்வற்ற பதவி யடைந்த ஸமயத்திலும் அவர்களுக்கு உலகத் தோற்றம் தென்படாதிராது. தென்படத் தான் செய்யும். இந்திர ஜாலம் கண்டிருப்போன் தன்னை அதில் உடம்படுத்தாதவாறு போல அவர்கள் தம்மை உலகத்தின் மாறுபடு தோற்றங்களுடன் உடம்படுத்திக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

ஸ-௮ உ௦:—(சுத்த மோனம் வேண்டுகிற) மற்றவர்களுக்கு அந்த யோகம் சிரத்தை, லீர்யம், ஸ்ம்ருதி (நினைப்பு), ஸமாதி, உணர்வு இவற்றின் வழியே பிறக்கிறது.

வ்யா: ஸ்ம்ருதி என்பது சித்தத்தை த்யாநத்தி
 னின்றும் நமுவவிடா திருத்தல். “உணர்” வென்றது
 மெய்யறிவு. ஸமாதி யென்பது ஸம்பூர்ண அமைதி.
 சிரத்தை யென்பது விடாத நம்பிக்கை. அதினின்
 றும் ஊக்க முண்டாகிறது. ஊக்கத்திலிருந்து
 நமுவத லற்ற சிந்தை பிறக்கிறது. அதிலிருந்து
 சித்தத் தெளிவு பிறக்கிறது. அது மெய்யறிவைத்
 தருகிறது. இவற்றை ஸாதிப்போர் உலகத் தோற்
 றத்தைக் கடந்து மஹா மோன நிலை பெற வல்லோ
 ராவர்.

ஸூ. உக:— தீவ்ர வேக முடையவர்களுக்கு
 ஸமாதி யிகவும் விரைவாகக் கை கூடுகிறது.

மதுரை நாராயணய்யர் மொழி பெயர்ப்பில்
 இந்த ஸூத்ரத்துக்குப் பின் குறிப்புச் சேர்க்கப்
 பட்டிருக்கிறது: — “யோகிகள் ஒன்பது விதப்
 படிகளில் உள்ளவர்கள். உபாயங்கள், வைராக்
 கியங்கள் தாரதம்யங்களினால் அப்படிகள் ஏற்படு
 கின்றன. உபாயம் மூன்று விதம்:—ம்ருது, மத்ய
 மம், அதிமாத்தரை. வைராக்யமும் மூன்று விதம்.
 அதிமாத்ரையான உபாயம், அதிமாத்தரையான
 வைராக்யம் இவை யிரண்டும் கூடிய யோகிக்கு இந்த
 ஸூத்ரத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் ஸமாதி ஸமீபத்தி
 லுள்ளது.”

ஸூ. உஉ:—அதிலும், மெதுவாகவேனும், மத்ய
 வேகமாகவேனும், அதி தீவ்ர வேகமாகவேனும் செல்

வதற்குத் தக்கபடி (பயன்களிலும்) பேதங்களுண்டா கின்றன.

இதன் பொருள் அடுத்த ஸூத்ரத்தின் கீழே காட்டப்பட்டது.

ஸூ. ௨௩:—அன்றிக் கடவுளை வழிபடுதலாலும்.

வழிபடுதலாவது பரிபூர்ண பக்தி செலுத்துதல். இஃதே அந்த ஸமாதி யெய்துவதற்குச் சிறந்த வழி. பக்தியே பரம ஸாதனம். “அகண்ட ஜகத்” துக் கும் ஆத்மா தெய்வம் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அகண்ட ஜகத் ரூபமே பரப்ராஹ்மம்.

“அண்ட பஹிரண்டமுமடங்க வெரு நிறை வாகி யானந்தமான பரமே” என்று தாயுமானவர் சொல்லுகிறார்.

இந்த உலகம் உடம்பு; ஈசன் இதனுயிர்.

இந்த உலகமே தெய்வம்.

இந்த உலகம் எல்லை யில்லாதது.

திக்கும், காலமும் எல்லையில்லாதன. வஸ்து அநந்தம். ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் என்பன வஸ்து பேதங்களல்ல. ரூப பேதங்கள்.

புராதன யோகிகள் ஈசனைப் புருஷாகாரமாக வணங்கி வந்தனர். ஸர்வத்திலும் ஈசனைப் பூஜித்தல் வேதாந்த யோகம்.

“ஈசனை வணங்கி வழி படுவதனாலும்” அந்த “அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி” என்ற கைவல்ய நிலை கிடைக்கு மென்று மூலம் சொல்லுகிறது.

ஈசன் என்பது எவ்விதப் பொருள் ?

சொல்லத் தகாதது. வாக்குக்கும் மனத்துக்
கும் எட்டாதது.

எங்ஙனம் உபாஸனை செய்யத் தக்கது—?

அதன் குணங்களால்.

அதன் குணங்களில் முக்யமானவை எவை ?

எல்லையில்லாமை; ஸர்வ ரூபியாதல்; ரூபமில்லா
மை; காலமில்லாமை; காலமாதல்; முதலியன.

“ஸர்வ சக்தி” என்பது ஈசுவர சக்தியின் “ஸித்
தாந்த” நாமம். (அதாவது) ‘சக்தி’ என்பது கடவு
ளுக்கு ஸரியான [“ஸயன்டிபி[தி]க்”] ஆன நாமம்.

[பக்தியினால் அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி ஸித்தியாகு
மென்று மூலம் சொல்லுகிறது.]

பூர்விக பக்திமான்கள் பெரும்பாலும் சிலை
களுக்கே பக்தி செலுத்தி வந்தனர்.

எந்த ரூபமாக பகவானை உபாஸனை செய்கிறோ
மோ அவன் அந்த ரூபமாக நமக்குக் கருணை செய்
கிறானென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

எனிலும், உபாஸனையின் ரூபம் ப்ரதானமன்று.
பக்தியின் உறுதி ப்ரதானம்.

இந்த உலகத்தைக் காப்பது தெய்வம்.

இந்த உலகம் இருக்கிறது;

- எனவே இஃதொரு சக்தியால் காக்கப்படுகிறது.
இவ்வுலகம் அசைகிறது.

ஆதலால் ஒரு சக்தி இதை அசைக்கிறது.

அந்த சக்திக்குக் கடவுளென்று பெயர்
சொல்லுகிறோம்.

அதனை வழிபடுதலாவது நம்புதல்:—எப்போதும் நம்பி யிருத்தல்.

எப்போதும், எப்போதும், எப்போதிலும், எதிலும், எங்கும் நம்மைக் கடவுள் காக்கு மென்ற நம்பிக்கை கொண்டிருத்தல் பக்தி என்று சொல்லப்படும்.

அந்த பக்தியால் பெரிய விடுதலை அடையப்படும். அப்போது மனதின் வஞ்சனைகளெல்லாம் தீர்ந்து போய்விடும். நமக்குத் தீங்கு நோக்கடுமென்று கற்பனை செய்கிற,—அல்லது ஸஞ்சனை செய்கிற; அல்லது சொல்கிற; பொருள் நமக்கு வெளியே நிற்பதாயினும் நம் உள்ளே நிற்பதாயினும் அதன் பெயரே மாயை.

அதை எரித்துத் தீரவேண்டும்.

பிதாவாகிய ஸூர்யன் அவனுடைய மக்களாகிய ஜீவர்களுக்கு இந்த லோகத்தில் மாயையைச் சுடுவதையே தொழிலாக வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறான்.

பரமசிவன் த்ரிபுரத்தை எரித்தான்.

இன்னுமொரு த்ரிபுரம் தோன்றிற்று.

அதை மறுபடி எரித்தார்.

வேறொரு த்ரிபுரம் ஜனித்தது.

பரமசிவன் அதைச் சுட்டான்.

மற்றொரு த்ரிபுரம் உண்டாயிற்று.

அப்படியே இன்று வரையும் நடந்துகொண்டு வருகிறது.

மாயையாவது யாதெனில்:—

ஸர்வ மங்களமாகிய ஐகத்தில் ஜீவன் தன் கற்பனா சக்தியால் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் தீமை.

இது பூர்வத்தில் சங்கராசார்யர் சொன்ன லக்ஷணத்துக்கு பேதப்பட்டது. மாயையைத் தவிர ஜகத்தேயில்லை யென்று சங்கராசார்யர் சொன்னார். ஸர்வ மங்களாகாரமான ஜகத்தில் ஜீவன் கற்பனையால் செய்து கொள்ளும் தீமையே மாயையென்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

இந்த மாயை என்ற ராக்ஷஸியின் வயிற்றில் கவலை, துன்பம், பயம், கஷ்டம், நோய், மரணம், முதலிய அஸூர ஜாதிகள் தோன்றி ஜீவகுலம் என்கிற பயிரை அழிக்கின்றன.

இந்த மாயை ஸர்வ ஜீவகோடிகளுக்கும் பொது.

இந்த மாயையைத் தொலைப்பதற்கு பக்தியே உபாயம்.

[மதுரை நாராயணய்யர் எழுதிய யோகஸூத்ர உரையில் பின்வருமாறு சொல்லப்படுகிறது:—“வேறு வ்யாபாரமின்றி பக்தியினால் மாத்திரம் இச்சமாதிலாபம் ஸித்திக்கும். பக்தி என்பது மனம், மொழி, மெய்களால் நிகழ்வது. பக்தியினால் மாத்திரம் என்பதற்கு பகவத்கீதை கூ—ஆம் அத்யாயம், ௨௨—ஆம் சுலோகம் பார்க்க.]

ஷ்டி பகவத்கீதை—கூ—௨௨. பின்வருமாறு.

அநந்யாஸ் சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே

தேஷாம் நித்யாபி யுக்தாநாம் யோக க்ஷேமம் வஹாம்யஹம்.

“अनन्यायः चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषाम् नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥”

இதன் பொருள் யாதெனில்:—

“ மாறுதலின்றி யெனை மனத்திடைக் கொண்டு
பேற்றுவார் யாரே ?—அம் மக்கள்

தீரா யோகத் திருப்பா ரவர் தம்

நன்மையும் யோகமும் நானே வஹிப்பேன் ”

என்று பகவான் சொல்லுகிறார்.

இனிப் பின்வரும் குறிப்புகள் ஸ்வாமி விவேகா
நந்தரின் இங்கிலிஷ் மகையை ஆதாரமாக உடையன:—

[“பல அம்சங்களில் யோகசாஸ்த்ரமும் ஸாங்கிய
மும் அபிப்ராயக் கலப்புடையனவாக இருப்பினும்,
ஈசன் ஒருவன் உளனா என்ற விஷயத்தில் அவ்விரண்டு
சாஸ்த்ரங்களும் தம்முள்ளே முரண்படுகின்றன.
ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரப் படி ஈசனென்ற வஸ்துவே
யில்லை. ஸாங்க்யர்களுடைய வாதம் பின் வருமாறு:—

இந்த ஜகத்துக்கு ஈசனொருவனிருப்பது ஸாத்ய
மில்லை. ஏனென்றால்: ஈசனொருவனிருந்தால் அவனோ
ராத்மாவாகவே இருக்க வேண்டும். ஆத்மாவானால்
அது கட்டுப் பட்டேனும் விடுதலை பெற்றேனும்
இரண்டிலொன்றாக இருத்தல் வேண்டும். கட்டுப்
பட்டதாயின் அதற்குப் படைத்தல் முதலிய திறமை
கள் இரா.

ஜகத்திலே கட்டுண்ட அடிமையால் அதனை ஆக்க
வும், ஆளவும், அழிக்கவும் இயலுமோ?

அங்ஙனமின்றி, ஈசன் விடுதலை பெற்ற ஆத்மா
வாக இருக்கக் கூடுமெனில் அதுவும் ஸாத்ய மில்லை.
ஏன்? விடுதலை பெற்ற ஆத்மா எதையுமே விரும்
பாது. அதனுள்ளத்தில் ஸங்கற்பங்கள் எழமாட்டா.

ப. யோ. ௨

ஆகவே அவ்வித ஆத்மாவுக்கும் சிருஷ்டி முதலிய தொழில்களுக்கும் ஸம்பந்தம் ஸாத்ய மில்லை.

மேலும், ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தின் கொள்கைப்படி, ஈசனொருவனிருக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை. பிரக்ருதியே போதும். ப்ரக்ருதியின் சக்திகளாலேயே சிருஷ்டி முதலிய தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. வீணாக ஒரு கடவுளெதற்கு?'' என்கிறார்கள்.

ஆனால் பரிபூர்ண ஸித்தி பெறப் போகும் தருணத்தில் முழுத் துறவில்லாமையால் பின்னடைந்து போய் பிரகிருதியிலே லயித்திருந்து அப் பிரகிருதிக்குத் தலைவர்களாக வெளிப்படும் ஜீவர்கள் பலரிருப்பதாக ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. நாமனைவரும் அவ்விதமான தேவர்களாகலா மென்றும் வேதங்களிலே சொல்லப் பட்ட ஈசன் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவனே யென்றும் ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த ப்ரக்ருதிலயர்களுக்கு மேலே ஒருவன் நித்யனாகவும் ஆநந்தமயனாகவும் இருந்து சிருஷ்டி முதலிய தொழில்கள் செய்வதாக ஸாங்க்யர்கள் அங்கீகாரம் செய்வதில்லை. இனி, யோக சாஸ்த்ரத்திலோ எனில்: —

ஈசனிருப்பதாகவே ஸித்தாந்தம். மற்ற எல்லா ஆத்மாக்களினின்றும் பிரிந்த இயல் புடையவனாகிய ஒரு தனி ஆத்மா எப்போதும் நித்யனாகவும் முக்தனாகவும் ஸர்வக்ருதிகளும் இருந்து இவ்வுலகத்தின் தலைமை செலுத்துவதாக யோக சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது.

இந்த ஈசன் படைத்தவன் ; சிவன், விஷ்ணு, யேஹோவோர் அல்லது அல்லா. படைத்தோன் காப்பானென்று சொல்லி வாழ்க்கையின் எல்லாவிதமான பொறுப்புக்களையும் அவனுடைய திருவடிக்கு ஸமர்ப்பணஞ் செய்து கர்மபந்தமின்றி விடுதலை பெறுவதே கைவல்ய முக்தி. இந்த ஈசனுடைய பக்தியை விட்ட போது நரகம்; இதைக் கைக்கொண்ட போது முக்தி.

இவனே ஸர்வமும் என்பது வேதாந்த ஸமரஸக் கொள்கை.

ஸ.உ. உ.ச. கவலைகளாலும், செய்கைப் பயன்களாலும், விருப்பங்களாலும் தீண்டப் படாத தோரு விசேஷ புருஷன் ஈசுவரன்.

ஸர்வ புருஷன் என்று கூறுவதே பொருந்தும். ஈசனை வேறுயிர்களினின்றும் தனி உயிராகப் பிரிக்கும் போது ஈசனுடைய உண்மையே வாதத்துக் கிடமாகிறது. 'ஸர்வ மிதம் ப்ரஹ்ம'—தோன்றுகின்ற இவ்வுலகனைத்தும், கடவுள்—என்போமாயின் நாஸ்திகர் கூட நமது ஸ்தானத்தை அசைக்க முடியாது. நாஸ்திகன் ப்ரக்ருதி யென்பதும்; சைவன் சிவனைன்பதும்; மஹமதியன் அல்லா என்பதும்—ஒரே பதார்த்தம் ; “ ஜகத்தின் காரணப் பொருள்.”

அதனை நாஸ்திகர் ஜடமென்று வாதிகிறார்கள். ஆனால் அதற்குள்ளே சக்தியும் ஜீவனும் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை நாஸ்திகர் மறுக்கவழியில்லை.

ப்ரக்ருதி ஜடமென்று நாஸ்திகன் கூறலாம். ஆனால் நான் ஜடமில்லை. அந்த நாஸ்திகனும் ஜடமில்லை. எங்களுக்குள் விளங்கும் சைதன்யத்தை ஜடத்தின் குணபேத மென்று நாஸ்திகன் சொல்லிய போதிலும் அது சைதன்யமே யில்லை யென்றாவது ஜடத்தின் இதர ஜனங்களுக்கும் இந்தச் சைதன்ய சக்திக்கும் அபாரமான பேதமில்லை யென்றாவது நாஸ்திகன் சொல்ல முடியாது.

அது எப்படியானாலும் ஜடம், சித் இரண்டும் சேர்ந்தது வஸ்து. இதை நாஸ்திகன் மறுக்க முடியாது.

அந்த வஸ்துவையே வேதம் “தெய்வம்” அல்லது “கடவுள்” என்கிறது. எனவே இந்தக் கடவுளில்லை யென்று சொல்ல நாஸ்திகனால் ஸாத்யப்படாது.

ஆனால் பதஞ்சலி சொல்லுகிற ஈசுவரனை ஸாங்க்யர்கள் மறுப்பது மட்டுமேயன்றி வேதாந்த சாஸ்திரமும் மறுக்கத் தான் செய்கிறது. இதைப் பற்றி மற்றொரு (செய்யுட்) ப்ரபந்தத்தில் நான் எழுதியிருக்கும் பாட்டொன்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்:—

“சொல்லடா ஹரியென்ற கடவுளெங்கே,
சொல்லென்று ஹிரணியன் தான் உறுமிக் கேட்க,
நல்ல தொரு மகன் சொல்வான்:—“தூணிலுள்ளான்
நாராயணன் துரும்பிலுள்ளா” எனென்றான்.
வல்லமை சேர் கடவுளிலா அனுவொன்றில்லை,
மஹா சக்தி பில்லாத வஸ்து வில்லை,

அல்லலில்லை, அல்லலில்லை, அல்லலில்லை,
அனைத்துமே தெய்வ மென்ற லல்லுண்டோ?"

எல்லாம் பரமாத்மாவே என்பதை விட்டுப் பதஞ்
சலி மற்ற உயிர்களினின்றும் பிரிந்த தனிப் புருஷ
னை ஈசுவரனென்று கூறியிருத்தல் அனுபவத்துக்
கும் யுக்திக்கும் பொருந்தாது.

ஸ-உ. உரு. எல்லாவற்றையும் அறியும் அறிவின்
வேர் (ஈசனிடம்) நிரதிசயமானது.

இந்த ஸூத்ரத்தில் “நிரதிசயம்” என்ற பதம்
“தனக்கு மேல் பிறிதொன்றில்லாதது” என்று
பொருள்படுவது. “மற்ற ஆத்மாக்களிடம் வித்து
வடிவமாகக் காணப்படும் ஸர்வக்ருத் தன்மை அவ
னிடம் எல்லையற்றதாக விளங்குகிறது.” என விவே
காநந்தர் இந்த ஸூத்ரத்துக்குப் பொருள் சொல்லு
கிறார். “அவரிடத்தில் (ஈசுவரனிடத்தில்) எல்லா
வற்றையும் அறியும் சக்தியானது உயர்வா உயர்வு
பெற்றது.” என்று மதுரை நாராயணய்யர் அர்த்த
மெழுதியிருக்கிறார்.

[பின்வரும் விநோதமான குறிப்புக்கள் மதுரை
நாராயணய்யர் வ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகின்றன:-

அவருடைய ஸ்ருஷ்டியினால் அவருக்கு யா
தொரு ப்ரயோஜனமுமில்லை. ப்ராணிகளின் ப்ர
யோஜனம் உண்டாகிறது. ப்ராணிகளுக்கு ஞானத்
மங்களை உபதேசிப்பதனால் கல்பம், ப்ரளயம், மஹா
ப்ரளயம் இவைகளில் ஏற்படும் ஜனனமரணங்களி

னின்று ப்ராணிகள் கரையேறும்படி செய்வது தான் ஈசுவரன் அடையும் ப்ரயோஜனம். இவ்விதமே, பஞ்ச சிகாசார்யர் அடியில் வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்.

“ஆதி வித்வான் (கபிலர்) சுத்த ஸாத்விக சித்தத்தை நிர்மித்து, அதன் மூலமாகக் கருணையால் ஜிஞ்ஞாஸு (அறிவை விரும்புவோன்) ஆகிய ஆஸூரி என்பாருக்கு ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தை உப தேசித்தார். கபிலர் மஹா விஷ்ணுவின் அவதார மாகையால், ஈசுவரன் ப்ராக்ருத சரீரமில்லாதவராகையால், சுத்த சித்தத்தை நிர்மித்துக் கொண்டா ரென்று சொல்லியிருக்கிறது.....]

[அடியிற்கண்ட முக்யமான அம்சங்களும் ஷே நாமாயணய்யர் வ்யாக்யானத்தினின்றும் எடுத்தெழு தப்படுகின்றன:—

இவ்விதமே வாயு புராணம்:—எல்லாவற்றையும் அறியுந் தன்மை; என்றுந் திருப்தியுடனிருத்தல்; அநாதியான ஞானம், ஸ்வதந்த்ரம், குறைவில்லாத சக்தி, அநந்த சக்தி இவ்வாறும் ஈசுவர அங்கங்கள் என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஞானம், வை ராக்மம், ஐசுவர்யம், தபஸ், ஸத்யம், கூமை, தைர் யம், ஜகத்தை சிருஷ்டி செய்யும் சக்தி, ஆத்ம ஸ்வ ரூப ஞானம், எல்லாவற்றுக்கும் அதிஷ்டானமாக இருத்தல் என்ற பத்து குணங்கள் எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் ஈசுவரனிடம் இருக்கின்றன. இத் தன்மையான குணங்களை உடையவரானால் துக்கம் நிறைந்த இந்த லோகத்தை ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டித்

திருக்கமாட்டாரென்ற ஆக்ஷேபத்துக்கு ஸமாதானம்:—பரம ச்ரேயஸ்கரமான கைவல்யத்தைப் ப்ராணிகள் அடையும் பொருட்டு ஸுக, துக்கங்களை ஏற்படுத்தி அவைகளின் அனுபவங்களினால் ப்ராணிகள் மனம் சுத்தியாகி, ஞானம் உண்டாகி, ப்ரக்ருதி—புருஷ விவேகம் உண்டாகிறது. அதனால் கைவல்யம் ஸித்தியாகிறது. இது ஈச்வரனுடைய பரம காருண்யத்தைக் காட்டுகிறது.....முதல் குரு..... யோகிகளின் குருபரம்பரையில் ஈச்வரன் ; ஹிரண்ய கர்ப்பன்.”

மேலே விவேகா நந்தரின் கருத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

வான வெளியிலே வரம்புள்ள ஓர் ப்ரதேசத்தை (இடப் பரப்பை) நீ சிந்திப்பாயானால் அதற்கப்பாலும் வெளியுண்டென்ற சிந்தனை உனக்குண்டாகிறது. இப்படிப் போகப் போக நீ எத்தனை பெரிய வட்டம் போட்டாலும் அதற்கப்பால் எல்லையற்ற திசை வெளி யிருக்கிறது. காலத்தைப் பற்றி நினைக்கும் போதும் இப்படியே தான் நடக்கிறது. ஒரு க்ஷணப் பொழுதைப் பற்றி எண்ணும் பொழுதே காலம் நித்யமானது என்ற எண்ணம் உடன்தோன்றுகிறது. அறிவு விஷயத்திலும் இங்ஙனமே தான். மனிதனிடத்தே அறிவு ஒரு வித்தாக இருக்கிறது. ஆனால் அதிலிருந்து எல்லை யற்ற அறிவொன்றிருப்பதாக ஊஹிக்கப் படுகிறது. இந்த “எல்லையற்ற அறிவை” யே யோகிகள் ஈசனெனக் கருபர்கள். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி மேலே (முதற்

பாதம்) முப்பத் தெட்டாம் ஸூத்ர உரையில் விரிவாகப் பேசுவோம். அங்கு காண்க.

ஸூ. உசு. அவன் காலத்தால் வரை யறுக்கப் படாதவ னதலால் அதிபூர்வமான குருக்களுக்குங் கூட அவனே குரு.

வ்யா: ஈசனே புராதன குரு என்கிறார். ஸர்வ ஞானத்துக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானம் பகவானே யென்பது கருத்து.

ஸூ. உஎ. அவனுடைய வாசகம் ப்ரணவம்.

“ஓம்” என்பது ப்ரணவ மந்த்ரம். ப்ரணவமே பகவானுடைய முக்ய நாமம். ஓம் என்பது மூல மந்த்ரம். இந்த மந்த்ரத்துக்கு ஆகமங்கள் கோடி வகைகளில் பொருள் சொல்லுகின்றன. ப்ரணவம் என்ற சொல் எப்போதும் புதுமை யானது என்ற பொருளைத் தருவது. ஓம் என்ற பதம் ‘ஆம்’ என்று ஸம்மதியைக் குறிப்பது. மஹா கணபதியே இந்த மந்த்ரத்தின் அதிஷ்டான தேவதை. சிருஷ்டி அடையாளம்.

ஸூ. உஅ. அதன் பொருளை பாவனை செய்வதே அதனை ஜபித்தல்.

எல்லை யற்ற அறிவுக் கடலென்ற பொருளை த்யானம் செய்ய வேண்டும். அதுவே ஜபம். பொருளை பாவனை செய்யாமல் வெறுமே சொற்களைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுதல் அதிகப் பயன் தர மாட்டா தென்பது பதஞ்ஜலி மஹர்ஷியின் மதம்.

ஸர்வ வ்யாபியான பரமாத்மாவை மனதால் த்யானஞ் செய்வது மிகவும் சிரமம். வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத பரம் பொருளை நாம் எங்ஙனம் த்யானம் செய்வோம்?

எல்லையற்ற மங்கள் மயமான ஞானக் கடல், எங்கும் நிறைந்த பராசக்தி, எல்லாப் பொருள்களிலும் தொழில் புரியும் சுடர்ப் பொருள், யாது மாவது, பரம சக்தி, அகண்ட சைதன்யம், அகண்ட ஸௌந்தர்யம், பரம ஜ்யோதி, மஹா மோனம்,— என்று பலவிதமாக மனம் சொற்களை வழங்குகிறது. எனிலும் அப் பொருளைப் பற்றிக் கொள்ளுதல் மனத்துக்கு வழக்கப் படவில்லை. ஸர்வ சக்தியாகிய பரமாத்மா என்ற வஸ்துவை அர்த்த மய மாக த்யானம் செய்தா லன்றி வெறுமே நாமஸ்மரணம் அதிகப்பயன் படா தென்று பதஞ்ஜலியார் சொல்வது ஒருவாறு மெய்யே யென்று கருது வதற்குப் பல காரணங்கள் காட்டலாம்.

ஆனால் ஈசனுடைய நாமஸ்மரணத்தைக் காட்டிலும் ஷ்டி ஞானம் உண்டாவதற்கே வேறு வழி யிருப்ப தாகத் தோன்றவில்லை. பகவந் நாமஸ்மரணமே தாரக மென்ற பக்தர்களுடைய கொள்கையையே நான் உண்மையாகக் கருதுகிறேன்.

நாம் நம்புகிறோம்.

“நீ என்னைக் கொலை செய்தாலும் (தெய்வமே) நான் உன்னைப் பின்னும் நம்புவேன்” என்ற வாக்கியத் தை நாம் கடைப் பிடித் திருக்கிறோம்.

எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் எல்லாச் சிதைவு

களுக்கும், எல்லா பயங்களுக்கும் கடவுளின் ஸம்
ரக்ஷணை நிவாரணம் வேறுவித ஸம்ரக்ஷணை உலகத்தி
லில்லை. “அவனன்றி யோரணுவு மசையாது” சிவ
னன்றி வேறு புகலில்லை. தேடித் தேடிப் பார்த்தா
லும் தெய்வ மன்றித் துணையில்லை. அந்தத் தெய்
வம் நம் அறிவுக் கெட்ட வில்லை.

என்ன செய்வோம்?

பின்னும் கடவுளை நம்பத் தான் செய்வோம்.
“நம்புவதே வழி யென்ற மறை தன்னை நாமின்று
நம்பி விட்டோம்.”

என்றைக்கும், ஒரு நாளில்லாவிட்டால் ஒரு
நாள், இந்தப் பரம் பொருள் மனிதனுடைய அறிவுக்
குள்ளே அடைபட்டத் தான் செய்யும்.

“அஸாத்யத்தை மனிதன் ஸாத்ய மென்று கரு
திப் பின்னும் பாடு பட வேண்டும். இல்லா விட்
டால் அவன் உண்மையின் தேட்டத்தைக் கைவிட
நேரும்.” என்றொரு ஐரோப்பிய மஹாகவி சொல்லு
கிறார்.

கடவுள் அறிவுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத
தென்றா சொன்னேன்? அது தவறான வார்த்தை.
பூர்வ பக்ஷங்களை அனுஸரித்துச் சொல்லிய வார்த்தை.

“ஸர்வம் பரமாத்மா” என்பதே ஸித்தாந்தம்.

எனவே நீ த்யானம் செய்யத் தொடங்குங் காலத்
தில் முன்னே ஒரு விளக்கிருந்தால் அது தான் தெய்
வம். பல்வி யிருந்தால் அதுவே த்யானத்துக் குரி
யது. சுவர் நின்றால் அதுவே கடவுள். எதுவும்
த்யானத்துக் குரிய பதார்த்தம்.

அங்கு அர்த்த பாவனை ஸர்வ ரூபியான, ஸர்வ
மான பொருளை, அதன் ஒரு பகுதியில் த்யாநிக்கிறே
னென்று செய்யத் தகும்.

* * * * *

“செப்புவ தெல்லாம் ஜபம், நான் சிந்திப்ப தெல்லாம் நின்
ஒப்பில் தியாந மென ஒர்ந்தேன் பராபரமே”

என்று தாயுமானவர் சொல்லுகிறார்.

எல்லாம் கடவு ளாதலாலே, மனதில் தோன்
றும் நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் ஈசனுடைய த்யாநங்க
ளாகக் கருதத் தக்கன வென்பது இக் கண்ணியின்
பொருள்.

மேலும், கண் முன்னே நிற்கின்ற பொருள்க
ளனைத்துமே தெய்வ மென்பது மெய்யாயின், நம்
மைச் சூழ்ந்த அசேதன வஸ்துக்களைக் காட்டிலும்
சேதன வஸ்துக்களிடம் நாம் அதிக தெய்விக புத்தி
செலுத்த வேண்டு மென்பது எளிதாக ஊழறித்துக்
கொள்ளத் தக்க விஷயமாம். இவற்றுள்ளும் மற்ற
உயிர்களைக் காட்டிலும் மனித உயிர்களிடம் தேவதா
பக்தி செலுத்தல் நமக் கெளிது. அது முக்ய மாகச்
செய்யத் தக்கது. அருகே யுள்ள பந்து மித்திர
ரிடம் பரமாத்ம தர்சனம் செய்தல் ஸாத்ய மாயின்,
பிறகு அவர்களை ஸ்மரிக்கும் பொழு தெல்லாம் சிவ
ஸ்மரணம் செய்கிற பயனுண்டாகிறது. மேலும்,
ஜபம் மூன்றுவிதமானது.

(க) சிவ, சிவ, சிவ, அல்லது ராம, ராம, ராம,

என இங்ஙனம் ஏதேனு மொரு மந்திரத்தை வாயினால் உரக்க உச்சரிப்பது.

(உ) அடி நா அசையும்படி ஆனால் வெளியே பிறருக்கு ஓசை கேட்காத படி ஜபம் செய்வது.

(ங) மனதுக்குள்ளே சொல்லிக் கொள்வது.

இம் மூன்றுக்குள் மனதுக்குள்ளே சொல்லிக் கொள்ளுதல் விசேஷமானது.

இந்த ஜபத்தினால் சில ஸமயங்களில் திங்கு நேரிடும். பொருளைக் கருதாமல் வெறுமே பதத்தை ஓயாமல் சொல்லும்படி புத்தியை வற்புறுத்துவதி னின்றும் 'புத்தி ப்ரமங் கொண்டு போகக் கூடும். ஆதலால்—“சிவ, சிவ” என்று உச்சரிப்போர் ஸர்வ மங்களத்தின் பெயரை உச்சரிக்கிறோ மென்ற பொருளறிந்து கொண்டு செய்தல் நன்று. இங்ஙனமே “சக்தி” என்னும் பதம் திறமையைக் குறிக்கும். பிற மந்த்ரங்களையும் இங்ஙனமே கொள்ளுக. அர்த்த ஜபம் விசேஷமானது.

எனிலும், நாம ஸ்மரணத்தைக் காட்டிலும் பக வானுடைய கல்யாணகுணங்களை நாம் ஒழுகிக் காட்டுதலே மேலான பூஜையென்பதில் ஸந்தேஹ மில்லை.

“அறிவு” ஸம்பாவனை ஸந்தோஷ மென்று மலர்களால்

• அந்தத் தே வாம்.

பிரி வரிய ஆத்தும தத்துவத்தை யர்ச்சிப்பதே

பெரிய பூஜை” என்று பெரியோரும் கூறினர்.

* *

* *

* *

*

*

*

மேலும், ஈசன் நான்.

“தத்வமஸி” என்று வேதம் சொல்லுகிறது.

இவ்விஷயமாக நான் மற்றொரு நூலில் பாடியிருக்கும் விருத்த மொன்றை இங் கெடுத்துக் காட்டுகிறேன்:—

“பூமியிலே வழங்கி வரு மதத்துக் கெல்லாம்
பொருளினை நாமிங் கெடுத்துப் புகலக் கேளாய்,
சாமி நீ, சாமி நீ, கடவு ணீ யே,
தத்வ மஸி, தத்வ மஸி, நீயே தெய்வம்.
பூமியிலே நீ கடவு ளில்லை பென்று
புகல்வது நின் மனத்துள்ளே புகுந்த மாயை
சாமி நீ யம் மாயை தன்னை நீக்கி
ஸதா காலம், “சிவோஹ” மென்று ஸாதிப்பாயே.”

ஸ-௮. ௨௬. இந்த ஜபத்திலிருந்து தனி யறிவின் உணர்வுண்டாகும். இடையூறுகள் நீங்கும்.

தனியறி வென்பது ஆத்மா. யோக ஸித்திக்கு நேரும் இடையூறுகள் எவை யென்பது கீழே ௩௦-ஆம் ஸ-௮த்ரத்தில் கூறப்படும்.

இனி அர்த்தத்திலே சிந்தையை ஆழச் செலுத்தி ஜபம் பண்ணுவதால் முக்தி கூடப் பவித மாகிற போது, இஹலோகத்தில் அறிவு, கீர்த்தி, வீர்யம் முதலிய பெருமைகள் வேண்டுவோருக்கு ஜபம் எவ்வளவு தூரம் அனுகூல மென்பது சொல்ல வேண்டும்தில்லை.

ஸ-௮. ௩௦. நோய், உள்ளச் சோர்வு, ஸந்தேஹம், அஜாக்ரதை, சோம்பர், இந்தீரிய விஷயங்களில் பற்று

டைமை, பிழையுடைய காட்சி, யோகபூமி யொன்றை எட்டேற்குத் திறமில்லாமை, எட்டிய பூமியினின்றும் நழுவுதல் இவை யோகிக்கு நேரிடும் இடையூறுகளாம்.

நோயில்லாமை யோக ஸாதனத்துக்கு மிகவும் முக்யமாகும். நோயாளிக்கு யோகஸாதனம் கை கூடாது. நோய் மனத்தின் கற்பனையால் உண்டாகிறது. பொறாமை, லோபம், அஸூயை, கோபம், களவு முதலிய துர்க்குணங்களால் உண்டாகும் பயமே நோய்க்கு பாதான காரணம். எல்லா ஜீவராசிகளும் பரமாத்ம ஸ்வரூப மென்ற ஞான முண்டாய், அதினின்றும் ஸம்பாவனை ஏற்பட்டால் பிறகு ஒருவனுக்கு பயம் செத்துப்போகும். பயம் செத்தாலொழிய நோய் சாகாது. நோய் ஸம்பந்தமான பயங்களை உடனே அழித்துக்கொள்ள முயலுதல் அப்யாஸியின் முதற்கடமை.

உள்ளச் சோர்வினால் சிரத்தைக் குறைவு நேரும். ஸாதனத்துக்கு வேண்டிய ஊக்க மில்லாமல் போய்விடும். இஃதொரு தடை.

மேலும், ஸாதனத்தினின்றும் ஒரு சில ஸாமான்ய வித்திகளேனும் தோன்றும் வரை அடிக் கடி ஸம்சயங்கள் ஜனித்துக் கொண்டே யிருக்கும் இந்த ஸம்சயம் ஒரு தடை. ஊக்கத்தாலும், ஸத்யத்தாலும் ஐயத்தை வெல்லவேண்டும்.

யோக சாஸ்த்ரத்தில் “பூமி” என்றால் “அனு பவநிலை” என்றர்த்தம். ஸாதனத்திலே எய்தும் படிப்படியான சித்த நிலைகளுக்கு “பூமி” களென்று பெயர்.

ஒருவன் எட்டிய பூமியினின்றும் நழுவி விடாமல் இருப்பதற்கு ஒரே உபாயந்தானுண்டு. அதாவது: இன்னும் மேலே ஏறிச் செல்ல முயலாதல். எதிலும் மேன்மேலே ஏறாதவன் தான் நிற்கும் நிலையைப் பாதுகாக்க முடியாது. ஏறமுயற்சி செய்து கொண்டே போகவேண்டும். இல்லா விட்டால் ப்ரக்ருதி உன்னை இறக்கிக்கொண்டே போகும்.

ஸ-௮. ௩௧. ஸமாதியிலிருந்து நழுவுதல் நேர்ந்தால் அதனுடனே, துக்கம், மனநோவு, மெய்ந்நடுக்கம், பேருழச்சேறிதல் என்பவை தோன்றுகின்றன.

ஸ-௯. ௩௨. அவற்றை அகற்றுவதற்கு ஒரே தத்துவத்தை அப்யஸிப்பதே உபாயம்.

வ்யா: “ஒரே தத்வம்” என்பதற்கு “நசுவரன்” என்று சிலர் பொருளுரைக்கிறார்கள். “யாதாயினுமொரு தத்வம்” என்று விஞ்ஞான பிக்ஷு ஆர்த்தம் சொல்லுகிறார். யாதாயினுமொரு தத்வத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதையே த்யானம் செய்து பழக்கப்படுத்தினால் மேற்கூறப்பட்ட இடையூறுகள் நீங்கிவிடும்.

இது பொதுப்படையான வார்த்தை. இன்னின்ன தத்துவங்கள் அப்யாஸத்துக் குரியன என்பதைக் கீழே முறையாக விரித்துச் சொல்லுகிறார். இவற்றுள் ஒருவருக்கு வேண்டத்தக்கது பிறருக்கு வேண்டத்தகாத தாகலாம். ஆதலால், அவரவர் தத்தமக் கிணங்கிய அப்யாஸத்தைக் கைப்பற்றிக்

கொள்ளுதல் பொருந்தும். அதினின்றும் உள்ளத் தில் அமைதி பிறக்கக் காணலாம்.

ஸூ. ௩௩. சுகம், துக்கம், புண்ணியம், பாவம் இவை யுள்ள விஷயங்களில் முறையே நட்பு, கருணை, மகிழ்ச்சி, உபேகை என்பவற்றைச் சேலுத்துவதால் சித்தத்திலே அமைதி யுண்டாகும்.

வ்யா: சுகமாக வாழ்வோனைக் கண்டு நீ பொறுமைப் படாமல் அவனிடம் நட்புச் செலுத்த வேண்டும். துக்கப் படுவோரிடம் கருணைசெலுத்த வேண்டும். புண்யச் செயல்களைக் கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்ள வேண்டும். பாவச் செயல்களைக் கண்டால் அவற்றில் சினமடையாமல் புறக்கணிப்படைதல் வேண்டும்.

ஸூ. ௩௪. விதிப்படி மூச்சை வெளியே விடுவத னாலும், உள்ளே அடக்குவதனாலும்: (சித்தம் அமைதி பெறும்.)

இங்ஙனம் சித்த சாந்திக்காக மூச்சை ஆளும் முறைமை “ப்ராணாயாமம்” என்று சொல்லப்படும். மூச்சை உள்ளே இழுத்தல் பூரகமென்றும், கட்டி வைத்தல் சும்பகமென்றும், வெளியே விடுதல் ரேசக மென்றும் கூறப்படும். ப்ராணாயாமத்தின் பல வகைகளையும், அவற்றுக்குரிய விதிகளையும் ஹடயோக நூல்களிலேகண்டு கொள்ளுக. மனதை யாதொரு சிரம மில்லாமல் மூச்சுப் போக்கு வரவிலே செலுத்தி,

மூச்சை இயற்கைப்படி நடைபெறவிடுதல், ப்ராண யாமங்களில் சிறந்ததென்று நான் நினைக்கிறேன்.

“ப்ராணன்” என்ற பதம் மூலத்திலுள்ளது. அதற்கு “மூச்சு” என்பது சரியான மொழி பெயர்ப்பன்று. மூச்சுக் காதாரமான ஜீவசக்திக்கு ப்ராணன் என்று பெயர்.

* * * * *

மனதை எங்கே நிறுத்துகிறோமோ அந்த இடத்தில் உயிர் நிற்கிறது. உயிர் நிற்குமிடத்தில் மூச்சு நிற்கும்.

ஸு. ௩௩. (குறிப்பிட்டதோடு) பொருளை யுடைய தாகிய (மனச்) செய்கை தோன்றுமிடத்தே மனம் கட்டுப்படும்.

வ்யா: “விஷய வதீ வா ப்ரவ்ருத்தி ருத்பந்நா. மனஸஸ் ஸ்திதி நிபந்தரீ” என்பது மூலம்.

தெளிவாக, இதன் பொருள்; யாதேனு மொரு பயனுடையதாகிய தொழில் செய்யப்புகுமிடத்தே மனம் கட்டப்பட்டு நிற்கும் என்பதுதான். எனிலும் ஸுலபமான, வெளிப்படையான, பொருளைத் திரஸ்காரம் செய்துவிட்டு வலிந்து பிற பொருள் கொள்ளுதலே பண்டிதத்தன்மைக்கு லக்ஷணமென்னும் கருத்துடைய புராதன வ்யாக்யனகாரர் வேறு பல இடங்களில் செய்திருக்குமாறே இந்த ஸுத்ரத்துக்கும் வலிந்து பிறபொருள் காட்டி இருக்கின்றனர்.

அவர்கள் சொல்லிய பொருளைச்சோதனை பண்ணி யுத்திக்குப் பொருந்துமா என்று பார்த்த

பிறகே கொள்ளுதல் வழக்கமாக உடைய ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் இவ்விடத்தே கவனக் குறைவால் பூர்விக டிகைகளையே பரிசோதனை யின்றிக் கைக் கொண்டு பின்வருமாறு பொருள் சொல்லுகிறார்:—

“அப்யாஸத்திலிருந்து இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படக் கூடிய புதுமைகளைக் காணுமிடத்தே, மனம் அந்த அப்யாஸத்தில் நிலைபெற்றுவிடும்.” என்று விவேகாநந்தர் வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார். அப்பால் பின்வரும் குறிப்புக்கள் அவரால் சேர்க்கப் படுகின்றன. மனத்தை அடிக்கடி மூக்கின் நுணியிலே நிற்கும்படி செய்தால் சில தினங்களுக்கப்பால் அற்புதமான ஸுகந்தங்கள் புலப்படுமென்று யோகிகள் சொல்லுகிறார்கள். நாக்கின் அடியில் நிறுத்தினால் விநோதமான ஒலிகள் செவியுறும். நாக்கின் நுணியிலே நிறுத்தினால் நல்ல ருசிகளின் உணர்ச்சி உண்டாகும். இவ்வாறு எத்தனையோ சோதனைகள் சொல்லப் படுகின்றன.

அப்யாஸத்தில் ஸம்சய மேற்படுவதால் மேற் செல்லமாட்டாதவர்களுக்கு இந்த அனுபவங்கள் தோன்றினால் ஸம்சயங்கள் நீங்கி மேல் அபிவிருத்தி செய்ய இடமுண்டாகுமென்பது யோகிகளின் கருத்தாம்.

ஸூ. ௩௪. அல்லது சோகமில்லாத ஜோதிமயமான மனநிலை (இதனாலும் சித்த ஸமாதானம் ஏற்படும்.)

வ்யா: ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் எழுதுகிறார்:—

“ஹ்ருதய ஸ்தலத்தில் ஒரு தாமரை யிருப்பதாக நினைத்துக்கொள். அதன் இதழ்க ளெல்லாம் கவிழ்ந்து தலைகீழாக இருப்பதாக பாவனை செய்து கொள். அந்த ஸமயத்தில் மூச்சை உள்ளே வாங்கு. பிறகு மூச்சை வெளியே விடும்போது அத்தாமரை மலர் மல்லாந்து—மேல்நோக்கி—விழுந்து, அதன் இதழ்கள் மலர்ந்து நிற்பதாக பாவனைசெய். அதனிடையே தேஜோமயமான ஒரு வஸ்து விளங்குவதாக எண்ணு. அந்த ஒளிப்பொருளை த்யானம் செய்.” என்கிறார்.

இந்த இடத்தில் மதுரை நாராயணய்யர் பின்வரும் விஷயங்கள் சொல்லுகிறார்:—

“ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஒரு சக்ரமுளது. அது அ-தளங்களுடையது. அது அதோ முகமாக இருக்கிறது. ப்ராணயாமத்தால் ஊர்த்வ முகமாகத் திருப்பி அதில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். அதன் மத்தியில் ஸூர்ய மண்டலமாகிய ஜாக்ரதா வஸ்தையின் இருப்பிடமும் அகாரம் என்ற அக்ஷரமும், அதன் மேல் சந்த்ர மண்டலமாகிய ஸ்வப்நாவஸ்தையின் இருப்பிடமும் உகாரம் என்ற அக்ஷரமும், அதற்கும்மேல் அக்தி மண்டலமாகிய ஸுஷுப்தி அவஸ்தையின் இருப்பிடமும் மகாரம் என்ற அக்ஷரமும், அதற்கும் மேல் பர வ்யோம ஸ்வரூபம்—தூரியாவஸ்தை—ப்ரஹ்ம நாதம் என்று சொல்லப்படும் அர்த்த மாத்திரையும் இருக்கின்றன. அந்தத் தாமரையின் கர்ணிகையில் ஊர்த்வ முகமான

ப்ரஹ்ம நாம இருக்கிறது. அது ஸுர்பாதி மண்டலங்களின் மத்தியில் ப்ரவேசிக்கிறது. அதற்கு மேல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது ஸுஷும்நா நாடி. அது வெளியிலுள்ள ஸுர்ய மண்டலங்களைத் தாண்டிப் போகிறது. அது தான் மனத்தின் ஸரியான ஸ்தானம். அதில் தாரணை, த்யானம், செய்தால் “சித்த ஸம்வித்” உண்டாகிறது. வஸ்துக்களின் உண்மையான (Thought forms) நிலையின் ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுகிறான். அந்த ஸ்தானத்தில் மனம், நிற்பதினால் ஸுர்யன், சந்த்ரன், க்ரஹங்கள், ரத்னங்கள் இவற்றின் தேஜோ ரூபங்கள் நானாவிதமாகத் தோன்றுகின்றன. அதாவது, மனம் அந்த ரூபங்களாகிறது. ஸுஷும்நா நாடியை ஆசிரயித்திருக்கின்றமையால் இந்த மநஸ், - ரஜஸ், தமஸ் இரண்டும் குறைந்தும் ஸத்வம் மேவிட்டு மிருக்கிறது. அதனால் அந்த நிலை “ஜ்யோதிஷ்மதி” (ஜோதியுடையது) என்று ஸுத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—”

ஆயினும், மேற்கூறிய இரண்டு ஸுத்திரங்களின் (௩௫, ௩௬) தெளிவான பொருள் மீட்டு மொரு முறை இங்கு சுருக்கமாகக் காட்டத்தக்கது.

ஒரு பொருளை யுடைய தொழில் நிகழுமிடத்தே மனம் ஒரு நிலைப்படு மென்பது ௩௫ ஆம் ஸுத்திரக் கருத்து.

துன்பம் யாதமின்றி ஒளியுடைய மனநிலை (காதல்; அன்பு, ஓளஷதம் முதலியவற்றால்) பெறுமிடத்தே சித்த ஸமாதானம் பிறக்கு மென்பது ௩௬ ஆம் ஸுத்திரக் கருத்து.

ஸூ. ௩௭. அல்லது விருப்பப் பொருள் நீங்கிய சித்
தத்தினால் மனம் ஒரு நிலைப்படும்.

வ்யா: “வீத ராக விஷயம் வா சித்தம்” என்பது
மூலம். இதன் பொருளை நன்கு தெளியவிக்கும்
பொருட்டாக ௩௮ ஆம் ஸூத்ரத்தி விருந்து மற்
றொரு முறை திருப்பிச் சொல்ல வேண்டும்.

“விஷய வதீ வா ப்ரவ்ருத்தி ருத்பந்நா:

மனஸஸ்திதி நிபந்தநீ”—(௩௮)

(அதாவது) விஷய முடைய தொழில் மனதின்
நிலையைக் கட்டும்.

“விசோகா வா ஜ்யோதிஷ் மதீ.” (௩௯)

“சோக மற்ற ஒளியுடைய ப்ரவ்ருத்தியும்”—
(அங்ஙனமே மனதைக் கட்டும்)

“வீத ராக விஷயம் வா சித்தம்”—(௩௭)

“விருப்பப் பொருள் நீங்கிய சித்தமும்”—
(அங்ஙனமே மனதைக் கட்டும்)

“வா” என்னும் இனப் பொருள் குறிக்கும்
சொல் மூன்று ஸூத்ரங்களிலும் இருத்தல் காண்க.
(“வா” அல்லது)

இங்கு பண்டைக் காலத்து வ்யாக்யாந கந்த்தாக்
களை அனுஸரித்து ஸ்வாமி விவேகாநந்தர்:—

“அல்லது விருப்பம் நீங்கிய ஒரு சித்தத்தைப்
பற்றி த்யாநம் செய்யலாம்” என்று பொரு ளுரைத்
துப் பின்வருமாறு விளக்க மெழுதுகிறார்:—

“யாரேனும் ஒரு ஞானியுடைய சித்தத்தைப்
பற்றிச் சிந்தனை செய். அச்சித்தம் எல்லா விருப்பங்

களும் நீங்கி யிருப்பதை யெண்ணு. அத்தகைய சித்தத்தைப் பற்றி த்யானம் செய்வகால் உன் உள் ளத்திலே அமைதி யுண்டாகும்.

இங்ஙனமே மதுரை நாராயணய்யர் உரையில்:—
‘அல்லது ஆசை விட்ட மஹா புருஷர்களை மனம் விஷயீகரித்தவினால் (அது ஸ்தைர்யம் பெறும்)’ என்று பொருள் கூறி விட்டுப் பின் வரும் குறிப் பெழுதி யிருக்கிறார்:—

“ஆசை விட்டவர்களான வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளின் குணங்களை த்யாமித்தல் வேண்டும். அவர்களின் மன நிலையை த்யாமித்தலால், அந்த நிலையை, அப்யாஸம் செய்கிற யோகி பெறுகிறான்.”

“உன் சித்தத்தில் விருப்பம் நீங்கினால் ஸமா தானம் ஏற்படும்” என்று நாம் பொருள் சொல்லு கிறோம். விருப்பமற்ற மற்றொரு சித்தத்தின் த்யானத் தால் சாந்தி விளையும் என்று முந்திய வ்யாக்யாந காரர் வலிந்து பொருள் கொண்டனர். இது தான் பேதம்.

ஸௌ. ௩௮. அல்லது கனவிலும் உறக்கத்திலும் உண்டாகிய ஞானத்தை த்யானம் செய்தல்.

இதனாலும் சித்த சாந்தி உண்டாகு மென்கிறார். கனவிலே தன்னை அறிதல் ஸாதனத்தால் எளிதாகச் செய்துகொள்ளலாம். நனவிலே எண்ணியது தான் கனவாக மீண்டு வருகிறது. ஸ்வப்நத்தில் நாம் இதர லோகங்களுடன் ஸம்பந்தப் படுவதாகவும் இவ்வுலகத்தில் தோன்ற இடமில்லாத அற்புத

ஞானம் இதர லோகங்களி னின்றும் நமக்குக் கனவிலே எய்தக் கூடு மென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்வப்நத்தில் நாம் இதர லோகங்களுடனே ஸம்பந்தப் படுகிறோ மென்பது மெய்தான்.

ஸங்கீதத்தில் ஸ்வர ஸ்தானங்கள்—ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி—என ஏழிருக்கின்றன. ஆனால் நாம் எந்த ஒலியையும் “ஸ” (ஷட்ஜம்) என்று வைத்துக் கொண்டு அதற்குத் தக்கபடி மற்ற—ரி, க, ம, ப, த, நி—பாடலாம்.

நாம் பாடும்போதே கீழே சில ஸ்வரங்கள் எட்டாத போனால் சுருதியை மாற்றிக் கொள்ளுகிறோம். அதாவது—த்ருஷ்டாந்தமாக—முன்பு “க” (காந்தாரம்) அல்லது “ம” (மத்யமம்) சொன்ன இடத்தை இப்போது “ஸ” (ஷட்ஜம்) என்று வைத்துக் கொண்டு அதற்கு மேல் அவ்வோசைக்குத் தக்கபடி ரி, க, ம, ப, த, நி, ஏற்றிக்கொண்டு போகிறோம். எப்படி நாம் சொன்ன போதிலும் ஸாதாரண மனிதனுடைய தொண்டையளவு இரண்டரை ஸ்தாயிதான். ஒரு ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி—ஒரு ஸ்தாயி அதற்கு மேலே ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி, மேல் ஸ்தாயி: எடுப்புக் கீழே யுள்ளது கீழ்ஸ்தாயி.

இங்ஙனம் ஸாதாரண மனிதனுடைய தொண்டைக்கு இரண்டரை ஸ்தாயிதான் எட்டும். சிலருக்கு முன்று ஸ்தாயியும், சிலருக்கு இன்னும் அதிகமாகவும் எட்டக்கூடு மென்று சொல்லுகிறார்கள். இருந்தாலும் முன்றரை ஸ்தாயிக்கு மேலே மனிதத்

தொண்டை பேசுதல் ஸாத்யமில்லை.

ஆனால் ஒவியுலகத்தில் அநந்த ஸ்தாயிகள் இருக்கின்றன. கிளிக்குஞ்சு கத்துவதை ஷட்ஜமாக வைத்துக் கொள்வோம். சந்த்ர மண்டலம் இடிந்து பூமி மேல் விழுந்தால் அதிலுண்டாகும் ஒவியை ஷேகிளிக்குஞ்சின் ஒவியினின்றும் எத்தனை ஸ்தாயி மேலாகக் கணக்கிடலாம்? ஊழிக் காற்றடிப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். நமது ஸூரிய கோளமும் அதனைச் சூழ்ந்த க்ரஹ குடும்பமும் தம்முள்ளே மோதி இடிபட்டுச் சிதறிப் பொடியாவதாக பாவனை செய்வோம். அதில் தோன்றும் ஒளி ஷேகிளிக்குஞ்சு ஸ்தாயிக்கு மேலே எவ்வளவு தூரம் போகும்? இங்ஙனம் ஒவியுலகத்து ஸ்தாயிகள் அநந்தமாயினும் மனிதனுடைய தொண்டைக்கு இரண்டரை ஸ்தாயிகள் மாத்திரமே எட்டுவது போல, அவனுடைய செவிப்புலனுக்கும் ஏழு ஸ்தாயிகள் தான் அகப்படுமென்று ஜகதீச சந்த்ர வஸூ கணக்குச் சொல்லியதாக ஞாபகமிருக்கிறது.

அதாவது,—எங்ஙனம் கூறுவேன்? அநந்தமான—எண்ணத்தொலையாத, எண்ண எண்ண எண்ண எண்ண எண்ணத் தொலையாத—ஒளிக் கடலில் ஏழு ஸ்தாயி நமது செவிக்கெட்டுமென்றால் நமது செவிப்புலனுடைய சிறுமையை நான் எங்ஙனம் வகுத்துக் காட்டுவேன்?

இது போல அநந்தமான, எல்லை யில்லாத,—எல்லையே யில்லாத—ஜ்யோதிக் கடலில் நம்முடைய விழிக்கும் சுமார் ஏழு “ஸ்தாயி” ஒளி தான் தென்

படு மென்றும் அதற்கும் மேலும் கீழும் நாம் முழுக் குருடென்றும் ஐகதீச சந்த்ர வஸு சொல்லி யிருக்கிறார். “ஸ்தாயிக்” கணக்கு ஸரியாக ஞாபகமில்லை, எனக்கிப்போது. ஏழுக்குமேலே போகாது. நிச்சயந்தான் எனக்கு.

ஒளிக்கடலோ பெரிதினும் பெரிது—எழுத்தில் எங்ஙனம் காட்டுவோம்?—அகண்டம்.

ஒளியோ எல்லையற்றது.

நாமோ துளி தவிர முழுக் குருடு !

மனிதன் இருளாகக் கருதுவதை ஆந்தை ஒளியாகக் கருதுகிறது. ஒளி விஷயத்தில் ஆந்தை நம்மைக் காட்டிலும் கீழ் “ஸ்தாயி” பழகி யிருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய “ஸ்தாயி” ஆந்தைக்கெட்டாது. பசுவில் நாம் ஸாதாரண ஒளியாகக் கருதும் வெயிலொளி ஆந்தைக்குக் கண்கூச்சத்தை விளைவிக்கிறது. நமக்கே ஸூர்யனை நேரே பார்த்தால்—நல்ல பயிற்சி யுடையோர் தவிர ஸாதாரண மனிதருக்கெல்லாம்—கண்கூசுகிறது. பார்க்க முடியாது. பெருப்பாலுங் குருடு தான்.

ஆனால் பருந்து ஸூர்யனைக் கூசாலை பார்க்கும். எனவே ஒளி விஷயத்தில் நம்மைக் காட்டிலும் பருந்துக்கு மேல் “ஸ்தாயி” எட்டுகிறது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஒரு நாள் காலை யில் பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்து உதய ஸூர்யனை நோக்கத் தொடங்கியவர் அரை விநாடி கூட அந்த ஸூர்யனை விட்டுக் கண்ணை அப்புறப் படுத்தாமல், நடுப்பகலில் முகத்தை ஸூர்யனுக்கு நேரே தாம

ரை போல் காட்டியும், அங்ஙனமே நேரமாக நேரமாக முதுகை மல்லாந்து வளைத்துக்கொண்டே, ஸூர்யனை விட்டு விழிகளை விலக்காதபடி மாலை நேரத்தில் அஸ்த ஸூர்யன் முன்னே (தன்முகத்தை முதுகுப் புறத்தினின்றும் காதலன் முத்த மிடுவதற்கு நின்றபடி மல்லாந்து வளைந்து முகங் காட்டுங் காதலி போலே) காட்டியும் இங்ஙனம்—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்—ஒரு நாள் முழுதும் யோகப் பயிற்சி செய்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

எனவே ஸாதாரண மனிதரைக்காட்டிலும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவருக்கு ஒளி வீஷயத்தில் அதிக ஸ்தாயிகள் எட்டின.

இங்ஙனம் கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசமுண்டானால்?—அநந்த கோடானு கோடி ஸூர்யன்கள் ஜகத்திலிருக்கின்றன. அவை ஒளி வீசத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய விழிப்புலன் சிறிது. நாம் மிகச் சிறிய எல்லைதான் பார்க்கிறோம். இங்ஙனம் ஜகத்தில் தத்வங்களெல்லாம் அநந்தமாகவே யிருக்கின்றன. விரிக்கிற பெருகும்.

இங்ஙனமே நம்முடைய சைதன்யமும் அநந்த விஸ்தார முடையது.

பரமாத்ம சைதன்யத்தின் மஹிமையையே பூர்வ யோகிகள் அநந்த கோடானு கோடானு கோடானு கோடி ஸூர்ய ஜ்யோதியாக வர்ணித் திருக்கிறார்கள்:—உபமித்திருக்கிறார்கள்.

எல்லாம்—என்பது ஸர்வத்தின் பெயர்.

எல் என்பது தமிழில் ஸூர்யனுக்குப் பெயர்.

ஸர்வமென்ற மனக் கொள்கைக்குப் ப்ரதிநிதியாக நம்முடைய முன்னோர் ஸூர்யனை ஆராதனை செய்தது யுத்தமே யாகும்.

ஸர்வ மென்ற மனக் கொள்கை வேறு; ஸர்வ மென்ற ஞான லோகம் வேறு; ஸர்வ மென்ற பஹிர் லோகம் வேறு; இதற் குள்ளேயே ஸர்வம் திசைமயமான லோகம் வேறு. ஸர்வம் தேஜோ மயமான லோகம் வேறு; கால மயமான ஜகத் வேறு எனப் பலவாக அநந்த லோகங்கள் தோன்று மாயினும்; ஸர்வம் ஒன்று. அதன் பெயர் கடவுள்.

மண்ணும் அதுவே; வானும் அஃதே. அது அநந்த லோகங்களை அநந்த வஸ்துக்களாலே பெருக்கிய அநந்தாநந்த வஸ்து.

எனவே ஒரு கல்லிலும் தொழலாம்; பதுமையிலுந் தொழலாம்; அந்த ஸர்வமாகிய கடவுளைப் பெண்ணிலுந் தொழலாம்; ஆணிலுந் தொழலாம்.

ஸர்வமும் அஃதே யெனில், ஸர்வ பதார்த்தங்களும் அதன் ப்ரதிநிதிகளாகக் கருதி வணங்குதற் குரியன அல்லவோ?

மேலே நாம் விளக்கியபடி உணர்வு—அறிவு—சைதன்யம் அநந்தமாக இருக்கவும் நமக்கு அதில் இரண்டு, மூன்று “ஸ்தாயிகள்” மாத்திரமே ஸாதாரண நிலையில் எட்டுகின்றன. மிஞ்சிப் போனால் சிலருக்கு எட்டு ஸ்தாயி, ஒன்பது ஸ்தாயிகள் எட்டுகின்றன. அவர்களை மஹாத்மாக்களென்றும், அவதார புருஷர்களென்றுங் கொண்டாடுகிறோம். இது நிற்க.

சைதந்யமாகிய எல்லை யற்ற கடலில் நமக்குத் தென்படும் ஓரிரண்டு ஸ்தாயிகளிலுங் கூட நாம் ஆரோஹண அவரோஹண க்ரமங்களிலும், ஸ்வரக் கோவைகளிலும், ராக வேற்றுமைகளிலும் எண்ணி றந்த விசித்ர விசித்ரமான ஁னுபவங்கள் பெறுதல் ஸாத்யமே யாகும். அது தான் இந்த ஜகத்தில் மஹத் தான ஆச்சர்யம்.

நம்முடைய வரை யறுக்கப் பட்ட புலனுணர் வுக்குள்ளே அனந்தங்கள் பல இருக்கின்றன. ஸ்வரங்கள் ஏழு தானே? அப்படி யிருந்தும் அவற் றின் கலப்புக்களால் இந்த பூ மண்டலத்தின் மீது இதுவரை ஏற்பட்டனவும் இப்போது ஏற்பட்டு வரு வனவும் இனி ஏற்படப் போவனவு மாகிய ராக பேதங்களே, எண்ணில்லாதன. ஜ்யோதி விஷயத் திலும் அப்படியே. நமக்குப் புலனாகக் கூடிய ஜ்யோதி “ஸ்தாயி”கள் சிலவே யாயினும் இவற்றுள் காணும் வர்ண பேதங்கள் அநந்த மாகும்.

இங்ஙனமே நம்முடைய ஸாதாரண ஜாக்ர புத்திக்கு—அதாவது, ஸாதாரண மனிதனுடைய ஸாதாரண ஜாக்ர புத்திக்கு—இடமாகிய சைதந்ய “ஸ்தாயி”கள் சிலவே யாயினும் இதற்குள்ளே அநந்தமான ஸம்பவங்கள் நிகழ்ந்து வருதல் வெளிப் ப்டை. இஹுள் அநந்தமான இன்ப வாயில்க ளிருக்கின்றன.

அப்படி யிருந்தும் மனிதர் இந்த எல்லைக்குள் தீரத்துடன் ஸஞ்சரிக்கவில்லை. ஸாதாரண ஜாக்ர லோகத்திலும் எவனும் வானத்தில் பருந்து சுற்று

வது போலே சுற்றுவதைக் காண்டல் மிகவும் துர்
லப மாகும். இங்கு மானுடர் எலி யொன்று
பொறிக்குள்ளே அகப்பட்டுத் தனிப்பது போலே
ஒரு சில வளையங்களுக் குட்பட்டுத் தவிக்கிறார்கள்.

பளிமென்று தீப்பெட்டியினின்றும் ஸூர்யனைப்
போய்க் கவ்வக் கூடிய திறமை மனுஷ்ய ஸாதாரண
ஜாக்ர புத்திக் குண்டென்பது வெளிப் படை.
சித்த யந்திரத்தை வெகு வேகமாகச் சுழற்றிக்
கொண்டு போய் அநந்தமான காட்சிகள் காணுந்
திறமை ஸாதாரண மனிதனுக்கு ஜாக்ர உணர்வி
லுண்டு. ஆனால் அத் திறமையை அவன் நேரே உப
யோகப் படுத்துவதில்லை. இது நிற்க. நமக்கு
ஸாதாரண ஜாக்ர நிலையில் தோன்றும் இரண் டொரு
சைதன்ய ஸ்தாயிகளைத் தவிர இவற்றின் கீழும்
மேலும் எண்ணற்ற சைதன்ய ஸ்தாயிகள் உண்
டென்று மேலே சொன்னோம். இதை ஒட்டிச் சில
தத்வ சாஸ்திரிகள் இந்த இரண்டொரு சைதன்ய
ஸ்தாயிகளுக்குக் கீழே யிருப்பவற்றுக் கெல்லாம்
ஒரு பெயர் கொடுத்துக் கீழ்ச் சைதன்ய (Sub Con-
cious) என்றும், ஸாமான்ய மனிதனுடைய ஜாக்ரா
வஸ்தையிலுள்ள சைதன்ய விஸ்தாரத்தை “ஸாதாரண
சைதன்ய” மென்றும், இந்த எல்லைக்கு மேலே யுள்ள
அநந்த ஸ்தாயிகளுக்கும் ஒரு பெயர் கொடுத்து அதை
“மேற்-சைதன்யம்” (Super - concious) என்றும்
சொல்லுகிறார்கள்.

உழுக்குக்குள்ளே கிழக்கேது, மேற்கேது?

எல்லாம் ஒன்றாய், ஒரே அநந்த மண்டலமான பொருளில் மேலேது, தாழ்வேது ?

ஸர்வமும் சைதன்ய மாகையிலே, சைதன்யப் பெருங் கடலுக் கிடையே ஒரு சில துளிகளைப் பற்றிக் கொண்டு நாம் மற்றப் பகுதியை அதற்குமே லென்றும் கீழென்றும் வகுக்க இட முண்டோ? எனில், உண்டு.

எங்ஙன மெனிலோ, அநந்த மாகிய ஜ்யோதி வெள்ளத்தில் நமக்குத் தென்படும் அளவையே ப்ர மாணமாக வைத்துக் கொண்டு அதற்கு மேலும், கீழுமுள்ள பகுதிகளுக்கு ஒரே மொத்தமாக ஒளி மிகை யென்றும், இருளென்றும் பெயர்கள் கொடுத்துப் பகுத்திருப்பது போலே, என்க.

இங்ஙனம் கீழ்ச்-சைதன்ய மென்று பொதுப் படையாகக் கூறப் பட்ட அநந்த புவனக் கோவையில் கனவும் ஒரு படியாகச் சில நவீன தத்வ-சாஸ்த்ரிகளாலே கருதப் படுகிறது. மேற் சைதன்ய வரிசையில் யோகானுபூதி முதலியவை சேர்க்கப் படுகின்றன. எனவே, ஸாதாரணமாக நனவில் தோன்றக் கூடாத சில அனுபவங்கள் கனவிலே தோன்றுதல் அஸாத்ய மில்லை யெனினும், ஸாதாரண மாகக் கனவு நனவிலே கண்டதைத் தான் குழப்பிக் குழப்பிச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறது.

எனிலும், யோக ஸித்தியிலே சில படிகள் ஏறினவர்களுக்குக் கீழ்ச் சைதன்ய லோகத்தில் சில புதிய வெடிப்புக்கள் திறந்து, பூமண்டலத்தின் மத்ப பாகத்தில் மறைந்து கிடக்கும் அக்ஷி சில மலைத் திறப்புக்

களில் வெளியேறி வருவது போலே, சில அற்புதமான அனுபவங்கள் ஏற்படுதல் ஸாத்யந் தானென்றும், அவை ஒருவேளை மேல் லோகங்களி னின்றும் (கங்கா ப்ரவாஹம் வானத்தி னின்றும் பாதாளத் துக் கிறங்கியது போல்) ஸாதாரண ஜாக்ர உணர்வாகிய புவனத்தைக் கடந்து, (சில ஸமயங்களில் ஸாதாரண ஜாக்ர புத்திக்குத் தெரியாமலே) பாதாள சைதன்ய மண்டலத்தில் இறங்கிக் கனவில் தோன்றக் கூடு மென்றும் மேலே பதஞ்ஜலி முனிவர் கூறியுள்ள ஸூத்ரத்தி னின்றும் ஊஹிக்க இட முண்டாகிறது.

கனவில் தேவதா ரூபங்கள், அற்புதமான இயற்கைக் காட்சிகள் (அதாவது ஸாதாரணமாக விழிப்பில் காணக் கூடிய பரமாச்சர்யமான இயற்கைக் காட்சிகளினின்றும் வேறு பட்டன) முதலிய வியப்புக்கள் போகப் படிகளின் மீது மிகவும் சிரமத்துடன் ஏறிச் செல்லும் ஸாதகனுக்குத் தென்படுமாயின் அவற்றை அவன் நனவிலும் சிந்தை செய்வதால் சித்த சாந்தி விளையு மென்பது பதஞ்ஜலியின் கருத்து. மேலும், அவ்விதமான தேவ ரூபங்கள் ஒரு வேளை நனவிலே கண்ட காட்சிகளின் ப்ரதி விம்பங்களாகவே யிருக்கு மென்று வைத்துக் கொள்ளினும், நனவுக் காட்சிகளைக் காட்டிலும் கூடச் சில ஸமயங்களில் அவற்றின் கனவு ப்ரதி-சித்திரங்கள் அதிகத் தெளிவுடையன வாக இருப்பதால் அவற்றை நனவில் மீண்டும் சிந்திப்பது சித்த ஸமாதானத்துக்கு வழி யாகக் கூடும்.

ஸூ. ஈக. அல்லது, அவரவர் இஷ்டப்படி த்யானம் புரிதலால்.

வ்யா: எந்தப் பொருள் உனக்குப் பிரியமோ, அது யாதாயினும் அதை த்யானம் செய்வதால் சாந்தி பிறக்கு மென்பது கருத்து.

ஸூ. சௌ. இவனுக்குப் டரமாணு முதல் பரம மஹத்வம் வரை எல்லாம் வசமாகும்.

வ்யா: இங்ஙனம் சித்த அமைதி ஏற்படுத்திக் கொண்ட யோகிக்கு பரமாணு (மிகச் சிறிது) முதல் பரம மஹத்வம் (மிக்க பெருமை) வரை ஜகத் தெல்லாம் வசமாய் விடும்.

ஸூ. சக. வ்ருத்திகள் அழி வெய்தும் போது கோள்வோன், கோள்ளுதல், கோள்ளப்படு பொருள் மூன்றிலும் பளிங்கு போல் ஓர் நிலையும் ஒரு தன்மையுமான ஸமாபத்தி ஏற்படும்.

வ்யா: அதாவது, அஹங்காரஸம்பந்தமான சித்த வ்ருத்திகள் நீங்கி மேல் ஸூத்ரங்களில் சொல்லப் பட்ட வழிகளால் சித்த சாந்தி யெய்திய யோகிக்கு விஷய வஸ்துக்களுடன் எக்காலத்தும் முரண்பாடு தோன்றாது. வர்ண முடைய பொருள்களுக் கருகேயுள்ள பளிங்கு போலே அவனுடைய சித்தம் எதிரே கண்ட விஷயத்துடன் ஸம நிலை எய்தி விடுகிறது. இந்த ஸூத்ரத்தில் 'கோள்வோன்' என்பது அத்மா. கோள்ளுதல் அறிதல். கோள்ளப் படு பொருள் எதிரே அறியத் தக்கபடி நிற்கும் விஷயம்.

ஸமாபத்தி என்பது பொருத்தம்; லயப்படுதல் இஃதே ஸமாதி என்றும் சொல்லப்படும்.

ஸுருத் 42.—அதில் சோல், பொருள், உணர்வு மூன்றுங் கலந்து நிற்கும்போது அஃது ஸவி தர்க்க ஸமாதி எனப்படும்.

த்யாகத்துக்கு விஷயமாக எடுத்துக் கொள்ளப் படும் பதார்த்தத்தைப் பற்றிய சோல், பொருள், உணர்வு மூன்றுங் கலந்து நிகழும் உள்ளக் காட்சியை ஸவிதர்க்க ஸமாதி என்கிறார்.

த்யாகத்துக்கு ஒரு மனுஷ்யனையோ பதார்த்தமாக எடுத்துக் கொள்ளுவோ மெனில் அவனைப் பற்றிய பதம், அர்த்தம், ஞானம் இவற்றுடன் கலந்த த்யாகம் ஸவிரர்க்கமாம்—அல்லது பலவித தர்க்கத்துடன் கூடியது.

ஸுருத் 43.—நினைவு பரிசுத்த மடையதனாலும், அல்லது ஸ்வரூப சூன்யத்தாலும் அர்த்தம் மாத்திரம் விளங்குவது நிர்விதர்க்க ஸமாதி.

நினைவு பரிசுத்த மடைதலாவது த்யான பதார்த்தத்தின் ஸம்பந்தமான இதர ஸம்ஸ்காரங்களின் ஞாபகம் ஏற்படாதிருப்பது. ஸ்வரூப சூன்யமாவது த்யாகம் செய்வோன் தன் அஹங்கார வடிவத்தை மறத்தல். கேவலம் த்யாக பதார்த்தத்தைப் பற்றிய வேறு சிந்தனைக ளொன்றுமே யில்லாமல் அதன் உள்ளுறை பொருள் மாத்ரமாக உனது சித்தம் பரிணமித்து

(அதன் செயல்களைக் கூடக் கருதாமல் அதன் உட்பொருள் நீ யாகி) நிற்கும் ஸமாதி நிர்விதர்க்க மெனப் படுகிறது. (அதாவது தர்க்க மில்லாதது. இவை யிரண்டும் ஸ்தூல விஷயங்களைப் பற்றி நிகழ்வன.)

ஸுத்த 44.—இதுபேலவே, ஸுசிஞ்ஞம் விஷயங்களைப்பற்றி இயலும் ஸவிசாரம், நிர்விசார ஸமாதிகள் சோல்லப்படுகின்றன.

ஸ்தூலமான விஷயங்களைப்பற்றி மேற் கூறப்பட்ட ஸவிதர்க்க, நிர்விதர்க்க ஸமாதிகளின் பிரிவு முறைப்படியே ஸுசிஞ்ஞம் விஷயங்களைப்பற்றி இருவகையாக நிகழ்வன; ஸவிசார ஸமாதி என்றும் நிர்விசார ஸமாதி என்றும் பெயர் பெறும். ஸ்தூல விஷயங்களான பஞ்ச பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட பொருள்கள். ஸுசிஞ்ஞம் விஷயங்களான இந்திரியங்களை மனம், அஹங்காரம், சித்தம் ப்ரகானம் (அதாவது ஸத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களின் மூல ஸ்தானமாகிய ப்ரக்ருதியின் ஆதி நிலை). இவையே ஸுசிஞ்ஞம் விஷயங்களாம்.

ஸுத்த 45.—ஸுசிஞ்ஞம் விஷயத் தன்மை மூல ப்ரக்ருதி வரை யுரைத்தாம்.

“மூல ப்ரக்ருதி” என்று நாம் மேலே மொழி பெயர்த்திருக்கும் வஸ்துவுக்கும் பதஞ்ஜலி மஹர்ஷி “அலிங்கம்” என்று பெயர் சொல்லுகிறார். “அலிங்கம்” என்றால் “குறி யில்லாதது” என்பது பொருள். இதனை ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்திய நிலை யென்பர் இதுவே.

“அவ்யச்தம்” என்றும் சொல்லப்படும் ஆத்மா ஸுகம்மத்துக்கும் அதீதமான வஸ்து.

ஸுருத் 46.—இவையே வித்துடைய ஸமாதிகள்.

மேலே கூறப்பட்ட ஸவிதர்க்க, நிர்விதர்க்க, ஸவிசார, நிர்விசார ஸமாதிகளே வித்துடைய ஸமாதி களென்றும் சொல்லப்படும். அதாவது இவை கர்மத் தொடர்பை நீக்குவதில்லை இவற்றால் புதிய கர்ம விதைகள் (ஸம்ஸ்காரங்கள்) ஏற்படுகின்றன.

ஸுருத் 47 —நிர்விசார ஸமாதியில் தொடர்ச்சி பேறுவதனால் அத்யாத்ம ப்ரஸாதம் ஏற்படுகிறது.

அத்யாத்ம ப்ரஸாதம் என்பது ஆத்ம சாந்தி.

ஸுருத் 48 அங்கு அறிவு “ரிதம்பரா” எனப்படும்.

“ரிதம்பரா” என்றால் “உண்மையைச் சுமப்பது” என்றர்த்தம். அந்த உணர்ச்சில் எப்போதும் பரிபூர்ண ஸத்த்யமே நிற்கும்.

ஸுருத் 49.—இது கேள்வியாலும் அனுமானத்தாலும் கிடைக்கும் அறிவினின்றும் வேறு பட்டதாம், விசேஷப் பொருளுடையதாகையால்

[பிறர் சொற்களைக் கேட்பதின்னிறேனும்—வேதாகமங்களி னின்றேனும்—கிடைக்கும் உணர்வைக் காட்டிலும் இந்த நிர்விசார ஸமாதி நம் அனுபவத்துக்கு வரும்போது நமக்கு உயர்ந்த விதமான

ஞான மொன்று பிறக்கிற தென்று விவேகநந்தர் சொல்லுகிறார்.]

த்யானம் செய்யப்படும் ஸூக்ஷ்மப் பொருளை வெறுமே அதன் செய்கைகளால் கணிப்பதைக் காட்டிலும் அதன் சுத்த ஸ்வரூபத்தில் த்யானம் செய்யும் திறமை பெறுவதால் எய்தும் உணர்வு—உள்ளத்தின் நிலை—விசேஷமான இயல் புடையது. எதைப்பற்றியும் நமது மனச் சலனத்துடன் நிகழும் ஆராய்ச்சி வடிவமான ஸமாதிபைக் காட்டிலும் யதார்த்த ரூபமான த்யானமே அறிவில் சுத்தமான தெளிவையும் இன்பத்தையும் விளைவிக்கும். த்யான விஷயங்களை நம்முடைய மனம் ஆராய்ச்சி செய்யு மிடத்தே அஹங்காரத்தொடர்களைக் கிளப்பிக் குழப்ப முண்டாக்கும் வெறுமே அவற்றுடன் சுத்த ரூபத்தில் கலந்து விடுங்கால் நம்முடைய அஹங்காரம் மடிந்து போகும் எந்த வஸ்துவின் ரூபம் நம்முடைய அறிவுக் கெய்தி விடும். எனவே அப்படிப்பட்ட த்யானத்தால் நமக்கெவ்விதமான சலிப்புக்களும் நிகழமாட்டா. உண்மை மயமான உணர்வு பிறக்கும். திர்விசார ஸமாதி விஷயமாக மதுரை நாராயணய்யர் உரையில் காணப்படும் பின்வரும் வசனங்கள் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன.

“ஸாதாரணமாக ஏனையோருக்கு ஞானம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் க்ரமமாக உண்டாகிறது. இந்நிலைமை அடைந்தானுக்கு அப்படியின்றி ஏக காலத்தில் எல்லா விஷயங்களின் ஞானம் உண்டாகிறது. இந்நிலையில் உள்ளவன் பிறர் யாராலும் பரிதிபிக்கக்

கூடாதவனாக அத்தன்மையான உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைந்து பர்வதத்தின்-மேலுச்சியிலுள்ளவன் போல ஜனங்களைக் கருணையுடன் பார்க்கிறான். இவ்விதம் மஹா பாரதத்தில் சாந்தி பர்வத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ளது.”

ஸூ. ௫௦. அதனால் உண்டாகும் ஸம்ஸ்காரம் மற்ற ஸம்ஸ்காரங்களைத் தடை செய்யும்.

ஸம்ஸ்காரங்களாவன கர்மங்களாலே சித்தத்தில் மிஞ்சி நிற்கும் கர்ம விதைகள். இந்த ஸம்ஸ்கார விதைகள் நம்முடைய சித்த லோகத்தைக் கெடுக்கின்றன. புராதன கர்மங்களால் நாம் எத்தனை தூரம் கட்டுப் படுகிறோமென்பதை ஸாதாரண மனிதன் அறிய மாட்டான்.

ஒரு செய்கை நம்முடைய சித்தத்தில் ஒரு முத்ரை போடுகிறது. அந்த முத்ரை ஞாபக மெனப்படுவது மட்டுமன்று. கீழ்ச்சைதன்ய மண்டலம் வரையடிப்பது. உனது சைதன்ய ஜகத்தில் ஜாக்ர பூமியை மட்டுமே யன்றி அஜாக்ரத்தான சைதன்ய பாதாளங்களிலும் போய் அடிப்பது.

ஒரு முறை ஒரு சித்தச்செய்கை நிகழ்ந்தால் அது மீள மீள நிகழும். ஒரு முறை செய்த தொழிலை மீட்டு மீட்டும் செய்தல் இன்றியமையாததாக நேரும்.

“Qui a bu, boira” என்பது ப்ரென்ச் பழமொழி. அதன் பொருள்:—“(இதற்கு முன்னே) குடித்தவன் (இனியும்) குடிப்பான்”

ஒரு முறை பொடியை மூக்கிலே செலுத்தினால், முதல்தரம் செலுத்தும்போது நரகம்போலிருக்கும், அப்பால் எங்கு பொடியைக்கண்டாலும் மூக்கிலும். ஒரு முறை பேனாக்கத்தி திருடினவன் கையில் பின்பு பேனாக்கத்தியைக் கண்டபோதெல்லாம் ஊறுத லெடுக்கும்.

ஒரு முறை ஒருவரை மிருகத்தனமாக தூஷணை செய்தோம், அல்லது அடித்தோம்—அல்லது வேறு வகைகளில் ஒருவருக்குத் தீங்கு விளை வித்தோமானால் பிறகு அவர்களைக் காணும் பொழுதெல்லாம், நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் மனம் அசாந்தி யடையும். தீயகர்ம ஸம்ஸ்காரங்கள் மீண்டும் அதிகத்திச்செயல்களாய் மீண்டும் அதிகத்திய ஸம்ஸ்காரங்களாய் அவற்றினின்றும் புதிய பல தீயசெயல்களாய் இங்ஙனம் தீராத சங்கிலி யாக நடைபெறும். நல்ல கர்மங்களும். அங்ஙனமே. இவற்றுள் நல்ல கர்ம ஸம்ஸ்காரங்கள் தீயகர்ம ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெரும்பாலும் குறுக்கவும், நசுக்க வும், வற்றடிக்கவும், சுண்டுவிக்கவும், பாழாக்கவும் வல்லன. ஆனாலும் பரிபூர்ணமாக அழித்துவிட மாட்டா. ஏனெனில் சித்த லோகத்தில் ஸாதாரண ஜீவனுக்கு—அதாவது யோகஸாதனத்தாலே கை வல்ய பதவி பெறாத ஜீவனுக்கு—நல்ல ஸம்ஸ்காரங் களைக் காட்டிலும் தீய ஸம்ஸ்காரங்கள் அதிகவேகத் துடனும் ஸம்ருத்தி யுடனும் பயிராவதாகச் சொல்ல இடமில்லை யெனினும், இரண்டும் ஸம்பலத்துடனே வளர்கின்றன. தீயதை நல்ல தமிழ்ப்பது போலவே

சில ஸமயங்களில் நல்லதைத் தீயது கெடுக்கிறது ஆகவே இந்த ஸம்ஸ்கார யுத்தத்தால் ஜீவன் தனது சித்தம் நாக நிலையிலிருப்பது கண்டு, அதையும் அதன் புறக்கோலமாகிய சரீரத்தையும், உதறி எறிந்து விடுகிறது. இங்ஙனம் எறிதலே மரணம் என்று சொல்லப்படும்.

ஸர்வ ஜீவராசிகளும் மரணமடைகின்றன. இதன் காரணம் யாது? ஜீவலோக முழுவதிலுமே நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களை [அதாவது, ஜீவஸம்ஸ்கார்களைக் குரிய ஸம்ஸ்காரங்களை] காட்டிலும் தீயஸம்ஸ்காரங்களை அதிக வேகத்துடன் வளர்கின்றன வென்று புலப்படுகிறது.

அங்ஙனமன்று. ஏனெனில் உயிர்கள் மேன் மேலும் புதியன புதியன வாகத் தோன்றி வருதலால்.

எனவே, ஜீவலோகப் பொதுமையில் நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களை வெற்றி பெற்று வருகின்றன. மரணம் வெல்லவில்லை. உயிரே வெற்றி யடைந்து கொண்டு வருகிறது. இன்று வரை பூமியின் மீது செத்த ஜீவன்களின் தொகை அதிகமா? மிஞ்சியவர்களின் தொகை அதிகமா? மிஞ்சிய உயிர்களின் தொகை அதிகமா? மிஞ்சியவற்றின் தொகை அதிகம். ஸந்தேஹ மென்ன இதிலே? வெளிப்படை.

உயிர் தான் இது வரை வெற்றி யடைந்து வருகின்றன.

நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களை ஜயம் பெற்று வருகின்றன. இதனை இன்னும் சாஸ்திர ரூபத்தில் விவ

கரிப்போம். உயிரை மாணத்தால் அழிக்க முடியாது. உயிர் மழையை மாணத்தீ வற்றடித்தல் ஸாத்திய மில்லை.

உயிருக்கும் சாவுக்கும் சண்டை நடக்கிறது.

ஜீவன் ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஜீவன் ஸஹஸ்ர கோடிகளாக விளங்குகிற நெனிலும் ஜீவலோகம் ஒன்றே.

உயிர்த்தலுக்கனுகூலமான குணங்கள் பொறுமை, அன்பு, துணிவு முதலியன. சாவுக்கனுகூலமான குணங்கள் பொறுமை, பகைமை, பயம் முதலியன.

உயிருக்கனுகூலமான குணங்களே தேவர்கள். சாவுக்கனுகூலமான குணங்கள் அஸுரர்.

தேவாஸுர யுத்தம் முடிவின்றி நடைபெற்று வருகிறது—ஐகத்தாகிய நாடக சாலையில்; பரமாத்மாவாகிய ராஜாதி ராஜன் ஸாக்ஷியாக நின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். இது நிற்க.

ஸம்ஸ்கார விதைகளை அப்போதப்போது புதுப்பித்தலே நன்று. பழைய கர்ம விதைகளால் நமக்குப் பயனில்லை.

நாம் ஒரேயடியாக எவ்விதமான கர்மபந்த விதைகளாயில்லாமல் பரம முக்தி நிலைபெற முயல வேண்டும்.

படிப்படியாக முக்தி படையவேண்டு முயற்சி பண்ணுவோன் ஒருபோதும் முக்தி. பெறமாட்டான். படிபெற்று கர்மச் சங்கிலியை ஒரே தடவையாக அறுத்தெறிந்து விடவேண்டும்.

வேத ரிஷிகளின் கவிதை.

முகவுரை.

ஸ்ரீ காசியில் ஹிந்து ஸர்வகலா சங்கத்திற்கு அஸ்திவாரக் கல் நாட்டிய போது பல வித்வான்கள் வந்து உபந்யாஸம் செய்தார்கள். இவற்றுள்ளே, நவீன சாஸ்திர (ஸயன்ஸ்) பண்டிதர்களின் சிகாமணியாக விளங்கும் ஸ்ரீமான் ஜகதீச சந்திர வசு செய்த உபந்யாஸம் மிகவும் மாண்புடையது.

லௌகிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகளிலே மறுபடியும் மரத தேசம் தலைமை வகிக்கும்படி செய்வது நம்முடைய கடமை யென்பதை இவர் பல வகையிலே விளக்கிய பின்பு தமது முடிவுரையில் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்:—

“ஹிந்து நாகரிகத்திற்குள்ளே ஒரு விசேஷ சக்தியிருக்கிறது. காலத்தின் அழிவுகளையெல்லாம், உலகத்திலேயுள்ள பொருளனைத்தையும் சிதைவுபடுத்த வரும் மாறுதல்களையெல்லாம், இந்த சக்தியினாலே நமது நாகரிகம் எதிர்க்க வல்ல தாயிற்று. (எகிப்து தேசத்தில்) நீல நதிக்கரையிலேயும் அஸ்ஸீரியா தேசத்திலும், பாபிலோனிலும், பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன்னே, பெரிய பெரிய அறிவுப் பயிற்சிகள் தோன்றி வளர்ந்த

தையும், மாறியதையும், மறைந்ததையும், நமது மஹத் தான நாகரிகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. (அப்போது கூட நமது நாகரிகம் அளவிடமுடியாத பழமை கொண்டதாக விளங்கிற்று). அந்த நாளிலே பாரத மாதா தனக்கு அழிவில்லையென்ற தீராத பக்தியுடன் விளங்கினாள். இன்றும் யௌவனத்தோ டிருக்கிறாள். இனி, எதிர் காலத்திலும் அழியமாட்டோ மென்கிற தீராத பக்தியிலே உறுதிகொண்டு நிற்கிறாள்.”

இங்ஙனம், நவீன சாஸ்திரக் கல்வியாகிய குன்றத்தின் மேலே நெருப்புத் தூணைப்போல ஒளிவீசி நிற்கும் ஸ்ரீமான் வசு கூறிய வார்த்தைகள் வெறுமே உபசார மல்ல. நம்முடைய இடைக்காலத்து மடமைகளை யெல்லாம் மஹிமைகளென்று நினைத்து வீண்பெருமை கொள்வோரின் பேச்சை நாம் உதறிவிடுதல் நியாயம். ஆனால் வசு பண்டிதர் சொல்லியதை நாம் மதிப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தகும். இடைக்காலத்திலே நமது ஜாதி பொய்களும் சோர்வுகளும் குவித்த குப்பையின் கீழே அழுந்திக்கிடந்தது. பாரத மாதா நித்திரையி லிருந்தாள் இப்போது மறுபடியும் அந்தக் குப்பையிலிருந்து வெளிப்பட்டு, தைரியமென்னும் கங்காநதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு நமது பாரத ஜாதி தனது வானத்திலே தோன்றும் ஸூர்யோதயத்தை அன்புடன் அழைத்து வாழ்த்துக் கூறுகின்றது.

மரண மில்லாத இந்த ஹிந்து நாகரிகமாகிய கற்பக ளிருகூத்துக்கு ஆதியிலே விதை யூன்றியவர்கள் வேத ரிஷிகள். அவர்கள் எக்காலத்திலே—எத்தனை நூற்றாண்டுகளின் முன்னே—இருந்தார்களென்பதைக் கணக்கிட்டு

ஞச் சொல்ல நவீன ஆராய்ச்சி யாதொரு கருவியு மில் லாதிருக்கிறது. ஹிமவத் பர்வதம் எப்போ துண்டா யிற்று? யாருக்குத் தெரியும்? வேத ரிஷிகள் எக்காலத் தில் வாழ்ந்தனர்? எப்படிச் சொல்வது?

ரிக்வேதம் பொருள் விளக்கம்.

ரிக்வேதத்திலே ரிஷிகளுடைய கவிதையைப் படிக்கும்போது நம துள்ளத்திலே தேன் பாய்கிறது. அறிவு தெய்வ வெறி கொள்ளுகின்றது. கீழே இந்திரனைப் பற்றிய மந்திரங்கள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்தெழுதுகிறேன். அம்மந்திரப் பொருளை விளக்கும்படியான சில விஷயங்கள் முதலாவது சொல்லுகிறேன்.

“இந்திரன்” என்பது விஞ்ஞான சக்தி; இவனுக்குப் பகை அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத்திற்கு “விருத்திரன்” என்று பெயர். (விருத்ரன்—மூடுவோன், மறைப்போன்). விருத்திரன் இருள். அவனை தெய்வ இன்பங்களிலிருந்து நம்மைப் பிரித்து வைக்கும் அஹங்காரம்—அதாவது, பிரிவுணர்ச்சி. அவன் தாய்க்கு தாது” என்று பெயர், (தாது—பிரிப்பது).

நமக்குள்ளே மூன்று படிகள் இருக்கின்றன; மண், காற்று, வானம் என. (அதாவது, உடல், உயிர், அறிவு என்ற மூன்றும்) வானத்தின்மேலே உண்மை யிலகம் இருக்கிறது. அந்த உண்மை யிலகத்திலிருந்து நமது அறிவிலே ஞானவொளியின் கிரணங்களும், தேவ-இன்பங்களாகிய நதிகளும் எப்போதும் பாயும்படி செய்ய வேண்டும். இதுவே வேத ரிஷிகளின் நாட்டம்.

அந்த நதிகளையும், கதிர்களையும் நம்முள்ளே பாய வொட்டாத படி விருத்ராசுரனும் அவன் கூட்டத்தா

ராகிய பணி முதலிய மற்றப் பிசாசுகளும் தடுக்கின்றன. அச்சம், கவலை, சிறுமை, திகைப்பு, சோர்வு—முதலாக நமக்குள்ளே வாழும் அசுரருக்குக் கணக்கில்லை. இவர்களுக்கெல்லாம் தலைவன் விருத்திரன். இவன் மேற்கூறப்பட்ட-தேவநதிகளை மண்மலையின் கீழே உள்ள ஓர் இருட்குகையில் அடக்கிவைத்து அவை தம தறிவிலே பாயாத படி மேலே நின்று தடுக்கிறான்.

இந்த “விருத்ராணே வேதம் பாம்பென்று” சொல்லுகிறது, அஞ்ஞானம் ஒரு விஷப்பூச்சி; அதற்குக் கைகால் கிடையாது; வீரியம் கிடையாது. நெளிந்து நெளிந்து உள்ளே புகுந்து ஒளியையும் இன்பத்தையும் மறைக்கிறது.

இந்திரன் முதலிய தேவர்களை யாகத்தினாலே தோழமை கொண்டால், அவர்கள் இந்தப் பாம்பையும் இதன் சேனைகளையும் கொன்று, தேவ-நதிகளை விடுவித்து நம்முள்ளே பாயும்படி செய்து நமக்கு அமரத்தன்மை உண்டாகும்படி செய்கிறார்கள். யாகம்(வேள்வி) என்பது நமது உடல், பொருள், ஆவி, அறிவு, அனைத்தையும் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்து விடுதல். இந்த வேள்வி செய்தால் நமக்குள் மண், காற்று, வான் (உடல், உயிர், அறிவு) என்ற மூன்று படிகளிலும் தேவர் வந்து நிலைபெற்று அமிர்தபானம் (ஸோமாஸம் குடித்தல்) செய்கிறார்கள். இது மஹரிஷிகளின் யோகானுபவத்திலே கண்டது. இதனை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டால் பின்வரும் மந்திரங்களின் பொருள் தெளிவுபடும்.

ரிக்வேதம்.

(1-32)

இந்திரனை ஹிரண்ய ஸ்தூபன்—
தங்கத்தூண் என்ற ரிஷி பாடியது.

1. இந்திரனுடைய வீரச்செயல்களை இங்கு சொல்லுகின்றேன்.

அவன் வஜ்ரி—மின்னல் அவனுக்குப் படை. அவனுடைய முன்னைத் திறமைகளைச் சொல்லுகிறேன்.

பாம்பைக் கொன்றான்; ஆறுகளைப் பெருகச் செய்தான்.

மலைகளின் சார்புகளை உடைத்தான்.

2. மலையின் மேலே கிடந்த விருத்திரப்பாம்பை அழித்துவிட்டான்.

அறிவினாலே செய்த—வானத்தாலாகிய—வயிரப் படையை இவனுக்கு த்வஷ்டா என்ற தேவன் செய்து கொடுத்தான்.

நதிகள் வானக் கடலை நோக்கிப் பாடிக்கொண்டு விரைந்து சென்றன. இரைந்துகொண்டு செல்லும் ஆவினம் போல.

3. இந்திரன் ஏறு போன்றான், மூன்று படிகளிலே மதுவுண்டான், அந்த மது வேள்வியிலே வடிக்கப் பட்டது.

4. அரவுகளிலே முதல் தோன்றியவனை இந்திரன் கொன்ற பிறகு, மற்ற மாயாவி்களின் மாயைகளை யெல்லாம் வென்றான்.

பின்பு ஸூர்யனையும், வானத்தையும், உஷாதேவியையும் தோன்றுவித்தான். அதன் பிறகு, இந்திரா, உனக்கோர் பகைவனு மில்லை.

5. மறைக்கும் தொழிலே கொண்ட விருத்திரனுக்குத் தோளில்லை. அவனை இந்திரன் பேரிடியாலே கொன்றான்.

பிளந்த விறகுகளைப் போலே விருத்திரன் மண்மீது சிதறி வீழ்ந்தான்.

6. போர்த் தொழி லறியாதவன் விருத்திரன். இவன் நேர்மை நாடு வோனும், மஹா வீரனுமாகிய இந்திரனைப் போருக் கழைத்தான்.

இந்திரனுடைய அம்புத்திறனே இவனால் கடந்து செல்ல முடியவில்லை. சிதறுகின்ற தனது திறமைகளை இந்திர-சக்துரு ஒன்றுசேர்க்க முயன்றான்.

7. காலும் கையு மில்லாதவன் விருத்திரன்.

இந்திரனோடு இவன் போர் செய்ய வந்தான். அவனுடைய வயிரப்படை இவனை மலையின்மீது சொன்றது.

பலவற்றிலே விளங்குவோன் இந்திரன்,

ஆணைகளை ஆண்மை போகிய எருதுகள் எதிர்ப்பது போல, அவனை விருத்திரன் பகைத்தான், சிதறி வீழ்ந்தான்.

8. ஆற்றடி பிளவுண்டு கிடப்பது போலே விருத்திரன் கிடந்தான்.

இவன் மீது நதிகள் கடந்து சென்றன.

அவை மனதின் மேல் ஏறிச் சென்றன.

முன்னர், அவற்றை விருத்திரன் தனது வலிமையாலே சூழ்ந்து நின்றான்.

இப்போது அவற்றின் அடியிலே வீழ்ந்து கிடக்கிறான்.

முன்னுரை.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்லுகிறார்:—

“நீங்கள் பிரார்த்தனை செய்யும் போது அது உள்ளத்தின் அடியிலிருந்து வெளிப்பட வேண்டும். பிறகு சிறிதுகாலம் காத்துக் கொண்டிருந்தால், எனது தாயாகிய ஜகதம்பிகை உங்கள் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பாள்.”

*

*

*

*

நன்று சொல்லினர் ராமகிருஷ்ண முனி. உள்ளத்தின் அடியிலிருந்து வெளிப்படுகிற வேண்டுதலுக்கு ‘மந்திரம்’ என்று பெயர். அது பலிக்கும். ஆனால் அங்கிருந்து பிரார்த்தனை கொண்டு வருதல் எளிதன்று. அது பெரிய ஆழம். உள்ளத்தின் அடி! கடலடியை மானுடர் அளந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். உள்ளத்தின் அடி காண்பது அதனிலும் பலமடங்கு கஷ்டம். இருந்தாலும் சோர்வு பெற வேண்டா. ஒவ்வொருவனும் உள்ளக் கடலில் இயன்றவரை முழுகி அங்கிருந்து பொருள் கொண்டு வரலாம். எத்தனைக் கெத்தனை ஆழத்திலே போகிறாயோ, அத்தனைக் கத்தனை நல்ல முத்து கிடைக்கும்.

ரிஷிகள் உள்ளத்தைத் தெளிவு செய்து கொண்டோர். ஆதலால் அடிவரை எளிதாகப் பாய்ந்து அங்கிருந்து மந்திரங் கொண்டு வந்தனர். அம்மந்திரங்களுக்கு தேவர் வசப்படுவர். வெறும் ‘சொல்’ லுக்கு மஹிமைமில்லை. அச்சொல் உள்ளத் துணியை உணர்த்துமாயின் அதற்கு மஹிமை யுண்டு. “எதனை நினைக்கிறாயோ அதுவே யாகிரய்” என்பது தவறாத உண்மை.

நினைப்பு நிஜ நினைப்பாக இருக்கவேண்டும்— ஆழ்ந்த நினைப்பு, அசையாத நினைப்பு, வலிய நினைப்பு, மாறாத நினைப்பு—அவ்வித நினைப்பு விரைவில் உலக மறியத் தக்க வெளியுண்மையாக மாறிவிடும். 'இந்திரன்' எனப்படும் விஞ்ஞான சக்தியை மதுச்சந்த ரிஷி மேற்கூறப்பட்ட படி வலிமை கொண்ட மந்திரங்களால் ஸ்தாபனம் செய்கிறார். அம்மந்திரங்கள் கவிதை யிடையில் திகழ்கின்றன.

* * * *

மொழிபெயர்ப்பு.

(ரிக்கவேதம்—முதல் மண்டலம்—ஏழாவது ஸுத்தம் முத லஷ்டகம்—முத லத்யாயம்—பக்கம் 13--14).

இந்திரனை மதுச் சந்தர் பாடியது.

பாடுவோர் இந்திரனைப் பாடுகின்றனர். மந்திர மோதுவோர் இந்திரனை யோதுகின்றனர். மொழிகள் இந்திரனை வேண்டி எழுகின்றன (1) இந்திரன் இரண்டு குதிரைகளில் (அவை பூட்டிய தேரில்) ஏறுகின்றான். மொழிகள்மீது ஏறுகின்றான்; அவன் இடித்தலைவன்; பொன் வண்ண முடையவன். (2)

நீண்ட காட்சியின் பொருட்டாக இந்திரன் வானத்திலே ஸுடிர்யனை ஏற்றினான். ஒளிர்க்கதிர்களால் மேகத்தைப் பிளந்தான். (3)

வலிய ஒளிகொண்ட இந்திரா, செழுமைகளிலும், ஆயிர வகைச் செல்வங்களிலும் எம்மை வளர்த்துடுக; நினைது வலிய ஒளிகொண்ட வளர்ப்புக்களால். (4)

பெருஞ் செல்வத்திலும், சிறு செல்வத்திலும் இந்

திரை அழைக்கிறோம்; மறைவு செய்யும் பேய்களின் மீது மின்னற் படைந்தது. (5)

தீ. (1) (அக்தி தேவன்.)

அக்கினி விஷயமாக ரிஷிகள் எழுதியிருக்கும் கவிதையைப் பற்றிப் பேசும்போது ஸ்ரீ அரவிந்த கோஷ் சொல்லுகிறார்:—

“வலியவனாகச் சுடர் வீசிக்கொண்டு நிற்கும் இந்த தேவனைப் பற்றிய மந்திரங்களிலே கவிதை மிகவும் செழிப்புற் றிருக்கின்றன. சூக்ஷ்மப் பொருள் ஆழ்ந்து நிற்கிறது. தெய்வ வெறி தெளிந்து நிலவுகிறது. பாட்டுக் கொள்ளுகிற அக்கினி தேவனுடைய தழுவும், அவன் உறு முதலும், ஒளியும் பாடுகிற ரிஷிகளின் அறிவிலே தாவிவிட்டன போலும்; அங்கே அவற்றின் களிதழல் கொண்டு எரிகிறது.”

ஆம் ! உயர்ந்த கவிதையின் நெறியே அது. கவியின் இஷ்ட தேவதை, அல்லது இஷ்ட சித்தி, இஷ்ட தர்மம், இஷ்ட சுகம் இதனுடைய காந்தி அவனுடைய உள்ளத்திலே வீசும். அந்த ஒளி பாட்டிலே தெரியும். உயர்ந்த கவிதையின் நெறி அது. அக்கினி விஷயமாக ரிஷிகள் சொல்லி யிருக்கும் மந்திரங்கள், சித்திரங்கள், காட்சிகள் இவற்றிலே சில இங்கு மொழிபெயர்த்துக் காட்டப்படும்.

(வேத ஸாரம்.)

தியே, நீ தேவர்களில் முதற் பட்டவன்; முன்னோன்; தலைவன் மறைந்திருக்கும் முதற் கடவுளுடைய வடிவத் தழுவல், அதன் வெம்மைகொண்ட வலியை,

அதன் கனலுவது போன்ற திறமையை—அக்நி யென்று வாழ்த்துகிறோம்.

தி யென்பது ஞான சக்தி.

அவன் வையகத்தின் படிகளை அமைக்கும் பொருட்டு வருகிறான். அவற்றுள்ளே ரஹஸ்ய தேவதையாக வீற்றிருந்து நடைகளையும், செயல்களையும் தூண்டுகிறான்.

எல்லா வகைப்பட்ட செய்கைத் திறமை, உயிர், வலிமை, வடிவமுகு, ஒளித்திகழ்ச்சி அறிவு, பொலிவு மாட்சி—இவையனைத்தும் அக்நி—தேவனுடைய விளக்கங்கள்.

அவனுக்குள்ளே ஸத்யம் மோன நிலையிலே நின்று அவனைச் செயல்களிலும் கிளர்ச்சிகளிலும் நடத்துகிறது.

அவன் கைவைத்த பொருளையெல்லாம் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான். வையத்திலே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜீவனை இருளிலிருந்து ஒளியிலே கொண்டு சேர்க்கிறான்.

வெப்பத்திலும், தொல்லையிலு மிருந்து உபசாரதியிலும், ஆனந்தத்திலும் கொண்டு நிறுத்துகிறான்.

ஆரம்பத்திலே இவன் உயிர்ப்படியில் எரியத் தொடங்கும்போது இவனை நாலு புறத்திலும் புகை வந்து சூழ்கிறது.

இப்போது அக்நி புகைச்சல் நீங்கி நமது வானங்களிலே தெளிவுபெற எரிகிறான். சுத்த மனம் என்பதோர் ஆகாசத்தைப் பற்றி, ஏறுகிறான்.

இவன் காது—வேள்வித்திறம், செய்கைவல்லிமை,

துணிவு, தெய்வத்துணியையே அக்நி யென்கிறோம். இவன் கவி.

அறிவுக் கதிர்களை இவன் காவல் செய்கிறான்.

அந்தக் கதிர்கள், புல்லாந்தரையில் மேயும் பசுக்களைப்போலே, நமது உயிர்நிலத்தில் மேயும்போது, இருளுக்கும் பிரிவுக்கும் மக்களாகிய ராக்ஷஸப் பகைவர் அவற்றைக் கவாந்து செல்லாத படி இவன் காக்கிறான்.

பொய் பிழை இவற்றின் கோணல் வழிகளை யெல்லாம் கடந்து, தாழ்வும், உடைவும், வளைவும் கொண்ட தரையிலிருந்து மேலேறி நேர் வழியையும், உயர்ந்த திறந்த வெளிகளையும் இவனுடைய உதவியால் அடைகின்றோம்.

இவனை உள்ளத்தே நிறுத்துகிறோம். அறிவும் துணியும் ஒரு பொருளாகின்றன. வேள்வியின் வளர்ச்சியையும், ஏற்றத்தையும் அக்நி நடத்துகிறான். இவன் புரோஹிதன், ஹோதா, ரித்விக், புறத்தே வேதியர் சூழ்ந்து நின்று செய்வதாகச் சித்திரப்படுத்தும் கர்மங்களை யெல்லாம் உள்ளத்து வேள்வியில் இவன் ஒருவனை நின்று செய்கிறான்.

நமது வேள்வி தேவருலகத்திற்கு மூண்டு செல்லுகிறது. அந்த மஹா யாத்திரையிலே அதனை ராக்ஷஸர் கவாந்து செல்லாத படி அக்நி காக்கிறான்.

இவன் உயிருக்குத் தோழன். நமது காதலன்.

இவனை நம்பினவர்க்குப் பழுதில்லை.

இரவிற்குள்ளே, ஆழ்ந்த இருளிலே மூடிக்கிடப்பவனும் இந்தச் சுடரைக் கொளுத்தினால் அவனுக்குக்

கண்டெரியும். இது வளர வளர, ஏற ஏற அவன் பரிபூர்ண உண்மையைக் காண்பான்.

உஷைய—ஞானோதயத்தைக் காணும் பொருட்டு இவன் வாளை நோக்கி வளர்கின்றான்.

பிராண லோகத்தின் வானங்களிலே ஊடுருவிச் சென்று தேஜோமயமான ஸ்வர் லோகத்தை எய்துகின்றான்.

ஸ்வர் லோகந்தான் அவனுடைய வீடு.

அது உண்மையிடம்; தீரா இன்பம்; அங்கே தேவர்கள் ஸபை கூடியிருந்து அமிர்த பானம் செய்கிறார்கள்.

இங்கே மண்ணுலகில் இவ்வொளி மறைந்திருக்கிறது. பூமிதேவி இவனைக் கருவிலே தரிக்கிறாள். வானத் தலைவனாகிய பிதாவின் காரியங்களுக்கு இவனை விடுவிக்கவில்லை. தனது விளைவுகள் அனைத்திலும், செடிகளிலும், பூண்டுகளிலும், மரங்களிலும் இவனை மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

அறிவு முதிர்ச்சி பெறும்போது, இவன் மண்ணிலிருந்து வானத்தை நோக்கி எழுகின்றான்.

குறிப்பு:—முதல் வியாசத்திலே இந்திரஸ்துதி தொடர்ச்சி மிச்சமிராது பின்னொரு முறை அச்சிடப் பெறும்.

மண்டலம் 1 ஸுக்தம் 32.

அஷ்டகம் 1 அத்யாயம் 2.

வர்க்கம் 36, 38.

இந்திரனைக் குறித்து ஹிரண்ய ஸ்தூப ரிஷி பாடியது:—

விருத்திரன் தாயும் அகல வீழ்ந்தாள்.

தாய்மேலும் மகன் கீழு மாயினர்.

இந்திரன் அவள்மீது வீசியிருந்த படையை
மீட்டுக்கொண்டான்.

சன்றுடன் கிடக்கும் பசுவைப்போலே கிடந்த
னள் தாறு. 9

தங்குதடை யில்லாது பாயும் நதிகளிடையே
அவனுடல் அமிழ்ந்திக் கிடந்தது.

விருத்திரனது உடல் மறைவைக்கடந்து நதிகள்
விரிந்து பெருகின.

இந்திரனைப் பகைகொண்டோன் நெட்டிருளில்
வீழ்ந்தான் 10

கதிர்களைப் பணியென்னும் பகைவன் பிடித்து
வைத்தது போலே நதிகளை விருத்திரன் தடுத்ததுக்கொண்டான்.

அவை பகைவனுக்கும் பத்தினிகளாயின. அவற்
றைப் பாம்பு காத்தது.

நீர்த்திரள் வெளிப்படும் வாயில் அடைபட்
டிருந்தது.

விருத்திரனைக் கொன்று இந்திரன் அதைத்
திறந்தான். 11

இந்திரா முதற்பெருங் கடவுள் உன்னைப் போ
ரிலே செலுத்தினான். அப்போது நீ எமக்கு வலிய
தோர் உயிர்க்காவல் ஆயினை.

கதிர்களை வென்றாய் சூரா மதுவை வென்றாய்
ஏழு நதிகளையும் பெருகும்படி விடுத்தாய். 12

இந்திரனும் விருத்திரனும் போர்செய்தகாலத்தில் பகைவன் வினே, வித்த மின்னலும் குமுறலும் இடியும் அவன் பொழிந்த மழையும் இவனைத் தீண்டவில்லை.

பிறகு பகைவனுடைய சேனைகள் வந்தெதிர்த்தன அவற்றையும் இந்திரன் வென்றான். 13

இந்திரா, பகைவனை அழித்தபிறகு அச்சத் தாடு செல்லும் பருந்துபோல, நீ எதன் பொருட்டாகத் தொண்ணூற்றொன்பது நதிகளையும், உலகங்களையும் கடந்து மேலேறிச் செல்லுகறாய்?

நீ கண்டு மனமஞ்சத் தகுந்த போராளி, பாம்பிற்கேது?

செல்வன, நிற்பன, அனைத்திற்கும் இந்திரனே அரசன்.

இவன் வயிரப்படை கைக்கொண்டான்.

சிகரங்களுடைய அனந்த மலைக்கும் இவனை வேந்தன்.

தொழில் செய்வோரை யெல்லாம் இவனை ஆளுகின்றான்.

ஆரக்கால்களை வளையம் சூழ்ந்திருப்பது போலே இவன் அவரைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றான். 15

தீ அக்ரி தேவன்.

இவனைக் குறித்த சில வேத மந்த்ரங்களின் ஸாரம்.

முதற் பெருங்கடவுளின் துணிவு, அஃதே தீ. இவனை இரண்டு அரசனிக் கோல்கள் கடைந்து தருகின்றன.

மண்கீழ்க்கோல், வானமே மேற்கோல். கடையும் தொழிலிலே தோன்றுகிறான். ஆதலால் இவன் “வலிமையின் மைந்தன்.”

ப்ராண லோகத்திலே இவன் ஏறும்போது, புல்லார் தரையில் மேயும் மாடு போலே, பூமியின் விளைவுகளை யெல்லாம் தின்று கொண்டு புகையுடன் எரிவான்.

அங்கு வேட்கையின் வலிமை; விடாயின் கிளர்ச்சி; அது தீ. தனது உணவுகளை யெல்லாம் கிழித்து, நாசமாக்குகிறான். தான் போகிற வழியிலே, முன்பு மகிழ்ச்சியும் பொலிவும் திகழ்ந்த இடங்களில், ஒரு கரிக்கோடு மாத்திரமே மிஞ்சி நிற்கும்படி செய்கிறான்.

ஆனால் எதனை அழிக்கிறானோ, அதனை மாசு தீர்க்கிறான். பிறகு, புகை மறைந்து விடுகிறது.

அப்பால், ஞானோதயங்களின் முன்னே இவனொரு வெள்ளைப்பரிபோன்று, நம்மை ஏற்றிக்கொண்டு பரமஸ் தானங்களிலே விடுகிறான். அங்கே நமது விருப்பங்களெல்லாம் உண்மை பெறுகின்றன. அறிவு ஸம்பூர்ணமாகிறது. அது களியுடனும், வெற்றியுடனும் தொழில் செய்கிறது.

வேள்வி செய்யும் சூரியனை வேள்வித் தீ இத்தகைய தெய்வ நிலையில் உயர்த்துகிறது. அமரத்தன்மைக்கு வெற்றி யுண்டாகிறது. எண்ணமிட்டும், போர் செய்தும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்த மனிதனைக் கவியாகவும், ஸ்வராஜனாகவும், இயற்கையின் வேந்தனாகவும் அக்தி தேவன் செய்து விடுகிறான்.

தீயைச் சித்திரங்களிலே புகழ்கின்றோம்.

நமது வாயில்கொண்ட மாளிகையின் தலைவன்;
நம்மிடத்தே அன்புடன் விருந்துண்ண வந்தோன்;
உயிரிலே இறைவன் ; தழலுகின்ற சடைகளையுடைய
கவி ; தெய்வக் குழந்தை ; புண்ய மூர்த்தியாகிய
குமார தேவன் ; வெல்லொணாத சூரன் ; தீ.

மனிதரின் முன்னே சென்று வழி காட்டு
வோன் ; இறப்பவருள்ளே இறப்பின்றி நிற்போன் ;
மனிதனுக்குள்ளே தேவர் நிறுத்திய தொழிலாளி ;
அறிவிலே தடைப்படாதோன் ; உண்மையில் முடிவற்
றோன் ; தீ.

விரிந்தொளிர் செய்யும் உண்மை ஞாயிறு ; வேள்
வியைச் சமப்பவன் ; அதன் படிக்களை வகுப்பவன் ;
உறுதியான அடிப்படை ; தெய்வத்தோற்றம் ; ஒளி ;
காட்சி ; தீ.

மி த் ர ன் .

[மித்ரன் (தமிழில் மித்திரன்) என்ற ஸூர்ய
தேவனைக்குறித்து, விசுவாமித்ர ரிஷி பாடியது.
இந்த ரிக்குக்கள் கைத்திரீய ஸம்ஹிதை 3-வது
காண்டம், 4-வது ப்ரச்சந்தின் கடைசியிலுள்ளன.
இலேசான திரிபுகளுடன் ரிக்வேதம் 3-வது
அஷ்டகம் 4-வது அத்யாயத்திலே காணப்படு
கின்றன,]

1, மித்ர தேவனிடமிருந்து பெறும் ஞானக்
கேள்வி தொழில் செய்பவரைத் தாங்குவது ; இன்
பங்களை வென்று தருவது ; உண்மை யுடையது

ஒளிப் புதுமைகள் வாய்ந்தது. (அதனை வாழ்த்துகிறோம்.)

2. மித்ரன் அறிவிலே மேம்பட்டு மாந்தரை நடத்துகின்றான். மித்ரன் மண்ணையும் வாணையும் தாங்குவோன். மித்ரன் உயிர்களை இமை கொட்டாமல் பார்த்து நிற்கின்றான். அந்த உண்மைக் கடவுளுக்கு நெய்யொளி கொண்ட உணவு படைப்போம்.

3. மித்ரா, விரதத்தாலே நின்னை உணர்வான் யாவன், அம்மனிதன் இன்பங்களை நன்கு நுகர்க. உன் னாலே காக்கப்படுவோன் (வளர்க்கப்படுவோன்) அழிவு பெறுவதில்லை; தோல்வி யடைவதில்லை; அருகே யிருந்தும் தொலையிவிருந்தும் அவனைப் பாவம் வந்து சார்வதில்லை.

உரை.

காலே ஸந்த்யா வந்தனத்தில் இந்தப் பாட்டுக்கள் உதய ஸூர்யனை நோக்கி ஒதப் படுகின்றன. ஸூர்யன் பரமாத்மாவினுடைய ஞானவொளி; இந்த தேவன் நான்கு அமிசங்களுடையவன்:—(1) மித்ரன், (2) வருணன், (3) அர்யமான், (4) பகன். இவருள்ளே. மித்ரன் அந்த ஒளியின் அன்பைக் குறிப்போன், வருணன் அதன் அநந்த நிலை (எல்லையற்ற தன்மை) யாவான். அர்யமான் வலிமைத் தேவன். பகன் அவ்வொளியின் இன்ப வுணர்ச்சியாக நிற்பவன்.

முழுமுதற் கடவுளுக்கு ஒளியே விழி, ஒளியையே சூரியனென்று போற்றுகிறோம். பூலோகத்திலே ஒளியாகத் தோன்றும் சக்திதான் சுவர்க்கலோகத்திலே ஞானமாகச் சுடர்கின்றது. அதன் அன்பு வடிவத்தை,

அதாவது தெய்வீக அன்பையே மிதரென்று வாழ்த்துகிறோம்.

1. 'ஞானக்கேள்வி' தேவர்களிடமிருந்து மனிதன் அறிவுச் செவியினாலே பெற்றுக்கொள்வது. அன்பினிடமிருந்து இவ்விதமான கேள்வி பெறுவோர் செய்யும் தொழில்களை யெல்லாம் நழுவுதல் இல்லாத படி அன்பு தாங்கிக் கொள்ளுகிறது.

2. அன்பில்லாவிடில் மனித வாழ்க்கை நடைபெறுது; வானமும் இயலாது. அன்புதான் இவ்வுலக முழுவதையும் சிதறாத படி ஆதரிப்பது; அன்பு ஒரு க்ஷணம் கண் முடிவிடுமானால், உலகமும் உயிர்களும் அழிந்துபோய்விடும். தேவர்களுக்கு மனிதன் தனது உடைமை முழுவதையும் அர்ப்பணம் செய்துவிட வேண்டும். அதுவே தேவர்களின் "உணவு" 'நெய்' யொளி கொண்ட தேவநதிகள்' என்றும், 'நெய்யொளி கொண்ட ஸரஸ்வதி' என்றும், 'நெய்யொளி கொண்ட அறிவு' என்றும் வேதம் பிற இடங்களில் வழங்குவதால், 'நெய்யொளி' என்பதற்கு 'ஞானத்தெளிவு' தான் பொருளென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். எனவே, நாம் தேவர்களுக்குக் கொடுக்கும் உணவை ஞானத்தெளிவுடன் கலந்து கொடுக்க வேண்டுமென்று விசுவாமித்ரர் சொல்லுகிறார்.

3. 'விவாத' மென்பது விதி, அன்பின் விதிகளை நன்கு வழக்கப்படுத்தினால் அன்பு நம்மை வளர்க்கும். நம்மைக் காக்கும். பிறகு அழிதலும் தோல்வியும், பாவமும் நமக் கில்லை.

தீ.

(அக்நி தேவன்.)

(ரிக்வேதம் 1-வது மண்டலம் 1-வது ஸூக்தம், இது 'மதுச் சந்தஸ்' (தேனியை) என்ற ரிஷி பாடியது).

1. தீ வேள்வியின் முன்னிற்பவன்; அதன் பருவங்களை வகுக்கும் தேவன்; அங்கு வானவரை அழைப்பவன்; அவனை வேண்டுகிறேன்.

2. தீயை முன்னைப் புலவர் போற்றினர்; புதியோரும் அவனையே போற்றுக. அவன் இங்கு அமரரைக்கொண்டு தருக.

3. நாளுக்கு நாள் வளருஞ் செல்வமும், வீரமிக்க புகழும் தீயாலே பெறுக.

4. தீயே, நெறியிலோங்கும் வேள்வி யதனை நீ எப்புறத்துஞ் சூழ்ந்து காக்கிராய், அஃதே வானவரிடம் சேரும்.

5. தீ வானவரை யழைப்போன்; புலமையுள்ள செய்கைத் திறமை யாவோன்; சித்திரமாகிய ஞானக் கேள்வி தருவதிலே சிறந்தோன்; அவ்வானவன் வான வருடன் வருக.

6. அன்ப, வேள்வி தருவோனுக்கு நீ சீர் தருவாய். அதுதான், தீயே, நின் துண்மை.

7. தீயே, நிற்பால் நாள்தோறும், இரவும் பகலும் நாம் பணிவேந்தி வருகிறோம்.

8. நெறியிலோங்கும் வேள்விகளின் அரசே, நேர்மை காப்பாய், சுடர் வீசுவாய், தனது மனையிலே வளர்வாய், தீயே, நின்னை யடைகிறோம்.

9. அருகே போவதற்கெனியவனாய், மகனுக்குத் தந்தைபோல் நீ எமக் காகுக. நல்வாழ்வு பெறும்படி எம்மை நீ சார்ந்திக.

உரை .

“ அமிர்தத்தின் பிறப் பிடமாகிய ஸூர்யன் என்ற ஒளியில் நான் என்னையே ஹோமஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன் ” என்று வேத ரிஷிகள் தமது வேள்வியின் பொருளைத் தாமே வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் காலையில் ஒவ்வொரு வேதியனும் இந்த மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறான். இவ்விதமான வேள்வி நடை பெறவேண்டுமானால் அதற்குத் தீயின் துணை வேண்டும். தீ என்பது தவக் கடவுள். தெய்வீகமாகிய அறிவுத்துணிவு தீ எனப்படும். தேவருக்கு என்னை ஆஹுதி செய்து விட்டு அவர்கள் தரும் அமிர்தத்தை உண்டு நானும் அம்மானாகி விடுவேன். இதை அஸூர சக்திகள் தடைசெய்ய மாட்டார் ” என்று மனதிலே நிச்சயம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் போது தீ பிறக்கிறது.

1. தீயை எழும்பும்படி செய்தால் போதும். பிறகு இந்த வாழ்க்கை—வேள்வியின் பொறுப்பு என்னைச் சார்ந்ததன்று. அவனே வேள்வியை அதன் பருவங்களுக்குத் தக்கவாறு படிப்படியாக மேலே ஏற்றுக் கொண்டு போகிறான். எல்லா விதமான தெய்வ சக்திகளையும் அங்கு அழைத்து வருகிறான்.

2. ‘ நமக்கு முன்னே விடுதலைபெற்ற மகரிஷிகளெல்லோரும் தீயையே துணை கொண்டனர். புதிய ரிஷிகளாகிய நாமும் அவனாலேயே விடுதலைபெறு

வோம்' என்று முதல் வேதத்தின் முதல் ஸூக்தம் சொல்லுகிறது! ரிஷி பரம்பரையின் ஆரம்பத்தை எப்படி யறிவோம்!

3. 'செல்வம்' என்பது இவ்வுலகச் செல்வங்கள், ஞானச் செல்வங்கள் ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பது. இவற்றை நமக்கு அக்திதேவன் தருவான்.

“எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார் திண்ணியராகப் பெறின்” என்று திருவள்ளுவர் சொல்லுகிறார்.

திக்கடவுள் எல்லா மனிதரிடத்தும் உள்ளத் திண்மையாக நிற்கின்றான். அவனை வளர்த்தால் எண்ணிய பொருள் எதுவும் எவ்வுலகத்திலும் கைகூடும்.

4. மனித நிலையிலிருந்து அமரநிலைநோக்கிச் செல்லும் வழிதான் வேள்வி போகும் வழி.

5. 'ஞானக் கேள்வி' இன்னதென்பதை மேலே காட்டி யிருக்கிறேன்.

6. முழுதும் பணிவு கொள்வதே தேவரை அழைக்கும் வழி. அஹங்காரத்தை விட்டு, இவ்வுடல் முதலியவற்றை தேவ ருடைமை யாக்கி அவரையே சரணடைந்து விடுதல் வேண்டும்.

7. நேர்மை—சொல்லிலும், நடையிலும், உள்ளத்திலும் முழு நேர்மை—காணும்போது அங்கே அக்தி சக்தி பிறந்திருப்பதாக அறிந்து கொள்ளலாம். உள்ளத்திண்மை இல்லாவிடில் நேர்மையைக் காத்தல் அரிது.

ரிக்வேதம் மண்டலம் 1 ஸூக்தம் 2 அஷ்டகம் 1 அத்யாயம் 1 வர்க்கம் 3-4.

(மதுச்சந்த (தேனீசை) ரிஷி வாயு இந்திரன் மித்திரன் வருணன் என்ற தேவர்களைக் குறித்தெழுதியது ஒன்பது பாட்டுடையது.)

உயிர் அல்லது வாயுதேவன்.

(1) காற்றே வா, காட்சி யுடையாய், இங்கு நின் பொருட்டுத் தேன்கள் புனைந்து வைத்திருக்கின்றோம்.

அவற்றை அருந்து; கூவுதலைக் கேள்.

(2) உயிரே, மந்திரங்களால் நின்னைத் துதி செய்கின்றனர்;

(யாவர்?) பண் பாடுவோர், தேன் பிழிந்தோர், பகலறிந்தோர்.

(3) உயிரே, நிறைவுதரும் நினது இன்ப ஒடை வேள்வி தருவோனை நோக்கிப் பார்கின்றது.

(அஃது) தேன் பருகுமாறு விரிவுகொண்டது.

உயிரும், அறிவுச்சுடரும் (இந்திரன், வாய்வு).

(4) இந்திரா, காற்றே, இங்கு சாறுகள் பிழிந்திருப்பது காணீர். இங்கே இனிமைகள் கொண்டு வருக. தேன்கள் நும்மை விரும்புகின்றன.

(5) வளத்தின் கருப்பொருளிடையூர் காற்றே, இந்திரா, சாறுகளின் சுவையறிவீர்; விரைவுடன் இங்கு வருக.

(6) காற்றே, இந்திரா, ஸோமம் பிழிவோன் செம்மையாகச் செய்யும் வேள்வியின் கண்ணே, நேர்மையறிவுடன் வீரரே விரைந்து வருக.

அன்பும் விரிவும் (மித்திர வருணர்).

(7) தூய பகுத்தறிவு கொண்ட மித்திரனை அழைக்கிறேன். பகைவரை மர்யக்கும் வருணனை அழைக்

கிறேன். அவர் தெளிவுடன் ஒன்றும் அறிவைச் சமைப்போர்.

(8) நேர்மையை வளர்ப்போர், நேர்மை நிலை பற்றுவோர், அந்த மித்திர வருணர் நேர்மையினாலே பெரிய வேள்வித்திற மடைகின்றனர்.

(9) மித்திர வருணர் கவிகள், பல பிறப்புடையோர் விரிந்த மனையுடையோர், அவர் நம்மைத் திறமையுடைய தொழிலில் நாட்டுக.

(குறிப்பு:—இதற்கும் கீழே மொழி பெயர்க்கப் படும் இன்னு மிரண்டு ஸூக்தங்களுக்கும் விளக்கம் பின்னிட்டு எழுதப்படும்.)

மேற்படி மண்டலம் ஸூக்தம் 3.

மேற்படி அஷ்டகம் அத்தியாயம்

வர்க்கம் 5-6

(மதுச்சந்த ரிஷி அசுவி நௌ தேவரையும், இந்திரனையும், வானவர் கூட்டத்தையும், ஸரஸ்வதி தேவியையும் பாடியது பன்னிரண்டு பாட்டு.)

அசுவி நௌ தேவர்.

(குறிப்பு:—“ அசுவி நௌ ” என்றால் குதிரையேறி வரும் இருவர் என்பது பொருள். இவர் இரவு பகலைக் குறிப்பிடுவதாகச் சில ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் கருதுகிறார்கள், தேவ வைத்தியரென்பது புராணக் கொள்கை. தமிழிலே வாசி என்ற சொல் குதிரையைக் குறிக்கும். இது வாஜி என்ற வடமொழியின் திரிபு. இந்தச் சொல்லை யோகிகள் உயிர்க்காற்றென்ற பொருளில் வழங்குவதுண்டு. அசுவம் என்பது உயிர்த்திறமை. அத்திறமையை அதன் போக்கு வரவுகளிலே பாதுகாக்

கும் இரண்டு வித சக்திகளே அசுவி நௌ தேவர் என்பது யோகிகளின் மதம்.)

(1) புரவி நடத்துவீர் விரைந்த நடை கொண்டீர், நன்மைத் தலைவரே பல இன்பங்க ளுடையீர், எமது வேள்வியின் விருப்பங்களிலே மகிழ்ச்சி பெறுக.

(2) இருவீர் பரியூர்ந்து வருவீர், பல வெற்றிகளை யுடையீர், வீரரே மதிசிறந்தீர், நமது வலிமைகொண்ட அறிவினால் எமது சொற்களை விரும்புக.

(3) வெல்வீர், இளமையுடையீர், நெறி செல்வீர், ருத்ரன் வழிகண்டீர், வேள்விப்புல்லை நன்றாகத் துணித் துப் பரப்பி வைத்திருக்கும் மனிதரிடத்தே ஸோம ரஸங்களை உண்ணும்பொருட்டு வருக.

இந்திரன்.

(4) வருக, இந்திரா, சித்திரக் கதிரோய் இந்தத் தேன்கள் நின்னை விரும்பி நிற்கின்றன. இவை துட்பங்களாலே முழுதும் தூய்மை செய்யப்பட்டன.

(5) வா, இந்திரா, அறிவினாலே தூண்டுதல்பெற்று ஞானிகளின் ஏவுதல் கொண்டு இங்கே ஸோமத்துடன் வேண்டுவோனது மந்திரங்களை நோக்கி வா.

(6) இந்திரா, புரவி யூர்வாய், விரைவுடன் எம் முடைய அறிவு மந்திரங்களை நாடிவருக, எமக்கு ஸோமத்திலே இன்பத்தை நாட்டுக.

• விசுவ தேவர் (வானவர் கூட்டம்).

(7) வானவர் எல்லீரும் வாரீர்; காப்புத் தொழி லுடையீர், தொழில் செய்வோரைத் தாங்குவீர், ஸோமத் தருவோனுக்கு (நன்மைகள்) தருவீர், வருக.

(8) வானவர் கூட்டமே, ஆறுகளைக் கடப்பீர்,

எமது ஸோமத்தை நாடி வருக, மந்தைக்கு வரும் ஆவி
னம் போலே.

(9) வானவர் கூட்டமே, பகையற்றீர், பல சூழ்ச்
சிகளுடையீர், தீங்கற்றீர், தாங்கும் வலிமையுடையீர்,
வேள்வியை விரும்புக.

ஸரஸ்வதி.

(10) தூய்மை செய்வாள். ஸரஸ்வதி; வளங்
களிலே வளமுடையாள், கருப்பொரு ளாவாள் நமது
வேள்வியை அறிவினாலே தாங்குக.

(11) உண்மைகளைத் தூண்டுவாள். நல்ல மதி
களை ஒளிபெறக் காண்பாள், நமது வேள்வியை ஸரஸ்
வதி தாங்குகின்றாள்.

(12) (உண்மைப்) பெருங்கடலைக் காட்சியினாலே
தெளிவுறச் செய்கின்றாள். அறிவுக ளனைத்திலும்
ஸரஸ்வதி அரசு செய்கின்றாள்.

ஹே மண்டலம் ஸூக்தம் 4

ஸ்ரீ அஷ்டகம், அத்யாயம், வர்க்கம் 7-8-(மதுச்
சந்த ரிஷி இந்திரனைப் பாடியது பத்துப் பாட்டு.

இந்திரன்.

1. நல்ல வடிவங்கள் சமைக்கும் இந்திரனை நாள்
தோறும் காக்கும்படி அழைக்கின்றோம்; பால் வேண்டு
வோர் நன்கு கறக்கும் ஆவினை நாடுவதுபோல.

2. எமது தேன்பிறிவுகளை நாடி வருக. ஸோம,
முண்பாய், எமது ஸோமத்தை யுண்ணுக, செல்வனாகிய
நினது களி எமக்குக் கதிர்களைத் தருமன்றோ?

3. இனி நினது மிகவும் துட்பமாகிய மதிகளை
அறியக்கடவோம்.

எம்மை நீ கடந்து சென்று விடலாகாது.

4. வேள்வி செய்யும் மானுடனே இந்திரன் வலியவன், அழிக்க வொண்ணாதான், தெளிவுடையோன். அவனிடம் உதவி கேள். நினது நண்பருக்கு அவன் வர மளித்தான்.

5. இந்திரனிடத்தே செயல்களை ஒப்புக்கொடுத்து விட்டுப் பிறகு நம்மவர் நமது பகைவரை நோக்கி இங்கிருந்து விலகி யோடுவீர்” என்று கூறுக.

6. நமக்கு அழிவு செய்ய நாளும் பகைவர் நம்மை நற்பேறு பெற்றோ ரென்று பேசுக; இந்திரனுடைய இன்பத்திலே இருந்திடுவோம்.

7. வேள்வி செய்வோய், விரைந்து வரும் இந்திரனுக்கு விரைவுடைய தேனைக் கொண்டு வா; இத்தேன் வேள்வியின் செல்வம்; வீரருக்குக்கனி தருவது; தோழரைக் கனிப்புறச் செய்யும் இந்திரனை நோக்கி வீழ்வது.

8. நூறு வேள்வித்திர னுடையாய் இந்திரா-இத் தேனையுண்டு விருத்திரரை (மறைப்புப் பேய்களை) கொன்றிடுவாய்; வளமுடைய மனிதனை வளங்கனிலே காப்பாய்.

9. இந்திரா, வேள்வித்திறன் பல வுடையாய், வளமுடைய நின்னை வளமிகச் செய்கின்றோம். செல்வங்கள் பெறும் பொருட்டாக.

10. இன்பச் செல்வங்களை வென்று தருவான், பெரியோன், நன்கு கரையேற்றுவோன், தேன் பிழியும் மனிதருக்கு நண்பன், அவ்விந்திரனைப் பாடுங்கள்

‘முக்கியமான பிழை திருத்தம்:-4-வது வ்யாஸத்தில் முதல் மண்டலத்து முதல் ஸூக்தம். அதிலே

முதற்பாட்டில் “ அவனை வேண்டுகிறேன் ” என்ற சொற்களின் முன்பு, “ செல்வங்களை மிகுதியுற நாட்டுவோன் ” என்ற சொற்களைச் சேர்த்துப் படித்திடுக.

ரிக்வேதம், முதல் மண்டலம். ஐந்தாம் ஸ்குத்தம்.

முதலஷ்டகம், முதலத்யாயம், வார்க்கம் 9, 10: இந்திரனை மதுச்சந்த ரிஷி பாடியது.

(மொழி பெயர்ப்பு).

வாருங்கள், வீற்றிருங்கள், இந்திரனைப் பாடுங்கள், துணைவரே ஸ்தோமங்களைச் சுமப்பவர்கா ! (1)

(ஸ்தோமம் மந்த்ர ப்ரதிஷ்டை)

பல செல்வங்க ளுடையவனை, விரும்பத் தக்க இன்பங்களின் அரசனை, இந்திரனை, ஸோமரஸம் பிழியுமிடத்தே, ஒன்றுகூடிப் (பாடுங்கள்). (2)

அவன் எங்கள் யோகத்திலே அமர்க. செல்வமும், பலவகை யறிவும் பெருகும்படி அவன் எம்மிடத்தே பொருந்துக. அவன் நம்பொருட்டு வளமைகளுடனே வருக. (3)

போரில், மோதுமிடத்து, இவன் குதிரைகளைப் பகைவர் நயப்பதில்லை. (அஞ்சுகின்றனா) இவ்வந்திரனுக்குப் பாட்டுச் சொல்லுங்கள். (4)

ஸோம முண்பானுக்கு இந்த ஸோமங்களை வடித்தோம். இவை தூய்மை யுடையன, விருந்துக் களிதருவன, கட்டிப்பால் கலந்தன. (5)

• (உரை:—பால் என்பது ரிஷிகளின் பாஷையிலே ஒளிச்சுவை என்றும் பொருள் படும்: ‘கோ’ என்னும் மொழி பசுவென்றும், ஒளிக்கதிரென்றும் இரண்டு

பொருள்பட வழங்குதல் வேதத்தில் ஸர்வ ஸாதாரணமானது.)

இந்திர. செய்கை நலமுடையாய், ஸோமத்தின் முதற் பானத்துக்கு நீ பிறந்து விட்டாய்.

பிறக்கும்போதே முதிர்ந்த வலிமையுடன் வந்தாய். (6)

விரைவு கொண்ட ஸோமங்கள் நின்னுள்ளே பாய்க. இந்திரா, பாட்டினை விருப்புவோய், அறிவோங்கிய நின்னிடத்து நலங்கள் சார்ந்திடுக. (7)

உன்னை ஸ்தோமங்கள் வளர்த்திடும் பல வேள் விகளின் இறைவனே, உன்னைச் சொற்கள் பெருகும் படி செய்யும். எமது பாட்டுகள் உன்னை வளர்த்திடுக. (8)

எல்லா வகை ஆண்மைகளும் உடைய ஆயிரவிதமான பெருவளத்தை இந்திரன், தேயாத காவல் செய்பவனாகி, எமக்கு வென்று தருக. (9)

உடல்களைக் கொல்லும் காலன் எமக்குத் துன்பஞ் செய்யாதொழிக. இந்திரா, பாட்டை விரும்புவோய், அவன் படைக்கலத்தை நீதடை செய்திடுக. (10)

முதல் மண்டலம், ஆறாம் அகத்தம்.

முதலஷ்டகம், முதலத்யாயம், வர்க்கம் 11-12
இந்திரனையும் மருத்துக்களையும் மதுச்சந்த ரிஷி
பாடியது.

(மொழி பெயர்ப்பு.)

அவனைச் சூழ்ந்து நிற்போர் வேகமும், ஒளியு
முடைய சிவப்புக் குதிரையைத் (தேரிலே) பூட்டுகிறார்
கள்.

வானத்திலே சுடர்கள் ஒளி வீசுகின்றன, (1)

விரும்பத்தக்கன, செந்நிறமுடையன, துணிவுடை
யன, வீரனைப் பொறுப்பன, இங்ஙனமாகிய குதிரைக
ளிரண்டையும் இந்திரனுடைய தேரில் இருபுறத்
திலும் பூட்டுகின்றனர். (2)

ஒளியில்லாத விடத்தே ஒளியினைச் செய்து, வடி
வமில்லாத விடத்து வடிவத்தினை அமைத்து, வீரனே,
நீ. புலரிகளுடன் பிறந்து விட்டாய். (3)

(உரை:—புலரி—வைகறை, காலேச் செவ்வானம்.
இங்கு 'புலரிகள்' என்பது ஞானோதயங்களை)

பின்பு தமது வழக்கப்படி மருந்துக்கள் மீளவும்
பிறந்தனர், தமது வேள்விப் பெயர் கொண்டனர். (4)

இந்திரா, கோட்டைகளை உடைத்து, மறை விடங்
களிலே வேள்வியைச் சுமந்து செல்லும் மருத்துக்களு
டனே, நீ ஒளிக்கதிர்களைச் சென்று மீட்டுக் கொடுத்
தனை. (5)

(உரை:—மருத்துக்கள் புயற் காற்றின் தேவர்,
இவர் நமது அறிவொளியை மூடும் இருள்களை வெண்

லாம் சாடிப்புடைத்துக் குத்தி யொழித்துவிட்டு, வான மழையையும், ஒளியையும் பெறும்படி செய்வார்.)

பெரியோன், ஞானக் கேள்வியுடையோன், செல்வங்கள் தேடிக்கொடுப்போன். அவ்விந்திரனை நோக்கி மதியின்படி பாடலுற்றனர். பாட்டினாலே தேவநிலை பெற விரும்புவோர். (6)

அஞ்சாத இந்திரனுடன் நீயும் வந்து எங்கள் முன்னே தோன்றுக. நீங்க ளிருவரும் களியுடையீர். நிகரான ஒளி யுடையீர். (7)

(குறிப்பு:—இந்தப் பாட்டில் நீ என்ற சொல் மருத்துக்களின் கூட்டத்தைக் குறிப்பிடுவதாகப் பழைய உரைகாரர் சொல்லுகின்றனர்.) (8)

பழிக்கக்கூடாதவர், ஒளி சார்ந்தோர், இந்திரனுடைய விரும்பத் தக்க கணங்கள் இந்த மருந்துக் களால் வேள்வி வலிமையுடன் ஒளிர்கின்றது. (9)

எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்வாய், இந்திரா, இவ்வேள்வியிலே நின்னை வாக்குக்கள் ஒன்றுகூடி வேண்டுகின்றன. அங்கு, அச்சுடர் தரும் அறிவு வானத்திலிருந்து வருக.

அல்லது இங்கு இம்மண்ணைச் சார்ந்த வானத்தினின்றும் வருக. அல்லது மஹோ லோகத்திலிருந்து வருக. (10)

முதல் மண்டலம் ஐந்தாம் ஸுத்தம்:—

சுத்தமான அறிவு வட்டம் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அதன் தலைமைக் கடவுள் இந்திரன்.

இந்திரனை நமதுள்ளத்திலே ஸ்தாபனம் செய்ய வேண்டுமானால், அதற்குரிய மனோ நிச்சயம் செய்து கொள்ளவேண்டும். அம்மனோ நிச்சயம் மந்திரவாக்காக வெளிப்படுகின்றது. (மந்திரம், மந்தம், என்ற இரண்டு சொற்களும் வடமொழியில் 'மந்' என்ற ஒரே பகுதியில் தோன்றியவை). இந்திரன் வருகையை வேண்டி இந்த ஸூக்தம் சொல்லப்படுகின்றது. தேவர்களை அழைப்போர் முன்னதாகவே ஸோமரஸம் பிழிந்து வைக்கிறார்கள். ஸோமப் பச்சிலையை உரலிலே போட்டு உலக்கையால் இடித்து ஸோமரஸம் பிழியப்படுகிறது. யோகானுபவத்திலே உரல் பிரகிருதி; உலக்கை சேதநத் திறமை. உயிர்வாழ்க்கை என்ற இலையை இங்ஙனம் பிழியும் போது சித்தத் தெளிவாகிய ஸோமரஸம் பிறக்கிறது. யோகசித்தியும் முவுலகின் செல்வங்களும், அறிவும் பல வகை தரும்பொருட்டு இந்திரனை வேண்டுகிறோம். (5-3)

மனித அறிவிலே தெய்வத்திறமைகள் தோன்றுவதை தேவர்களின் புதிய பிறப்பென்று ரிஷி வர்ணிக்கிறார். இங்கு இந்திரன் பிறப்பும், அடுத்த ஸூக்தத்தில் மருத்துக்களின் பிறப்பும் இப்பொருளிலே கொள்ளத் தக்கன.

முதல் மண்டலம் ஆறாம் ஸூக்தம்:—

நமது மனமாகிய வேள்விக்கூடத்தை நோக்கி இந்திரன் புறப்படுகிறான். சிவந்த ஒளியும் துணிவு முடைய குதிரைகளால் அவனுடைய தேர் இழுக்கப்படுவதாகக் கவி கற்பனை செய்கிறார்.

பிறகு முன்றாவது படியில், இந்திரன் நமது மனோ மண்டலத்தில் வந்தபிறகு நடக்கும் செய்திகளைக் காட்டுகின்றார். அவன் வருமுன்னே ஒளியின்றி யிருந்தது. அவன் வந்தவுடன் ஒளி யுண்டாயிற்று. அவன் வருமுன்னே நமது மனோமண்டலத்தில் நல்ல திருத்தமான வடிவங்கள் அமைந்திராமல் கலங்கிக் குழப்பமுற்றுக் கிடந்தது. அவன் வந்தவுடனே, அங்கு நல்ல வடிவங்கள் உண்டாயின. அதாவது, ஒழுங்கும் அழகுமுடைய மனோ நியமங்கள் ஏற்பட்டன, பிறகு, “வைகறைகள்” என்று சொல்லப்படும் ஞானோதயங்கள் தோன்றின. பின்பு, அங்கே இந்திரனுடைய சேனைமறவராகிய மருத்துக்கள் என்னும் தேவர் பிறக்கிறார்கள். இந்திரன் தான் தோன்றும்போது அஞ்ஞானம், அச்சம், கவலை முதலிய தன் பகைவரைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பகையுடன் வருகின்றான்.

ஒளியின் கதிர்களை அசுரர் ஆங்கோ ரிருட் குகையில் மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்திரனும், மருத்துக்களும் அசுரருடைய கோட்டையைத் தகர்த்து, உள்ளே புகுந்து, அவ்வொளிக் கதிர்களை விடுவித்துக் கொடுக்கிறார்கள்.

வலிமைகொண்ட மந்திரங்களாலே, அதாவது மனோ நிச்சயங்களாலே, மனிதன் இவ்வுலகத்தில் அமர நிலை யடைகின்றான். அதுபற்றியே, “பாட்டினால் தேவநிலை பெற விரும்புவோர் இந்திரனைத் தமது மதியின் படி பாடலுற்றனர்” என்று ரிஷி சொல்லுகிறார்.

(1—191—6.)

வான் உங்களுக்குத் தந்தை. மண் உமக்குத் தாய். ஸோம ரஸம் உடன் பிறந்தது. அதிதி உடன் பிறந்தாள்.

(8—101—15.)

ருத்திரர்களின் தாய், வஸுக்களின் மகள், தன் மக்களாகிய தேவருக் கெல்லாம் உடன் பிறந்தாள். அமிர்தத்தின் ஊற்றுவாள்—அறிவுடைய மனிதனுக்குச் சொல்லுகிறேன். மாசற்ற ஒளியாகிய அதிதியை மறுக்கலாகாது.

(10—63—10.)

நன்கு காக்கும் மண்ணாகவும், நிகரற்ற வானாகவும் அதிதியே விளங்குகிறாள்; நிறைந்த நலந்தருபவள்; நன்கு நடத்துபவள்; அந்த அதிதியாகிய தெய்வத் தோணியிலே, நாம் நல்ல நிலையின் பொருட்டாக ஏறிக் கொள்ளுவோம். அது நல்ல தண்டுகளுடையது, மாசற்றது, தொனையில்லாதது.

(10—36—3.)

எல்லாத் தீமையினின்றும் நம்மை அதிதி காத்திடுக. அவள் மித்திரனுக்கும் செல்வ மிகுந்த வருணனுக்கும் தாய். அவளாலே அழிவற்ற வானொளியைச் சேர்ந்திடுவோம்.

(9—74—3.)

அதிதியின் நேர்மை நெறியிலே செல்வோன் விசாலமான ஒளிப்பாதையிலே செல்லுகின்றான்.

(2—27—7.)

ராஜமாதாவாகிய அதிதியும், அர்யமானும் நம்மை நல்ல வழிகளிலே செலுத்திப் பகைமைகளை யெல்லாம் கடக்கும்படி செய்க. நாம் நல்ல வீரராகிப் பகைமை தீர்ந்து மித்ரவருணரின் மங்களத்தில் வாழ்வோமாக.

(அர்யமான் வலிமைத் தெய்வம்; மித்ரன் அன்புத் தெய்வம்; வருணன் விரிவுத் தெய்வம்.

(8—67—14.)

கட்டுண்ட திருடனை அவிழ்த்து விடுவதுபோல, எம்மை ஓநாய்களின் (ராக்ஷஸரின்) வாயிலிருந்து அதிதியும் அவள் மக்களும் விடுதலை செய்க.

(8—18—6.)

இரண்டற்றவ ளாகிய அதிதி பகலிலும், இரவிலும் எமது செல்வத்தைக் காத்திடுக. எப்போதும் வளர்ப்பவளாகி எம்மை அவள் தீமையினின்று காத்திடுக.

(8—18—7)

மதியிலே நிற்பவளாகிய அதிதி நமக்குப் பகலொளியிலே துணை புரிய வந்திடுக. அவள் நமக்கு மங்களமயமாகிய பேரின்பத்தைத் தருக. அவள் நமது பகைவரை (ராக்ஷஸரை) யெல்லாம் ஒழித்திடுக.

(1—185—3.)

நிகரற்றதும், தீங்கற்றது மாகிய அதிதியின் வரத்தை வேண்டுகிறேன்.

(7—40—2.)

தேவியாகிய அதிதி நமக்குப் பெருஞ் செல்வம் தருக.

(10—100—1.)

அனைத்தையும் சமைப்பவளாகிய அதிதியை வேண்டுகிறேன்.

*

*

*

சில திருஷ்டாந்தங்கள் காட்டினேன். பிற்காலத் துக் கதைகளிலே அதிதியின் உண்மைப் பொருள் மறைந்து விட்டது. ‘அநந்த சக்தியை’ ஒரு ரிஷி பத்தினி யாக்கிவிட்டார்கள். அதிதி யென்பது எல்லையில்லாத பரமாத்ம-சக்தி. அஹங்காரம் பிரிவு படுத்துகிறது; கட்டுப்படுத்துகிறது. நான் என்ற பிரிவுணர்ச்சி நீங்கும்போது மனிதன் எல்லையற்ற நிலையுடன் பொருந்துகிறான். அதுவே அதிதியோகம் அல்லது சக்தியோகம் என்று சொல்லப்படும். அதிதியின் மக்கள் ஆதித்யர். இது தேவருக்கெல்லாம் பொதுப் பெயர். ஸூர்யனுக்குச் சிறப்புப் பெயராக வழங்குகிறது. அதிதியைச் சரணமடைந்தோரும் ஆதித்யரே யாவார்.

வாக்கு.

வேதத்தில் வாக்கை ஒரு தெய்வமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாகப் பின்வரும் மந்திரங்களை நாம் ஏற்கெனவே படித்திருக்கிறோம்:—

“நம்மைப் பரிசுத்தம் செய்வாள், ஸரஸ்வதி வளங்களிலே மிகுந்தாள்; அறிவுச் செல்ல முடையவள், (நமது) வேள்வியைத் தாங்கு.”—ரிக் 1—3—10.

“உண்மை யொளிகளைத் தூண்டுவாள், நல்ல மதிகளை விளங்கச் செய்வாள், ஸரஸ்வதி வேள்வியைக் காக்கின்றாள்.”—ரிக் 1—3—11.

“பெரு வெள்ளமாகிய ஸரஸ்வதி, ஞானவொளியால் விளக்குவாள், எல்லா அறிவுகளிலும் கதிர் செய்கின்றாள்.”—ரிக் 1—3—12.

வாக்கென்பது மூலத்திலே படைத்தல் என்று பொருள்படும். ஸரஸ்வதியை இந்திரனுடைய மறை வுயிர் என்று சொல்வதுண்டு. ஸ்ருஷ்டியே வாக்கு, ஸ்ருஷ்டியே சக்தியான படியாலேதான் புராணக்காரர் ஸரஸ்வதியைப் பிரம்மாவின் சக்தியென்றார். பைபிள் புஸ்தகத்திலே “ஆரம்பத்தில் வாக்கிருந்தது; அந்த வாக்கு ஈசனோ டிருந்தது; அந்த வாக்கே ஈசன்” என்று சொல்லப்படுகிறது. சக்தி பரம புருஷனோ டிருப்பதையும், அவ்விரண்டும் ஒன்றென்பதையும் அந்த வாக்யம் காட்டுகிறது.

*

*

*

ஸரஸ்வதி பூஜை—உண்மை வழி.

சொல்லே ஸாதாரணமாக நினைத்துவிட லாகாது. உண்மைச்சொல் கேட்க மந்திர மாகும். பொய்ச்சொல் அழித்துவிடும். “வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்.”

இவனே அறிஞன் தனக்குள்ளே ஞான வெள்ளமாகக் காண்கிறான். அவனுடைய அறிவு கதிர்விடுகின்றது. இவனுடைய பூஜைக்கு முக்ய வழிகள் எவை? தான் எப்போதும், எவ்விடத்திலும் உண்மை சொல்லுதல், பிறர் உண்மை சொல்வதை எப்போதும், எவ்விடத்திலும் விருப்பத்தோடு கேட்டல், என்ற இவ்

விரண்டுமேயாம். தான் உண்மை சொல்வது மிகவும் சிரமமாய் விட்டது. பிறர் உண்மை சொல்வதைக் கேட்கும்போது நாராச வாணமாய்விட்டது, ஸாதா ரண நிலையில், மனித வாழ்க்கை அத்தனை கோணலாகி விட்டது, மனித அறிவு அவ்வளவு குழப்பமடைந்து நிற்கின்றது.

தேவ வாக்கு அவதார ஸரஸ்வதி.

வேத மார்க்கமாகிய வேள்வியின் ரஹஸ்யப் பொருளை உணர்ந்து நடந்தால் உண்மை சொல்வதிலும் துன்பமிராது; கேட்பதிலும் துன்பமிராது. உலக வாழ்க்கையே தேவருக்குச் செய்யப்படும் வேள்வியல்லவா! அதனை ஸரஸ்வதியே தரிக்கவேண்டுமென்று மதுச்சந்த ரிஷி வேண்டுவதை மேலே கண்டோம். உண்மைச் சொல்லே ஸரஸ்வதி வசம் நமது வேள்வியை ஒப்புக்கொடுப்பதற்கு முக்கிய வழி யென்றோம். இதனுடன் நிந்தை, பழி, சாபம், பயம், அசுசி, இவற்றினால் வாக்கை மாசுபடுத்தா திருக்கவேண்டும். அமங்கள வார்த்தைகளும் அவச் சொற்களும், பயவசனங்களும் தீமைதரும். பரிபூர்ணமான தீரமும், வலிமையும், உண்மையும், திருத்தமும், தெளிவும் பொருந்திய வாக்கே தேவ வாக்கென்று சொல்லப்படும். மனித ஜாதிக்கு தேவ வாக்குப் பிறந்திடுக.

ஸரஸ்வதியும் இலக்கியமும்.

உலக நடையிலே, உண்மை முதலிய குணங்கள் ஸரஸ்வதி தேவியின் கருணைக்கு நம்மைப் பாத்திர

மாக்கி, நம்மிடத்திலே தேவ வாக்கைத் தோன்றுவித்து நமது வேள்வியைக் காக்குமென்பது கண்டோம். இலக்கியக் காரருக்கோ வேன்றால் இத்தெய்வமே குலதெய்வம். அவர் இதனைச் சுடர்செய்யும் உண்மையுடனே போற்றவேண்டும். எதுகை மோனைகளுக்காகச் சொல்ல வந்த பொருளை மாற்றிச் சொல்லும் பண்டிதன் ஸரஸ்வதி கடாசுத்தை இழந்து விடுவான். யமகம், திரிபு முதலிய சித்திரக்கட்டுக்களை விரும்பிச் சொல்லுக்குத் தக்க படி பொருளைத் திரித்துக்கொண்டு போகும் கயிறு—பின்னிப் புலவன் வாணியின் திருமேனியை நோகும்படி செய்கிறான். அவசியமில்லாத அடை மொழிகள் கோப்போன் அந்த தெய்வத்தின் மீது புழுதியைச் சொரிகின்றான். உலகத்தாருக்குப் பொருள் விளங்காதபடி இலக்கியஞ் செய்வோன் அந்த சக்தியைக் கரித்துணியாலே மூடுகின்றான். “வெள்ளைக்கலை” யுடுத்துவதில்லை. மனமறிந்த உண்மைக்கு மாறு சொல்லும் சாஸ்திரக்காரனும் பாட்டுக்காரனும் ஸரஸ்வதிக்கு நிகரில்லாத பாதகம் செய்கின்றனர். இலக்கியத்துக்குத் தெளிவும் உண்மையுமே உயிரெனலாம். இவ்வுயிருடைய வாக்கே அருள் வாக்கென்று சொல்லப்படும்.

மருத் . (புயற்காற்று). முகவுரை.

(ரிக்-மண்ட் 1, ஸ-௮ 39, அஷ் 1 ;
அக்டோபர் 13—19).

இது, கண்வ ரிஷி காட்டிய மந்திரம் மருத்துக் களென்றால் புயற் காற்றடிக்கும் தேவர். இவர்களுக்கு ரானுவ மக்கள் ருத்ரன், அஞ்சத் தக்கவன். அவனுக்கு முவுலகமும் நடுங்கும். பரமாத்மாவின் ஸம்ஹார வடிவத்துக்கு வேதம் ருத்ரன் என்ற பெயர் சொல்லுகிறது. அவன் தன்னைச் சரணமடைந்தோருக்கு எங்கும், எப்போதும் நல்ல துணையாவது போல், இவன் மக்களும் இந்திரனுடைய மறத் தோழருமாகிய மருத்துக்கள் இருளை ஒழிப்பதிலே கொடிய தாயினும் வேள்வி செய்வோருக்கு நன்மை யெல்லாத் தருவர். வானத்திலே தோன்றும் புயற்காற்றுக்களையும், உள்ளத்திலே காணப்படும் உக்ர வேகங்களையும் ஆட்டிவைப்போர் மருத்துக்கள். இவர்களைச் சரணமடைந்தால் காவலும், இன்பங்களும், உண்மையறிவும் தோன்றும். இந்த வானவருடைய துணைவேண்டிக் கண்வ ரிஷி பின்வரும் மந்திரத்தை ஒதுகிறார்.

மொழி பெயர்ப்பு.

1. இப்படி உங்களுடைய திறமையை மேலிருந்து தீபோல் வீசுவது யாருடைய வேள்வியால்? யாருடைய சூழ்ச்சியால்? யாரிடம் போகிறீர், உலகினை அசைப்பீர், யாரிடம்?

2. உம் ஆயுதங்கள் தாக்குவதில் உறுதியும் எதிர்ப் பதில் வலிமையும் பெறுக. தொழில் செய்யும் வீரம் உமக்கே யாகுக. மாயங்கள் செய்யும் மானுடனுக் கில்லை.

3. உறுதி கொண்டதை விசிறி யெறிகிறீர். கன முடைய பொருளைச் சூழல்விக்கிறீர். மண்ணில் மாங்கனையும் குன்றுத் தொளைகளையும் ஊடுருவிச் செல்லுகிறீர்.

4. பகைவரைக் கடித்துண்பீர். உமக்கு வானத்தில் பகையில்லை. மண்ணிலு மில்லை. விரிவுடைய ஆற்றல் துமக்கேயாம். ருத்ரரே அதனை யாரும் மீறலாமா !

5. மலைகளை நடுங்கச் செய்கிறார்கள். மாங்களைப் பிளந்து தள்ளுகிறார்கள். வாரீர், மருத்துக்களே, பித்தரைப்போல்; தேவரே, உமது முழுக்குலத்துடன் வருக.

6. புள்ளி மான்களைத் தேர்கனில் பூட்டினீர். சிவப்புமான் தலைவனாக இழுக்கிறது. உமது வரவை மண்மக்களும் உற்றுக்கேட்டார், மனிதர் நடுங்கினர்.

7. ருத்ரன் மக்களே, விரிவின் பொருட்டு, உமது துணையை விரைவில் வேண்டுகிறோம். பழமைபோலே எமக்குத் துணை கொண்டுவருக; அஞ்சி நிற்கும் கணவனை நாடி இங்கு வருக.

8. உம்மாலேனும், மனிதராலேனும், தூண்டப் பெற்றதாகி எம்மை அடிக்கவரும் பிசாசு யாதாயினும், அதற்கு ஆற்றலும் வலிமையும் உம்முடைய உதவிகளும் இல்லாதபடி செய்க.

9. வேள்வி காப்பீர், கண்வனை முழுதும் காத்து

விட்டார்; உமது முழு வரங்களுடன் எம்மிடத்து வருக; மழையிடத்து மின்னல்கள் கூடுவதுபோலே.

10. நன்றாகப் பிளப்பீர், முழு வன்மையும் கொண்டு வருகிறீர், உலகத்தை ஆட்டுவீர், மருத்துக்களேரிஷிகளின் கொடிய பகையின்மீதே அம்புபோலொரு பகையினை வீசுக.

கருத்துரை.

உள்ளம் பழங்காடு போலாகி விட்டது. இருள் சேர்ந்து போயிற்று. நல்ல காற்றுப்புக வழியில்லை. புதரும் கிளையும் மிகுதியாகி இருளும், சேலும், நாற்றமுமாகி, நடக்கத் திரிய வழியில்லாமலிருக்கிறது. அப்போது தேவநாதனாகிய இந்திரனிடம் முறையிடுகிறோம். அவனுடைய தோழராகிய வேகசக்திகளை நாடுகிறோம். அந்த யோக சக்திகள் புயற்காற்றைப்போலே வந்து, உள்ளத்திலே சுத்தநிலையும், அமர வாழ்க்கையும் தந்து காக்கின்றன. ஓம் ததாஸ்து.

புயற்காற்றுத் தேவராகிய மருத்துக்களின் புகழ்ச்சி.

ரிக்வேதம் மண்டலம் 1, ஸுக்தம் 88.

(அ-1, அத்-6, வர்-14.)

மொழி பெயர்ப்பு.

(1) வாரீர் மருத்துக்களே,

மின்னல்களும், நல்ல பாட்டுக்களும், வேல்களும் நிரம்பியனவாய், (காற்றுக்) குதிரைகளைச் சிறகுபோல்

உடையனவாகிய தேர்களின் மீதேறி வருக. நல்ல மாயைகளை யுடையீர்.

மிக்க வளமுடைய இன்பத்தைக்கொண்டு, எம் மிடத்தே பறவைகள்போல் வருக.

(2) தேர்களை விரைந்திழுக்கும் செவப்புக் குதிரைகளும், மாநிறமுடைய குதிரைகளுங் கொண்டு, அவர்கள் ஒளியுடன் வருகிறார்கள். (அவர்களில் ஒருவன்) அரிவாள் கொண்டிருக்கிறான். அவன் பொன்னொளி வீசுகிறான். தேருருளையினால் அவர்கள் பூமியை அடித்தனர்.

(3) (வானவரே நீங்கள்) உடம்பிலே, செல்வத்தின் பொருட்டு வாள் பூண்டிருக்கிறீர்கள். காட்டை மேலோங்கும்படி அசைப்பதுபோலே, எம தறிவையும் ஒங்கும்படி செய்க !

(மானுடரே), உங்கள் பொருட்டாக இந்த மருத்துக்கள் நன்கு பிறந்து மிகவும் ஊக்க முடையவராய், மலையை அசைக்கிறார்கள்.

(4) பருந்துகளே,

எமது நாட்கள் உம்மை ஒரு முறை சுற்றி வந்து, பிறகு எம தறிவினிடத்தேயும், எமது தெய்விகமான செய்கையினிடத்தேயும் மீண்டெய்தி விட்டன.

நல்ல பாட்டுக்களாலே வேள்வி செய்யும் கோதம ரிஷியின் கூட்டத்தார் தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கிணற்றின் மேன்முடியைத் திறந்துவிட்டனர்.

(5) மருத்துக்களே, உமக்காக, கோதமன் பாடிய இப்பாட்டுக்கு நிகர் வேறொன்று கண்டதில்லை. பொன்

ஹருளைத் தேர்களில் இரும்புப் பற்களுடைய காட்டுப் பன்றிகளைப் போலே வரும் உம்மைக் கண்டு (கோதமன் இப்பாட்டைச் செய்தான்).

(6) தொண்டன் வாக்காதலால், உமக்கிணங்கிய இந்தப் பாட்டு உம்மை நோக்கி ஒலித்தெழுகின்றது. எம்மிடமிருந்து, சிரமமின்றி, இயற்கையின் படி இந்த வாக்குண்டாயிற்று.

விளக்கம்.

இந்த மந்திரம் பாடினவர் கோதம ரிஷி.

1. பழைய உலகத்தை மாற்றிப் புதிய உலகம் செய்வதும், பழைய காட்டை அழித்துப் புதிய காடு தோன்றுவிப்பதும், பழைய அறிவை நீக்கிப் புதிய அறிவு கொடுப்பதும், மருத்துக்களின் தொழில். அதனால் அவர்களுடைய தேர்களில் “மின்னலும், நல்ல பாட்டும், வேலும்” கொண்டு வருகிறார்கள். மின்னலாலும், வேலாலும் பழமையை அழித்து நல்ல பாட்டினால் புதுமை பிறச்சும்படி செய்கிறார்கள். மருத்துக்கள் “நல்ல மாயைகளை யுடையோர்.” தேவ மாயையென்றும், அஸுர மாயையென்றும் இரண்டு வகையுண்டு. நல்ல மாயைகளாவன தேவ மாயைகள்.

2. மருத்துக்களிலே ஒருவன் “அறிவாள் கொண்டிருக்கிறான்.” இவனுடம்பு பொன்னொளி வீசுகிறது. இவன் யார்? கணநாதன்போலும்.

3. மனிதர் பொருட்டாக மருத்துக்கள் “மலையை அசைக்கிறார்கள்.” இந்த மலை அஞ்ஞானம், அஹங்காரம்.

4. நாட்கள் மருத்துக்களைச் சூழ்ந்து நம்மிடம்

திரும்பி வரும்போது மருத்துக்களை அழைத்து வருகின்றன. அதாவது நாம் பல நாளாக மருத்துக்களை வேண்டிச் செய்த தவம் பயனடைந்து விட்டது என்றருத்தம். கோதம ரிஷியின் கூட்டத்தார் “ தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கிணற்றின் மேல் மூடியைத் திறந்து விட்டனர்.” அந்தக் கிணறு யாதெனில் அதுவே அமர வாழ்க்கை. அதில் ஊறிவரும் நீர் அமிர்தம். அந்தக் கிணற்றின்மேல் மூடியாவது ஆணவம் ஆணவத்தை நீக்கி அமிர்த பானம் செய்கிறோமென்பது பொருள். (பருந்துகளென்றது மருத்துக்களை).

5. காட்டுப் பன்றிகள் மத்த நிலையும் வலிமையுங் காட்டுவன. அவற்றின் “ இரும்புப் பற்கள் ” பழைய காட்டைக் கிழித்துத் தள்ளும் பொருட்டேயாம். இங்ஙனம் மருத்துக்கள் வருவதை நேரே ஞான விழியால் கோதம ரிஷி கண்டு இப்பாட்டைப் பாடினாராதலால் இதில் அனுபூதி ரஸம் காணப்படுகிறது. ஆதலால் “இந்தப் பாட்டுக்கு நிகர் வேறொன்று கண்டதில்லை” என்று ரிஷி சொல்லுகிறார்.

6. ஸ்வானுபூதியால் வெளிப்பட்ட பாட்டாகையால், யாதொரு சிரமமில்லாமல், ஊற்றிலிருந்து நீர் புறப்படுவது போல் இயற்கையிலே தோன்றுகிறது. கோதம ரிஷியின் வாக்கினால் உலகத்தாரின் அஞ்ஞானம் நாச மடைகிறது.

வேதம்.

வேத ரிஷிகள் காலத்தில் கோவில் கிடையாது; விக்ரஹாராதனை கிடையாது; சந்யாஸம் கிடையாது;

அத்ஸ்வத, த்வைத, விசிஷ்டாத்வைதப் பிரிவுகள் கிடையா; பக்தி மாத்திரம் தானுண்டு.

கோவிலும் மடமும் பௌத்தமதப் பழக்கத்தால் வெளி நாடுகளிலிருந்து நமக்குக் கிடைத்த பேறுகளென்று சரித்திரக்காரர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இப்போது ஹிந்துமதப் பயிற்சிகளுள்ளே கோவிலும் சிலையும் நெடுந்தூரம் ஆழ்ந்து போய்விட்டன. ஆதலால், இப்போது ஹிந்து மதத்திலிருந்து கோவிலைப் பிரிக்க முடியாது. கோவில்களுக்குள்ளே பரஸ்பரம் பொருமையும், சண்டையு மில்லாத படி எல்லாக் கோவில்களும் ஸாக்ஷாத் ஸூர்யனாகவும், அக்நி குமாரனாகவும், ருத்ராநாகவும், இந்த்ராநாகவும், வாயுவாகவும், விஷ்ணுவாகவும், வருணனாகவும் விளங்குகிற பரமாத்மாவின் கோவில்களென்றும், கோயில்களுக்குள்ளே கக்ஷி பேதங்கள் கிடையாவென்றும் பண்டித பாமர்கள் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ப்ரக்ருதி (இயற்கைத் தோற்றம்; காணப்படுகிற உலகம்) விஷ்ணுவுடைய சரீரம். இதற்குள்ளே வ்யாபித்து நிற்கும் ஆத்மாவே விஷ்ணு. விஷ்ணுவைச் சிலையிலும் வணங்கலாம், மலையிலும் வணங்கலாம், தூணிலும், துரும்பிலும் வணங்கலாம், சிலைகளிலே வணங்குதல் ஒரு வகை யோகம். வேதரிஷிகள் இந்த விஷ்ணுவை, இந்த்ரனை, ஸூர்யனை, ருத்ரனை நேராகக் கண்டு வணங்கினார்கள். உலகமே இவனுடைய உடம்பாதலால் அவர்கள் உலகத்தை வணங்கினர். அறிவுக்குள்ளே வானமும் ஸூர்யனு மிருப்பது

போலே வெளி யுலகத்திலும் இருக்கின்றன. உள்ளும் புறமும் ஒன்று.

மற்றொரு முறை விளங்கச் சொல்லுகிறேன். புயற்காற் றடித்தது. வேதரிஷிகள் அதன் முன்னே போய் நின்றார்கள். ஆயிர மின்னல்கள் வாள் போலே வீசின. உலகம் குலுங்கிற்று. அண்டங்கள் இடிவது போலே சத்தம் கேட்டது. மேற்படி ரிஷிகள் பயப் படவில்லை. மந்திரங்களைப் பாடினார்கள். ருத்ரனுடைய உடம்பு தானே உலகம்? வாயுவே ருத்ரன். வாயுவி னுடைய உடற்செய்கை தானே புயற்காற்று? இந்திரன் மின்னலையும் இடியையும் காட்டுகிறான். மேகங்கள் சிதறுகின்றன. பூமிக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கிறது, இதில் பயத்துக் கிடமெங்கே? ரிஷி புயற்காற்றைத் துதிக்கிறார். பிறகு இரவு நீங்கி ஸூர்யோதயம் உண்டாகிறது. ஒளி தோன்றுகிறது. அதைப்பார்த்து நேரே கைகூப்பி ரிஷி மந்திரம் பாடுகிறார். பக்ஷிகள் பாடுகின்றன. பூக்கள் மலர்கின்றன. நீரும் காற்றும் சிரிக்கின்றன. இஃ தத்தனையும் இயற்கை தெய்வத்தின் காட்சி இதை ரிஷி போற்றும்போது ப்ரத்யக்ஷ நாராயணனைப் போற்றுகிறார்.

வீட்டிலே நெருப்பு வளர்த்து அதிலே தெய்வத் தைக் கண்டு தொழும் வழக்கம் காலத்தில் மிகுதிப்பட்டது. பொதுவாக இயற்கை வணக்கம் வழக்கமில்லாமல் போனபிறகும் அக்நி பூஜையும், ஸூர்ய பூஜையும் இன்றுவரை நமச்சுள்ளே மிஞ்சி. நிற்கின்றன. ஸந்த்யா வந்தனாதிக்களில் ஸூர்ய பூஜை நியதமாக

நடந்து வருகிறது. ஸர்வ வைதிக கிரியைகளும் ஹோமம் வளர்த்துப் பூஜை பண்ணாமல் நடப்பதில்லை.

ப்ரக்ருதியை நேரே தொழும் வழக்கம் மிகுதிப்பட்டால் வேதம் ஒளி பெறும்.

சரணாகதியே வழி.

வேதரிஷிகள் வேறு வழிகாட்டியதாக ஸம் ஹிதைகளிலே தெரியவில்லை.

குருவுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டுமென்றும், பரமாத்மா ஒருவனுக்கே சரணாகதி தகுமென்றும் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

மனத்தைக் கட்டி ஆளுவதற்கு மந்திரத்தை உச்சரிப்பதே வழி. மந்திரத்தின் ஒலியை த்யானம் செய்வதில் பயன் கிடைக்குமென்று தோன்றவில்லை. அதன் பொருளை த்யானிக்கவேண்டும். பின் வரும் பாட்டில் பரம்பொருளாகிய நாராயணனுக்கு சக்தி நாமம் வழங்கப்படுகிறது.

பாட்டு.

நெஞ்சுக்கு நீதியும் தோளுக்கு வாளுமும்

நிறைந்த சுடர்மணிப் பூண்,

பஞ்சுக்கு நேர்பல துன்பங்க ளாமிவன்

பார்வைக்கு நேர் பெருந் தீ,

வஞ்சக மின்றிப் பகையின்றிச் சூதின்றி

வையக மாந்தரெல்லாம்

தஞ்சமென் றேயுரைப்பீர்; அவன் பேர் சக்தி .

ஓம் சக்தி, ஓம் சக்தி ஓம்.

(1)

நல்லதுந் தீயதுஞ் செய்திடும் சக்தி

நலத்தை நமக்கிழைப்பாள்

அல்லது நீங்குமென்றே யுலகேழும்

அறைந்திடு வாய்முரசே!

சொல்லத் தகுந்த பொருளன்று காணிங்கு

சொல்லு மவர் தமையே,

அல்லல் கெடுத்தம ராக்கினை யாக்கிடும்;

ஆம், சக்தி ஓம், சக்தி ஓம்.

(2)

நம்புவ தேவழி யென்ற மறைதன்னை

நாமின்னு நம்பிவிட்டோம்

கும்பிட்டெந் நேரமும் சக்தியென்றாலுனைக்

கும்பிடுவேன் மனமே.

அம்புக்குந் திக்கும் விடத்துக்கும் நோவுக்கும்

அச்சமில்லாத படி

உம்பர்க்கு மிம்பர்க்கும் வாழ்வு தரும்பதம்

ஓம் சக்தி, ஓம் சக்தி ஓம்.

(3)

பொன்னைப் பொழிந்திடு மின்னைவளர்த்திடு

போற்றி யுனக்கிசைத்தோம்;

அன்னை பராசக்தி யென்றுரைத் தோந்தனை

யத்தனையுங் கலைத்தோம்;

சொன்னபடிக்கு நடந்திடுவாய், மன

மே தொழில் வேறில்லை காண்;

இன்னுமதேயுரைப் போம் சக்தி ஓம் சக்தி

ஓம் சக்தி, ஓம் சக்தி, ஓம்.

(4)

வெள்ளை மலர்மிசைவேதக் கருட்பொரு

ளாகி விளங்கிடுவாய்,

தெள்ளு கலைத் தமிழ் வாணி யுனக் கொரு

விண்ணப்பஞ் செய்திடுவேன்

எள்ளத்தனை பொழுதும் பயனின்றி

யிராதென்ற னுவினிலே

வெள்ள மெனப் பொழிவாய் சக்தி வேல் சக்தி

வேல் சக்தி வேல் சக்தி வேல்!

(5)

[குறிப்பு:— தனத தனத தனத தனத

தனத தனத தாம்.

என்று தாளம் போட்டுக்கொண்டு மேற்படி பாட்

டை இஷ்டமான ராகத்தில் பாடலாம்].

பகவத் கீதை.

முகவுரை.

“புத்தியிலே சார் பெய்தியவன் இங்கு நற்செய்கை தீச் செய்கை இரண்டையுந் துறந்து விகின்றுன். ஆகலால் யோக நெறியிலே பொருந்துக யோகம் செயல்களிலே திறமை யாவது.” (கீதை, ௨-ம் அத் யாயம் ௫௦-ம் சுலோகம்).

இஃகே கீதையில் பகவான் செய்யும் உபதேசத்துக்கெல்லாம் அடிப்படை யாம். புத்தியிலே சார் பெய்தலாவது அறிவை முற்றிலுந் தெளிவாக, மாசு மறுவின்றி வைத்திருத்தல். தெளிந்த புத்தியே மேற்படி சுலோகத்தில் புத்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. அறிவைத் தெளிவாக நிறுத்திக்கொள்ளுதலாவது யாதென்றால் கவலை நினைப்புக்களும் அவற்றுக்காதாரமான பாவ நினைப்புக்களு மின்றி அறிவை இயற்கை நிலைபெறத் திருத்ததல்.

“நீங்கள் குழந்தைகளைப் போலான லன்றி, மோகந் ராஜ்யத்தை எய்த மாட்டீர்கள்” என்று யேசு கிறிஸ்து சொல்லியதும் இதே கருத்துக் கொண்டுதான்.

“குழந்தைகளைப் போலாய் விடுங்கள்” என்றால், உங்களுடைய லௌகிக அனுபவங்களை பெல்லாம் மறந்துவிடுங்கள் ; நீங்கள் படித்த படிப்பை யெல்லாம் இழந்துவிடுங்கள் ; மறுபடி சிசுக்களைப்போலே தாய்ப் பால் குடிக்கவும், மழலைச் சொற்கள் பேசவுந் தொடங்குங்கள்:—என்பது கொள்கை யன்று. ஹிருதயத்தைக் குழந்தைகளின் ஹிருதயம் போலே நிஷ்களங்கமாகவும் சுத்தமாகவும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்பது கருத்து.

ஹிருதயம் தெளிந்தாலன்றி புத்தி தெளியாது. ஹிருதயத்தில் பரிபூர்ணமான சுத்த நிலையேற்படும் வரை, புத்தி இடை யிடையே தெளிந்தாலும், மீட்டு மீட்டும் குழம்பிப் போய்விடும்.

ஹிருதயம் சுத்தமானால் தெளிந்த புத்தி தோன்றும். பகவான் சொல்லுகிறார்:—“அந்த அறிவுத் தெளிவிலே நிலைபெற்று நில், அர்ஜுன” என. அப்போது நீ செய்யும் செய்கை யாதாயினும், அது நற் செய்கையாம். நீ ஒன்றும் செய்யாதே. மனம் போன படி யிருப்பின் அஃதும் நன்றாம். நீ நற் செய்கை, தீச் செய்கை என்ற பேதத்தை மறந்து உனக்கிஷ்டப் படி எது வேண்டுமாயினும் செய்யலாம். ஏனென்றால் நீ செய்வதெல்லாம் நன்றாகவே முடியும். உனக்கு புத்தி தெளிந்துவிட்ட தன்றோ? புத்தி தெளிவுற்ற இடத்தே உனக்குத் தீயன செய்தல் ஸாத்யப்படாது. ஆதலால் நீ நல்லது தீயது கருதாமல் மனம் போன படி யெல்லாம் வேலை செய்யலாம்.

இனி, இங்ஙனம் உரை கொள்ளாத படி, நற் செய்

கை தீச் செய்கை, அதாவது எல்லா விதமான செய்கையையும், துறந்துவிட்டு, அர்ஜுனா, நீ எப்போதும் தூங்கிக்கொண்டே யிரு என்று கடவுள் உபதேசம் பண்ணியதாகக் கருதுதல் வெறும் மடமையைத் தவிர வேறொன்று மில்லை.

ஏனென்றால் கடவுளே மேலை மூன்றும் அத்யாயத்தில் பின் வருமாறு சொல்லுகிறார்:—“மேலும், எவனும் ஒரு க்ஷணமேனும் செய்கை யின்றி யிருத்தல் இயலாது. எல்லா உயிர்களும் இயற்கையில் தோன்றும் குணங்களால் தமது வசமின்றியே தொழிலில் பூட்டப்படுகின்றன” என.

ஆதலால் மனிதன் தொழில் செய்துதான் தீர வேண்டும். எப்போதும் தூங்கக் கும்பகர்ணனால் கூட இயலாது. அவனுக்குக் கூட ஆறு மாசகாலம் விழிப்புண்டு. ஆனால் நீ தொழில் செய்யுமிடத்தே அதில் ஏற்படும் நஷ்டங்களுக்கு மனமுடைந்து ஓயாமல் துன்பப்பட்டுக்கொண்டே தொழில் செய்யும் உலகத்தாரைப் போலே தொழில் செய்யாதே. ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—நீ. “அர்ஜுனா, உனக்குத் தொழில் செய்பத்தான் அதிகார முண்டு. பயன்களில் உனக்கெவ்வித அதிகாரமும் எப்போது மில்லை” என.

ஆதலால், கடவுள் சொல்லுகிறார்:—“கர்மத்தின் பயனிலே பற்றுதலின்றித் தான் செய்யவேண்டிய தொழிலை எவன் செய்கிறானோ, அவனே துறவி; அவனே யோகி” என்று.

அறிவுத் தெளிவைத் தவற விடாதே. பின்

ஓயாமல் தொழில் செய்துகொண்டிரு. நீ எது செய்தாலும் அது நல்லதாகவே முடியும். நீ சும்மா இருந்தாலும் அப்போது உன் மனம் தனக்குத்தான் ஏதேனும் நன்மை செய்துகொண்டே யிருக்கும். உடம்பினால் செய்யப்படும் தொழில் மாத் திரமே தொழிலன்று. மனத்தால் செய்யப்படும் தொழிலும் தொழிலேயாம். ஜபம் தொழிலில்லையா? படிப்புத் தொழிலில்லையா? மனனம் தொழி லில்லையா? சாஸ்த்ரங்க ளெல்லாம், கவிதைகளெல்லாம், நாடகங்களெல்லாம், சட்டங்களெல்லாம், வேதங்களெல்லாம், புராணங்களெல்லாம், கதைகளெல்லாம், காவிபங்களெல்லாம் தொழில்க ளல்லவா? இவை யெல்லாம் உடம்பாற் செய்வ தின்றி மனத்தாற் செய்யப்படுவன அன்றோ? அறிவுத் தெளிவைக் கலங்கவிடாதே.

“அப்பால் யோகம் பண்ணு. எதன்பொருட் டெனில் யோகமே செய்கைகளில் திறமையாவது” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்.

தொழிலுக்குத் தன்னைத் தகுதி யுடையவனாகச் செய்துகொள்வதே யோகம் எனப் படும்.

யோகமாவது ஸமத்வம். “ஸமத்வம் யோக உச்சயதே”—அதாவது பிறிதொரு பொருளை கவனிக்குமிடத்து, அப்போது மனதில் எவ்விதமான சஞ்சலமேனும் சலிப்பேனும் பயமேனு மின்றி அதை ஆழ்ந்து, மன முழுதையும் அதனுடன் வசப்படுத்தி கவனிப்பதாகிய பயிற்சி.

நீ ஒரு பொருளுடன் உறவாடும்போது, உன் மனம் முழுதும் அப்பொருளின் வடிவமாக மாறி

விடவேண்டும் அப்போதுதான் அந்தப்பொருளை நீ நன்றாக அறிந்தவ னாவாய்.

“யோகஸ்த: குரு கர்மாணி” என்று கடவுள் சொல்லுகிறார்; யோகத்தில் நின்று தொழில் களைச் செய்” என.

போகி தன் அறிவைக் கடவுளின் அறிவுபோலே விசாலப்படுத்திக் கொள்ளுதல் இயலும். ஏனென்றால் ஊன்றி சுவனிக்கும் வழக்கம் அவனுக்குத் தெளிவாக அர்த்தமாய் விடுகிறது. ஆதலால் அவனுடைய அறிவு தெய்விகமான விசாலத் தன்மை பெற்று விளங்குகிறது. அவனுடைய அறிவுக்கு வரம்பே கிடையாது.

எனவே அவன் எங்கும் கடவுள் இருப்பதைக் காண்கிறான்.

உ

வேதத்தின் கொள்கைகளை விளக்கும் பொருட்டாகவே பகவத் கீதை செய்யப்பட்டது. ரிக்வேதத்திலுள்ள புருஷ ஸூக்தம் சொல்லுகிறது:—“இஃ தெல்லாம் கடவுள்” என்று. இந்தக் கருத்தை யொட்டியே கீதையிலும் பகவான் “எவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மாவையும், ஆத்மாவில் எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறானோ அவனே காட்சி, யுடையான்” என்கிறார்.

நீயும் கடவுள். நீ செய்யும் செயல்களெல்லாம் கடவுளுடைய செயல்கள். நீ பந்தத்தில் பிறப்பதும் கடவுளுடைய செயல். மேன்மேலும் பல தளைகளை உனக்கு நீயே பூட்டிக்கொள்வதும் கடவுளுடைய

செயல். நீ முக்தி பெறுவதும் கடவுளுடைய செயல்.

உ. “ஆனால் நான் எதற்காகத் தனீ நீங்கும்படி பாடுபடவேண்டும்? எல்லாம் கடவுளுடைய செய்கையாக இருக்கும்போது முக்தி யடையும் படி நான் ஏன் முயற்சி செய்யவேண்டும்?” என்று ஒருவன் கேட்பானாயின், அதற்கு நாம் கேட்கிறோம். “முக்தி யாவது யாது?”

எல்லாத் துயரங்களும், எல்லா அச்சங்களும், எல்லாக் கவலைகளும் நீங்கி நிற்கும் நிலையே முக்தி. அதனை எய்தவேண்டுமென்ற விருப்பம் உனக்குண்டாயின், நீ அதற்குரிய முயற்சி செய். இல்லாவிட்டால், துன்பங்களிலே கிடந்து ஓயாமல் உழன்றுகொண்டிரு, உன்னை யார் தடுக்கிறார்கள்? ஆனால், நீ எவ்விதச் செய்கை செய்த போதிலும் அது உன்னுடைய செய்கையில்லை, கடவுளுடைய செய்கை என்பதை அறிந்துகொண்டு செய். அதனால் உனக்கு நன்மை விளையும் என்று சாஸ்த்திரம் சொல்லுகிறது. “ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்” என்பது ஸநாதன தர்மத்தின் ஸித்தாந்தம். எல்லாம் கடவுள் மயம். எல்லாத் தோற்றங்களும், எல்லா வடிவங்களும், எல்லா உருவங்களும், எல்லாக் காட்சிகளும், எல்லாக் கோலங்களும், எல்லா நிலைமைகளும், எல்லா உயிர்களும், எல்லாப் பொருள்களும், எல்லா சக்திகளும், எல்லா நிகழ்ச்சிகளும், எல்லாச் செயல்களும், எல்லாம் ஈசன் மயம். [ஆதலால் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று ஸமானம்] ‘ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம் யத் கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத்’ என்று ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் சொல்லுகிறது.

அதாவது:—“ இவ்வுலகத்தில் நிகழ்வது யாதாயினும் அது கடவுள் மயமானது ” என்று பொருள்படும்.

இந்தக் கருத்தையே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பகவத்கீதையில் “ இவ்வுலகனைத்திலும் நிரம்பிக் கிடக்கும் கடவுள் அழிவில்லாத தென்றுணர் ” என்று சொல்லுகிறார்.

எனவே எல்லாம் கடவுள் மயமாய், எல்லாச் செயல்களும் கடவுளின் செயலாக நிற்கும் உலகத்தில் எவனும் கவலைப்படுதலும், பயப்படுதலும், துயர்ப்படுதலும் அறியாமை யன்றோ?

“எல்லாம் சிவன் செயல்” என்றால் பின் எதற்கும் நான் ஏன் வருத்தப்படவேண்டும்? “இட்டமுடன் என் தலையில் இன்ன படி யென்றெழுதி, விட்ட சிவனும் செத்துவிட்டானோ?”

நகரத்தாங்களெல்லாம் கடவுள் வலியால் சுழல் கின்றன. திரிலோகங்களும் அவனுடைய சக்கரத்தில் ஆடுகின்றன. நீ அவன், உன் மனம் அவன், உன் மனத்தின் நினைப்புக்களெல்லாம் அவனே. “ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்”—அங்ஙனமாக, மானுடர, நீ ஏன் வீணாகப் பொறுப்பைச் சுமக்கிறாய்? பொறுப்பை யெல்லாம் தொப்பென்று கீழே போட்டுவிட்டு ஸந்தோஷமாக உன்னால் இயன்ற தொழிலைச் செய்துகொண்டிரு., எது எப்படியானால் உனக்கென்ன? நீயா இவ்வுலகைப் படைத்தாய்? உலக மென்னும்போது உன்னைத் தவிரந்த மற்ற உலகத்தை யெல்லாம் கணக்கிடாதே. நீ உட்பட்ட உலகத்தை, உனக்கு முந்தியே உன் பூர்வ காரணமாக நின்று உன்னை ஆக்கி வளர்த்த

துத் துடைக்கும் உலகத்தை, மாணுடா, நீயா படைத் தாய்? நீயா இதை நடத்துகிறாய்? உன்னைக் கேட்டா நகூத்தரங்கள் நடக்கின்றன? உன்னைக் கேட்டா நீ பிறந்தாய்? எந்த விஷயத்துக்கும் நீ ஏன் பொறுப்பை வஹித்துக்கொள்ளுகிறாய்?

ந

கடவுள் சொல்லுகிறார்:— “லோபமும் பயமும் சினமும் அழிந்து, என் மயமாய், என்னைச் சார்ந்தோராய், ஞானத்தலத்தால் தூய்மை பெற்றோர் பலர் எனது தன்மை எய்தியுள்ளார்” (கீதை-ச-ம் அத்யாயம் ௧0-ம் சுலோகம்). இந்த சுலோகத்தில் ஒருவன் இஹலோகத்திலேயே ஜீவன்முக்தி பெற்று ஈசுவரத் தன்மை யடைவதற்குரிய உபாயம் பகவானால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஞானத்தைக் கடைப்பிடி. அதனையே தவமாகக் கொண்டொழுகு. சினத்தை விடு. விருப்பத்தை விடு. என்னையே சரணாகக்கொண்டு என்னுடன் லயித்திரு. நீ எனது தன்மை பெறுவாய்” என்று கடவுள் சொல்லுகிறார்.

“எல்லாச் செயல்களையும் கடவுளுக்கென்று ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பற்றுதல் நீக்கி எவன் தொழில் செய்கிறானோ அவனைப் பாவம் தீண்டுவதில்லை. தாமரை யிலேயீது நீர் போலே.” (கீதை-௫-ம் அத்யாயம்; ௧0-ம் சுலோகம்).

சால நல்ல செய்தியன்றோ மாணுடர்காள் இஃது உங்களுக்கு? பாவத்தைச் செய்யாமலிருக்கும் வழி தெரியாமல் தவிக்கும் மாணுடரே, உங்களுக்கு இந்த சுலோகத்தில் நல்வழி காட்டியிருக்கிறான் கடவுள்,

ஈசனைக் கருதி, அவன் செயலென்றும், அவன் பொருட் டாகச் செய்யப்படுவதென்றும் நன்கு தெளிவெய்தி, நீங்கள் எத்தொழிலைச் செய்யப் புகுந்தாலும், அதில் பாவம் ஒட்டாது. தாமரையிலேமீது நீர் தங்காமல் நழுவி ஒடிவிடுவதுபோல், உங்கள் மதியைப் பாவம் கவர்ந்து நிற்கும் வலியற்றதாய், உங்களை விட்டு நழுவி யோடிப்போய் விடும்.

ச

“மனிதனுக்குச் சொந்தமாக ஒரு செய்கையும் கிடையாது: செய்யுந் திறமையும் அவனுக்குக் கடவுள் ஏற்படுத்தவில்லை. கர்மப்பயனை அவன் எய்துவது மில்லை. எல்லாம் இயற்கையின் படி நடக்கிறது.” (கீதை—௫-ம் அத்தியாயம்; ௧௪-ம் சுலோகம்).

எனவே அவன் செய்கைகளில் எவ்விதப் பொறு மையும் சஞ்சலமும் எய்தவேண்டா. தன் செயல் களுக் கிடையுறாக நிற்குமென்ற எண்ணத்தால் அவன் பிற உயிர்களுடன் முரண்படுதலும் வேண்டா.

“கல்வியும் விரயமுடைய அந்தணனிடத்திலும், மாட்டினிடத்திலும், யானையி னிடத்திலும், நாயி னிடத்திலும் அதை உண்ணும் சண்டாளனிடத்தி லும், அறிஞர் ஸமமான பார்வை யுடையோர்” (ஹே—௧௮-ம் சுலோகம்) என்று பகவான் சொல்லு கிறார்.

எனவே, கண்ணபிரான் மனிதருக்குள் ஜாதி வேற்றுமையும் அறிவு வேற்றுமையும் பார்க்கக் கூடாதென்பது மட்டுமே யன்றி எல்லா உயிர்களுக் குள்ளேயும் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராதிருத்

தலே ஞானிகளுக்கு லக்ஷணமென்று சொல்லுகிறார்.

எல்லாம் கடவுள் மயமன்றோ ? எவ்வுயிரிலும் விஷ்ணுதானே நிரம்பி யிருக்கிறான் ? “ஸர்வ மிதம் ப்ரஹ்ம.” பாம்பும் நாராயணன், நரியும் நாராயணன், பார்ப்பானும் கடவுளின் ரூபம்; பறைபனும் கடவுளின் ரூபம். இப்படி யிருக்க ஒரு ஜந்து மற்றொரு ஜந்துவை எக்காரணம் பற்றியும் தாழ்வாக நினைத்தல் அஞ்ஞானத்துக்கு லக்ஷணம். அவ்விதமான ஏற்றத் தாழ்வு பற்றிய நினைப்புக்களுடையோர் எக்காலத்தும் துக்கங்களிலிருந்து நிவிர்த்தியடைய மாட்டார். வேற்றுமை யுள்ள இடத்தில் பபமுண்டு; ஆபத்துண்டு; மரணமுண்டு. எல்லா வேற்றுமைகளும் நீங்கி நிற்பதே ஞானம். அதுவே முக்திக்கு வழி.

௫

பகவத் கீதை தர்மசாஸ்த்ரமென்று மாத்திரமே பலர் கினைக்கிறார்கள். அதாவது மனிதனை நன்கு தொழில் புரியும்படி தூண்டிவிடுவதே அதன் நோக்கமென்று பலர் கருதுகிறார்கள். இது சரியான கருத்தன்று. அது முக்யமாக மோக்ஷ சாஸ்த்ரம். மனிதன் ஸர்வ துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபடும் வழியைப் போதித்தலே இந் நூலின் முதற்கருத்து. ஏனென்றால் தொழில் இன்றி யமையாதது. அங்ஙனமிருக்க அதனைச் செய்தல் மோக்ஷ மார்க்கத்துக்கு விரோதமென்று பல வாதிகள் கருத லாயினர். அவர்களைத் தெளிவிக்கும் பொருட்டாகவே கண்ணபிரான் கீதையில் முக்யமாக மூன்றாம் அத்தியாயத்திலும் பொதுப்

படையாக எல்லா அத்யாயங்களிலும் திரும்பத் திரும்பத் திரும்பத் திரும்பத் “தொழில் செய்; தொழில் செய்; தொழிலை விட்டுவிடாதே; தொழில் செய்; தொழில் செய்” என்று போதிக்கிறார். இதனின்றும், அதனைவெறுமே தொழில் நூலென்று பலர் கணித்து விட்டார்கள்.

இங்கு தொழில் செய்யும்படி தூண்டியிருப்பது முக்யமன்று; அதனை என்ன நிலையிலிருந்து, என்ன மாதிரியாகச் செய்யவேண்டுமென்று பகவான் காட்டியிருப்பதே மிக, மிக முக்யமாகக் கொள்ளத் தக்கது.

பற்று நீக்கித்தொழில் செய்; பற்று நீக்கப் பற்று நீக்கி; பற்று நீக்கி;—பற்று நீக்கி—இதுதான் முக்யமான பாடம். தொழில்தான் நீ செய்து தீரவேண்டியதாயிற்றே? நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிடினும் இயற்கை உன்னை வற்புறுத்தித் தொழிலில் முட்டுவதாயிற்றே? எனவே, அதை மீட்டு மீட்டும் சொல்வது கீதையின் முக்ய நோக்கமன்று. தொழிலின் வலைகளில் மாட்டிக்கொள்ளாதே. அவற்றால் இடர்ப்படாதே. அவற்றால் பந்தப்படாதே; தளைப்படாதே—இதுதான் முக்யமான உபதேசம் எல்லா விதமான பற்றுக்களையுங் களைந்துவிட்டு, மனச் சோர்வுக்கும் கவலைக்கும் கலகத்துக்கும் பயத்துக்கும் இவை யனைத்திலுங் கொடியதாகிய ஐயத்துக்கும் இடங்கொடாதிரு. “ஸம்சயாத்மா விநச்யதி” — “ஐயமுற்றோன் அழிவான்” என்று கண்ணபிரான் சொல்லுகிறான்.

“ஆத்மாவுக்கு நாசத்தை விளைவிப்பதாகிய நா

கத்தின் வாயில் மூன்று வகைப் படும். அதாவது காமம், குரோதம், லோபம். ஆதலால் இம்முன்றையும்கூட விட்டுவிடுக.” இவற்றுள் கவலையையும் பயத்தையும் அறவே விட்டுவிடவேண்டும். இந்த விஷயத்தை பகவத் கீதை சுமார் நூறு சுலோகங்களில் மீட்டு மீட்டும் உபதேசிக்கிறது. அதற்குப் பாயம் கடவுளை நம்புதல். கடவுளை முற்றிலும் உண்மையாகத் தமதுள்ளத்தில் வெற்றியுற நிறுத்தினாலன்றி, உள்ளத்தைக் கவலையும் பயமும் அரித்துக்கொண்டு தானிருக்கும். கோபமும், காமமும் அதனை வெதுப்பிக்கொண்டு தானிருக்கும். அதனால் மனிதன் நாசமடையத்தான் செய்வான். [சாபம்

“போலிக், போலிக், போலிக், போயிற்று வல்லுயிர்க்கீ நலியும் நாகழிந் நைந்த; நமனுக்கிங்கி யாதோ ள்நுமில்லை; கலியுங் கேடுங் கண்டு கொண்டான்”

என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியிற் கூறிய நம்பிக்கையை

சு

உள்ளத்தில் நிலை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இதற்குப் பக்திதான் ஸாதனம். பக்தியாவது நசன் நம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை.

வையகத்துக் கில்லை மனமே, உனக்கு நலஞ் செய்யக் கருதி யிது செப்புவேன்—பொய் யில்லை; எல்லா மனிக்கும் இறை நமையுங் காக்குமென்ற சொல்லா லழியுந் துயர்.”

இவ் விஷயத்தைக் குறித்து பகவான் பின் வருமாறு திருவாய்மலர்ந் தருளி யிருக்கிறான்.

“எல்லா ரஹஸ்யங்களைக் காட்டிலும் பெரிய ரஹஸ்யமாகிப் பின் இறுதி வசனத்தை உனக்கு மீட்டு மொரு முறை சொல்லுகிறேன் ; கேள். நீ எனக்கும் மிகவும் இஷ்டனாதலால் உனக்கு நன்மை சொல்லுகிறேன்.” (கீதை—௧௮-ம் அத்யாயம் ; ௬௪-ம் சுலோகம்).

“உன் மனத்தை எனதாக்கி விடு என பக்தனாயிரு. எனக்குப் பூஜை செய். என்னைக் கும்பிடு. நீ என்னையே எய்துவாய், இஃதுண்மை ; உனக்குப் பிரதிக்கினை செய்து கொடுக்கிறேன். நீ எனக்குப் பிரியமானவன்.” (ஷே-௬௫-ம் சுலோகம்).

ச. “எல்லாக் கடமைகளையும் பரித்யாகம் பண்ணிவிட்டு என்னையே சரண் புது. நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன். துயரப் படாதே.” (ஷே-௬௬-ம் சுலோகம்).

நதியினுள்ளே விழுந்துவிட்ட ஒருவன் இரண்டு கையையும் தூக்கி விடுவதுபோலே, ஸம்ஸார வெள்ளத்தில் விழுந்த ஒவ்வொருவனும் இரண்டு கைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு (அதாவது, எவ்விதப்பொறுப்புமின்றி எல்லாப் பொறுப்புக்களும் ஈசனுக்கென்று துறந்து விட்டு) கடவுளைச் சரண் புகவேண்டுமென்று ஸ்ரீ ராமாநுஜா சார்யர் உபதேசம் புரிந்தனர்.

ப்ரஹ்மாதன் சரித்திரத்திலும், திரௌபதி துகிலுரியும் கதையிலும் இந்த உண்மையே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இடுப்பு வஸ்திரத்தில் அவள் வைத்திருந்த இடது கையையும் விட்டு விட்டு இரண்டு கைகளையுந் தூக்கிகமுடித்து குவித்துக் கொண்டபிறகு

தான் கண்ணபிரான் அருளால் திரௌபதிக்கு மான பங்கம் நேராமல், அவனுடைய ஆடை மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெறத் துச்சாசனன் கை சோர்ந்து வீழ்ந்தான். இக்கருத்தைப் பிள்ளைப் பெருமானையங்கார்:—“மெய்த் தவளச்சங் கெடுத்தான் மேகலை விட்டங்கைதலை; வைத்தவ ளச்சங் கெடுத்தான் வாழ்வு” என்ற வரிகளில் மிகவும் அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

‘உண்மையாகிய வெண் சங்கைத் தரித்தவன், பாஞ்சாலி தன் கைகளை மேகலையினின்றும் எடுத்து முடிமீது வைத்தபோதில் அவனுடைய அச்சத்தைக் கெடுத்தவன் ஆகிய திருமாலுக்கு வாழ்விடம் (திருவேங்கட மலை)’ எனபது அவ் வரிகளின் பொருளாம்.

‘சொற்றுணை வேதியன், சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கை தொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே”

என்ற நாவுக்கரசரின் உறுதி சான்ற சொற்களும் பரமபக்தியின் இலக்கணத்தைக் குறிப்பனவாம். தம்மை ஒரு கற்றாணுடன் சேர்த்துக் கட்டிக் கடலுக்குள் வீழ்த்தியபோதிலும் தமக்கு நம்புதற் குரிய துணை நமச்சிவாய—சிவனைப் பணிகிறேன்— என்ற மந்திர மல்லது வேறில்லை பென்று திருநாவுக்கரசர் சொல்லுகிறார்.

இனி, “இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒன்றாகக்கருதுதல் அவசியமென்கையில், அப்போது கட

வுளை நம்புவதெதன் பொருட்டு? கடவுள் நம்மை
 அச்சந் தீர்த்துக் காப்பானென்று எதிர் பார்ப்பது
 எதன் பொருட்டு? நமக்குத் தீங்கு நேர்ந்தாலும்,
 நன்மை நேர்ந்தாலும், வாழ்வு நேர்ந்தாலும், மாணம்
 நேர்ந்தாலும் எல்லாம் கடவுள் செய லாகையிலே,
 நாம் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகக் கருதவேண்டு
 மென்று பகவத்கீதை சொல்லுகையிலே நமக்குக்
 கடவுளின் துணை எதன் பொருட்டு? நம்மைக் கற்று
 ணுடன் வலியக் கட்டி யாரேனும் கடவுள் வீழ்த்தி
 னால் நாம் இதுவும் கடவுள் செயலென்று கருதி அப
 பதியே முழுகி இறந்துவிடுதல் பொருந்துமன்றி அப்
 போது நமச்சிவாய, நமச்சிவாய என்று கூவி நம்மைக்
 காத்துக்கொள்ள ஏன் முயல்வேண்டும்? ” என்று
 சிலர் ஆசுஷ்டிக்கலாம். இந்த ஆசுஷ்டபம் தவறானது.
 யாங்ஙனமெனில், சொல்லுகிறேன். முந்திய கர்மங்
 களால் நமக்கு வினையும் நன்மை, தீமைகளை ஸமமாகக்
 கருதி நாம் மனச்சஞ்சலத்தைவிட்டுக் கடவுளை நம்பி
 னால், அப்போது கடவுள் நம்மைச் சில வலிய
 சோதனைகளுக் குட் படுத்துகிறார். அந்தச் சோதனை
 களில் நாம் மனஞ்சேர்ந்து கடவுளிடம் நம்பிக்
 கையை இழந்துவிடாமல் இருப்போமாயின், அப்
 போது நமக்குள் ஈசனேவந்து குடி புகுகிறான். அப்
 பால் நமக்குத் துன்பங்களோ நேர்வதில்லை, ஆபத்துக்
 கள் நம்மை அணுகா, மாணம் நம்மை அணுகாது
 எல்லா விதமான யீயுறவுகளும், கவலைகளும், துயரங்
 களும் தாமாகவே நம்மைவிட்டு நமூனி விடுகின்றன
 இந்த உலகத்திலேயே நாம் விண்ணவரின் வாழ்க்கை

பெற்று நித்யாநந்தத்தை அனுபவிக்கிறோம்.

மேலும், எல்லாவற்றையும் ஞானி ஸமமாகக் கருதவேண்டுமென்ற இடத்தில், அவன் மனித வாழ்க்கைக் குரிய விதிகளை யெல்லாம் அறவே மறந்துபோய்ப் பித்தனாய் விடவேண்டுமென்பது கருத் தன்று.

ஒரு குழந்தையைக் கொல்வதும், சிவ பூஜை செய்வதும், இரண்டும் கடவுளுக்கு ஒரே மாதிரி தான். அவன் எல்லா இயக்கங்களும், எல்லாச் செயல்களும் தன் வடிவமாக உடையவன். ஆயினும் மனித விதிப்படி சிவ ஹத்தி பாவ மென்பதையும் சிவ பூஜை புண்ணிய மென்பதையும் கண்ணபிரான் மறுக்க வில்லை. மனிதன் எல்லாத் துன்பங்களினின்றும் விடுபட்டு, என்றும் மாறாத பேரின்பத்தை நுகர விரும்புகிறான். அதற்குரிய வழிகளையே கீதை காண்பிக்கிறது. கஷ்ட நஷ்டங்களை நாம் மனோதைர்யத்தாலும் தெய்வ பக்தியாலும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் நாம் மனமாறப் பிறருக்குக் கஷ்டமேனும் நஷ்டமேனும் விளைவிக்கக் கூடாது. உலகத்துக்கு நன்மை செய்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும். தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப் பேண வேண்டும். நாம் உலகப் பயன்களை விரும்பாமல், நித்ய ஸுகத்தில் ஆழ்ந்திய பின்னரும் நாம் உலகத்தாருக்கு நல்வழி காட்டும் பொருட்டுப் புண்ணியச் செயல்களையே செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுமென்று பகவான் கீதையில் உபதேசிக்கிறார்.

மேலும், நமக்கே துன்பங்கள் நம்மைமீறி எய்

தும்போது நாம் அவற்றை பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே நன்மையையுந் தீமையையும் நிகராகக் கருதவேண்டுமென்ற உபதேசத்தின் கருத்தாகுமல்லது, ஒரேயடியாக ஒருவன் தனக்கு மிகவும் இனிய காதலியை மருவும் இன்பத்துக்கும் தீராத கூடிய ரோகத்தால் நேரும் துன்பத்துக்கும் யாதொரு வேற்றுமையும் தெரியாமல் புத்தி மண்ணாய் விட வேண்டுமென்பது அவ் வுபதேசத்தின் கருத்தன்று. ஏனென்றால், ஸாதாரண புத்தியிருக்கும்வரை ஒருவன் காதலின்பத்துக்கும் கூடிய ரோகத் துன்பத்துக்கு மிடையே யுள்ள வேற்றுமையை உணராதிருத்தல் ஸாத்யமன்று. ஆகம் ஞான மெய்தியதால் ஒருவன் ஸாதாரண புத்தியை இழந்து விடுவானென்று நினைப்பது தவறு. கூடிய ரோகம் நேரும்போது ஸாமான்ய மனிதன் மனமுடைந்து போய்த் தன்னை எளிதாகவும் அந் நோயை வலிதாகவும் கருதி ஆசையிழந்து நாளடைவில் மேன்மேலும் தன்னை அந்த நோய்க் கிரையாக்கிக்கொண்டு, கூடிய ரோகி என்று தனக்கொரு பட்டஞ் சூட்டிக்கொண்டு, வருந்தி மடிவதுபோல் ஞானி செய்யமாட்டான்.

ஞானி அத்தகைய நோய் ஏதேனும் பூர்வ கர்ம வசத்தால் தோன்றுமாயின், உடனே கடவுளின் பாதத்தைத் துணையென்று நம்பித் தன் ஞானத்தீயால் அதை எரித்துத் தள்ளி விடுவான்.

“ ஞானாக்ஷிஸ் ஸர்வ கர்மாணி பஸ்ம ஸாத் குருதே ” (ஞானத்தீ எல்லா வினைகளையும் சாம்பராக்குகிறது). கடவுளிடம் தீராத நம்பிக்கை

செலுத்த வேண்டும். கடவுள் நம்மை உலகமாகச் சூழ்ந்து நிற்கிறான். நாமாகவும் அவனை விளங்குகிறான். அக வாயிலா லேனும், புறவாயிலா லேனும் நமக்கு எவ்வகைத் துயரமும் விளைக்கமாட்டான். ஏன்? நாம் எல்லா வாயில்களாலும் அவனைச் சரண் புகுந்து விட்டோ மாதலின்.

அவனன்றியோ ரணவு மசையாது. அவன் நமக்குத் தீங்கு செய்யமாட்டான்; தீங்கு செய்ய வல்லான் அல்லன். ஏன், நாம் அவனை முழுதும் நம்பி விட்டோ மாதலின்.

“கடவுளை நம்பினோர் கை விடப் படார்.” இதுவே பக்தி.

அந்தக் கடவுள் எத்தன்மை யுடையான்? எல்லா அறிவும், எல்லா இபக்கமும், எல்லாப் பொருளும், எல்லா வடிவமும், எல்லாந் தானே யாகி நிற்பான்.

அவனை நம்பினார் செய்யத் தக்கது யாது? எதற்கும் துயரப்படா திருத்தல்; எதற்கும் கவலைப்படா திருத்தல்; எதனிலும் ஐயுறவு பூணா திருத்தல்.

“ஸம்சயாத்மா விநச்யதி” — “ஐய முடையான் அழிவான்” நம்பினவன் மோகத் தடைவான்.

எ

“குந்தியின் மகனே, சீதம், உஷ்ணம், இன்பம், துன்பம் என்பவற்றைத் தரும் இயற்கையின் தீண்டுதல்கள் வந்து போகும் இயல்புடையன; அநித்யமாயின; அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள், பாசதா!”

(பகவத் கீதை—இரண்டாம் அத்தியாயம் 14-ம் சுலோகம்).

“ஆண் காணையே, இவை எந்த மனிதனைத் துன்புறுத்த மாட்டாவோ; இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் நிகராகக் கருதும் அந்த தீரன் சாகாதிருக்கத் தகுவான்.” (ஸ்ல 15-ம் சுலோகம்).

இஃதே பகவத் கீதையின் சிகரம்.

சாகா திருத்தல்; மண்மீது மாளாமல் மார்க்கண்டேயன் போல் வாழ்தல்; இதுவே கீதையின் ரஸம். அமரத்தன்மை: இஃதே வேத ரஹஸ்யம். இந்த வழியைக் காட்டுவது பற்றியே வேதங்கள், இத்தனை மதிக்கப்படுகின்றன.

இறந்துபோன ஜீவன்முத்தர்கள் யாவரும் ஜீவன் முக்தியை எய்திப் பின் அந்த நிலையினின்றும் வழுவிபவர்களாகவே கருதப்படுதல் வேண்டும். நித்ய ஜீவிகளாய் மண்மேல் அமரரைப்போல் வாழ்வாரே நித்ய ஜீவன் முக்தராவர். அத்தகைய நிலையை இந்த உலகில் அடைதல் ஸாத்யமென்று மேற் கூறிய இரண்டு சுலோகங்களிலே கடவுள் போதித்திருக்கிறார். அதற்கு உபாயமும் அவரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். குளிர், வெம்மை, இன்பம், துன்பம் எனும் இவற்றை விளைக்கும் இயற்கையின் அனுபவங்கள் தெய்வ கிருபையால் சாசுவத மல்ல; அநித்யமானவை; தோன்றி மறையும் இயல்புடையன. ஆதலால் இவற்றைக் கண்ட விடத்தே நெஞ்சமிளகுதலும் நெஞ்சடைந்து மடிதலும் சால மிகப் பேதைமையா மன்றே? ஆதலால் இவற்றைக் கருதி

எவனும் மனத்துயர்ப் படுதல் வேண்டா. அங்ஙனம் துயர்ப்படாதிருக்கக் கற்பான் சாகாமலிருக்கத் தகுவான். இஃது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கொள்கை. இதுவே அவருடைய உபதேசத்தின் ஸாராம்சம். பகவத் கீதையின் நூற்பயன். எனவே, பகவத் கீதை அமிர்த சாஸ்த்ரம்.

அ

“அமிர்த சாஸ்த்ரம்”- அதாவது சாகாமலிருக்க வழி கற்றுக்கொடுக்கும் சாஸ்த்ரமாகிய பகவத் கீதையைச் சிலர் கொலை நூலாகப் பாவனை செய்கிறார்கள். துர்யோதனாதிகளைக் கொல்லும்படி ஆர்ஜுனனைத் தூண்டுவதற்காகவே இந்தப் பதினெட்டத்யாயமும் கண்ணபிரானால் கூறப்பட்டன வாதலால்; இது கொலைக்குத் தூண்டுவதையே தனி நோக்கமாக வுடைய நூலென்று சிலர் பேசுகிறார்கள். கொலை செய்யச் சொல்ல வந்த விடத்தே இத்தனை வேதாந்தமும், இத்தனை ஸத்வ குணமும், இத்தனை துக்க நிவர்த்தியும், இத்தனை சாகாதிருக்க வழியும் பேசப்படுவதென்னே என்பதை அச் சிலமுடர் கருதுகின்றனர்.

துர்யோதனாதியர் காமக் குரோதங்கள்; ஆர்ஜுனன் ஜீவாத்மா; ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா.

இந்த ரஹஸ்யம் அறியாதவருக்குப் பகவத் கீதை ஒருபோதும் அர்த்தமாகாது.

கூத்தரிய அரசர் படித்துப் பயன் பெறச் செய்ய வேண்டுமென்பதே இந்த நூலின் விசேஷ

நோக்கம். பூமண்டலத்தா ரனைவருக்கும் பொதுமை யாகவே விடுதலைக் குரிய வழிகளை உணர்த்த வேண்டு மென்று கருதி எழுதப்பட்டதே பகவத் கீதை ; இதில் ஐய மில்லை, எனிலும், இந்த நூல் க்ஷத்ரிய மன் னருக்கு விசேஷமாக உரியது. இது அவர்களுக் குள் ளேயே அதிகமாக வழங்கி வந்தது. வேதங்கள் எப் படி உலகத்துக் கெல்லாம் பொதுவே ஆயினும் பிரா மணர்களுக்கு விசேஷமாக உரியனவோ, அது போலே புராணங்கள் க்ஷத்ரியர்களுக்குரியன.

மேலும் கீதையைச் சொன்னவன் ராஜா ; கேட்டவன் ராஜா.

ஆதலால் க்ஷத்ரிய அரசருக்கு இதில் ரஸம் உண்டாகும் பொருட்டாக இது போர்க்களத்தை முகவுரையாகக் கொண்ட மஹா அற்புத நாடகத் தொடக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. இஃது இந்நூல் ஞான சாஸ்த்ரங்களில் முதன்மைப் பட்டிருப்பது போல், காவ்ய வரிசையிலும் மிக உயர்ந்த தென்பதற் குச் சான்றும்.

ஆனால், அதிலிருந்து இது ஞான சாஸ்த்ரமே யில்லை யென்று மறுக்கும் முடர் முகவுரையை மாத் திரமே வாசித்துப் பார்த்தார்களென்று தோன்று கிறது.

“முகவுரையில் மாத்திர மன்றே? நூலில் நடு விலும் இடையிடையெ—“தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத” —“ஆதலால், பாரதா, போர் செய்” என்ற பல்லவி வந்துகொண்டே யிருக்கிற தன்றோ?” என்று கூறிச் சிலர் ஆகேஷிக்கலாம். அதற்குத்தான் மேலேயே

கீதா ரஹஸ்யத்தின் ஆதார ரஹஸ்யத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். அதனை இங்கு மீட்டும் சொல்லுகிறேன். துரியோதனாதிகள்—காமம், குரோதம், சோம்பர், மடமை, மறதி, கவலை, துயரம், ஐயம், முதலிய பாவ சிந்தனைகள். அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா.

கூ

இந்த ரஹஸ்யம் உனக் கெங்ஙனம் தெரிந்த தென்று கேட்பீர்களாயில், சொல்லுகிறேன். கண்ணனை நோக்கி அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:— “நீ வாயு; நீ யமன்; நீ சந்திரன்; நீ வருணன்; நீ பிதா; நீ அனைத்திற்கும் பிதாமஹன்.” (கீதை; பதினொன்றாம் அத்தியாயம்; 39-ம் சுலோகம்).

கண்ணன் சொல்லுகிறான்:— “மறுபடியும் பெருந் தோளுடையாய், எனது பரம வசனத்தைக் கேட்பாய். என் அன்புக்குரிய நிலைக்கு நலத்தைக் கருதி அதனைச் சொல்லுகிறேன்.” (கீதை; பத்தாம் அத்தியாயம்; முதல் சுலோகம்.)

“நான் உலகத்தின் பெரிய கடவுள். பிறப் பற்றவன்; தொடக்கமில்லாதவன்; இங்ஙனம் என்னை அறிவான் மனிதருள்ளே மயக்கந் தீர்ந்தான். அவன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்” —(ஷு 3-ம் சுலோகம்.)

எனவே கீதையில் கேட்பான் சொல்வான் என்ற இரு திறத்தினரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா என்

பதை வற்புறுத்துகிறார்கள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா என்ற மாத்திரத்திலே அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா என்பதும் துர்யோதனாதியர் காமக்குரோதாதிகளென்பதும் சாஸ்த்ரப்பயிற்சியும் காவ்யப்பழக்கமும் உடையோரால் எளிதில் ஊஹித்துக்கொள்ளத்தக்கனவாம்.

“பிரபோத சந்திரிகை” என்னொரு நாடக நூல் இருக்கிறது. அதில் விவேகன் என்ற ராஜன் உலோகாயதன், பௌத்தன் முதலியவர்களுடனே யுத்தம் செய்து வென்றதாசக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த சாஸ்த்ரப் பயிற்சியில்லாத ஒரு குழந்தை அந்த நூலைப்பார்த்துவிட்டு, அதாவது, முன் பின் பாராமல் நடுவிலே மாத்திரம் பார்த்துவிட்டு ஷெயுத்தம் எந்த வருஷத்தில் நடந்ததென்றும், அதில் இருதிறத்திலும் எத்தனை உயிர்கள் மடிந்தனவென்றும் கேட்கப் புகுவதுபோல், சிலர் துர்யோதனாதியரைக் கொல்லும் புறப்பொருளிலே கீதையின் உபதேசத்தைக் கொள்ளுகின்றனர்.

ஹிந்துக்களாலே ஹிந்து தர்மத்தின் மூன்று ஆதார நிதிகளாகக் கருதப்படும் ப்ரஸ்தான த்ரயங்களாகிய உபநிஷத், பகவத் கீதை, வேதாந்த ஸூத்ரம் என்பவற்றுள் கீதை இரண்டாவதென்பதை இந்தச் சிலமூடர் மறந்துவிடுகின்றனர். இதற்கு—அதாவது பகவத் கீதைக்கு—சங்கரர், ராமானுஜா சார்யர், மத்வாசார்யர் என்ற மூன்று மதஸ்தாபகாசார்யரும் வ்யாக்யான மெழுதி, இதனை ஹிந்து தர்மத்தின் ஆதாரக் கற்களி லொன்றாக நாட்டி யிருக்கிறார்

களென்பதை இந்த மூடர் அறிகின்றிலர். கொலைக் குத் தூண்டும் நூலென்றுக்கு சங்கரா சார்யர் பாஷ்ய மெழுதுவதென்றால் அஃது எத்தனை விநோத மாக இருக்குமென்பதைக் கருதித் தம்மைத்தாமே நகைக்குந் திறமையிலர்.

கொலை எவ்வளவு தூரம்! பகவத் பாத சங்கரா சார்யர் எவ்வளவு தூரம்!

மேலும், நாம் மேலே கூறியபடி பகவத் கீதையைக் கொலை நூலென்று வாதாடுவோர் அதில் முகவுரை மாத்திரம் படித்தவர்களே யன்றி நூலின் உட்பகுதியில் நுழைந்து பார்த்தவரல்லர் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

ஈசனைச் சரணாகதி யடைந்து இஹலோகத்தில் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை எய்தி நிகரற்ற ஆனந்தக் களியில் முழுகி வாழும்படி வழிகாட்டுவதே பகவத் கீதையின் முக்ய நோக்கம். ஆதலால், இஃது கர்ம சாஸ்த்ரம்; இஃது பக்தி சாஸ்த்ரம்; இஃது யோக சாஸ்த்ரம்; இஃது ஞான சாஸ்த்ரம்; இஃது மோக்ஷ சாஸ்த்ரம்; இஃது அமரத்வ சாஸ்த்ரம்.

க0

இங்ஙனம் மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புவோனுக்கு முக்யமான சத்துரு—ஒரே சத்துரு—அவனுடைய சொந்த மனமேயாம். “தன்னைத் தான் வென்றவன் தனக்குத் தான் நண்பன், தன்னைத் தான் ஆளாதவன் தனக்குத் தான் பகைவன். இங்ஙனம்

ஒருவன் தானே தனக்குப் பகைவன். தானே தனக்கு நண்பன்” என்று கடவுள் சொல்லுகிறார்.

தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்த நட்பும் தனக்குப் பிறிதில்லை. தன்னை யொழிபத் தனக்குப் பகையும் வேறு கிடையாது. ஒருவன் தனக்குத் தான் நட்பாகியபோது உலக முழுதும் அவனுக்கு நட்பாய் விடுகிறது. அங்ஙனமின்றித் தான் கட்டி யாளாமல் தனக்குத் தான் பகையாக நிற்போனுக்கு வையக மெல்லாம் பகையாகவே முடிகிறது. உள்ளப் பகையே பகை. புறப் பகை பகை யன்று. உள்ளப் பகையின் வெளித் தோற்றமே புறப் பகை யாவது. உள்ளப் பகையைக் களைந்துவிட்டால், புறப் பகை தானே நழுவிப் போய்விடும்.

புறத்தே எல்லாம் கடவுளாகப் போற்றத்தக்கது. உள்ளப் பகையாகிய அஞ்ஞானம்—அதாவது வேற்றுமை யுணர்ச்சி—ஒன்று மாத்திரமே அழித்தற் குரியது.

வேற்றுமை யுணர்ச்சியை நீக்கி, நம்மைச் சூழ நடைபெறும் செயல்களெல்லாம் ஈசன் செயல்களென்றும், தோன்றும் தோற்றங்களெல்லாம் ஈசனுடைய தோற்றங்களென்றும் தெரிந்துகொள்ளுமிடத்தே பயநாச முண்டாகிறது.

“சொல்லடா ஹரி” யென்ற கடவு ளெங்கே சொல் லென்று ஹிரணியன் தான் உறுமிக் கேட்க நல்ல தொரு மகன் சொல்வான். “தூணிலுள்ளான், நாராயணன் துரும்பி லுள்ளா” நென்றான்.

வல்லமை சேர் கடவுளிலா இடமொன்றில்லை

மஹா சக்தி யில்லாத வஸ்து வில்லை.

“அல்ல வில்லை; அல்ல வில்லை; அல்ல வில்லை
அனைத்துமே தெய்வ மென்ற லல்ல லுண்டோ?”

“தன்மனமே தனக்குப் பகை யென்பது பேதை
மை யன்றோ? எல்லாம் கடவுளாயின் என் மனமும்
கடவுளன்றோ?” அதனைப் பகைவனாகக் கருதுமா
றென்னே?” எனில்—தன்னைத் தான் வென்று தனக்
குத் தான் நன்மை செய்யும்போது தன்னுடைய
மனம் தெய்வத் தன்மை யுடையதாகக் கருதி போற்
றத்தக்கது. மற்றப்போது பகையாம்.

எல்லாம் கடவுளாயின், மனம் தீமை செய்யும்
போதும் கடவுளாகுமன்றோ? எப்பொருள் யாது
செய்யும் யாயினும், அப்பொருள் கடவுள், அதன்
செய்கை கடவுளுடைய செய்கை யென்னும் விதி
மாறுதன்றோ? எனில்: அவ்வுரை மெய்யே. எனி
லும் நமக்கு லோகானுபவம் மறுக்கத்தகாத பிர
மாணமாகும். லோகானுபவத்தில் மனம் நமக்குத்
தீமை செய்கிறது. அதை வென்று நன்மை செய்யத்
தக்கதாகப் புரிதல் ஸாத்யம்.

அங்ஙனம் செய்யும் பொருட்டாகவே சாஸ்த்ரங்
களும், வேதங்களும் எண்ணிறந் தனவாகச் சமைக்
கப்பட்டிருக்கின்றன.

மனம் துன்ப மிழைப்பதையும் அதனால் உயிர்
கள் கோடானு கோடியாக மடிவதையும் நாம் கண்
முன்பு காணும்போது அதை ஒரே யடியாக மறுத்து
விடுவதில் பயனில்லை.

மனம் இயற்கையாலும் தீய ஸஹவாஸத்தாலும் ஆத்மாவுக்குத் துன்ப மிழைத்தல் ப்ரத்யக்ஷம். நல்ல கூட்டத்தாலும், நல்ல பயிற்சியாலும் அதனை உபகார வஸ்துவாகச் செய்தல் ஸாத்ய மென்பது யோகிகளின் ஸர்வ ஸாதாரண அனுபவம்.

எல்லாம் கடவுளுடைய செயலென்பது பொது உண்மை ; பரம ஸத்யம். ஆயினும் மனிதருக்குத் துன்பமுண்டு. எல்லாம் கடவுளுடைய வடிவ மென்பது பரம ஸத்யம். எனிலும் ஜீவர்கள் துயரப்படுவதை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணுகிறோம்.

அதாவது, கடவுளுக்கு எல்லாம் ஒன்று போலவேயாம். எத்தனை கோடி உயிர்கள் வாழ்ந்தாலும் எத்தனை கோடி உயிர்கள் மடிந்தாலும் கடவுளுக்கு யாதொரு பேதமும்மில்லை. அண்ட கோடிகள் சிதறுகின்றன. பூகம்ப முண்டாய்த் தேசங்க ளழிகின்றன.

ஸூர்ய கோளங்கள் ஒன்றோ டொன்று மோதித் தூளாகின்றன. இவை யனைத்தும் புதியன புதியனவாகத் தோன்றுகின்றன. கோடிப் பொருள்கள்—

கோடியா? ஒரு கோடியா? கோடி கோடியா? கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடியா? அன்று. அநந்தம்—எண்ணத் தொலையாதன. எண்ணத் தொலையாத பொருள்கள் கூணந்தோறும் தோன்றுகின்றன. எண்ணத் தொலையாத பொருள்கள் கூணந்தோறும் மடிகின்றன. எல்லாம் கடவுளுக்கு ஒரே மாதிரி. சலித்தல் அவருடைய இயல்பு. அவருடைய சரீரமாகிய

ஐகத் ஓயாமல் சுழன்றுகொண்டிருத்தல் இயற்கை. இதனால் அவருக் கைச வில்லை. அவருக் கழிவில்லை.

கடவுள் எங்கு மிருக்கிறார். எப்போது மிருக்கிறார். யாது மாவார். எனிலும் தனி உயிருக்கு இன்பமும் துன்பமும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஜீவர்கள் அஞ்ஞானத்தாலேதான் துன்பங்க ளேற்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்களென்பது மெய்யே. அவர்களுக்கு யதார்த்தத்தில் தீமைகளேனும் துன்பங்களேனும் இல்லை என்பது மெய்யே.

ஆனாலும், அந்த அஞ்ஞானம் ஒரு திங்குதானே? அதைத் தொலைக்கத் தானே வேண்டும்? மனத்தைக் கட்டுதல், மனத்தை வெல்லுதல் என்பதெல்லாம் அஞ்ஞானத்தைத் தொலைத்தல் என்ற பொருளன்றி வேறு பொருளில்லதாம்.

கக

“அஞ்ஞானமும் கடவுள் மயந்தானே? அதை ஏன் தொலைக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டால்; “நீ எல்லாம் கடவுள்; ஞானமும் கடவுள், அஞ்ஞானமும் கடவுள் என்பதை உண்மையாகத் தெரிந்த அளவில் உன்னைப் பரமஞானம் எய்தி விட்டது. உனது அஞ்ஞானமும் நீங்கிப்போய் விட்டது. அஞ்ஞானமும் அதன் செயலாகிய துன்பமும் கடவுள் மய மென்பது மெய்யே. எனில் பின்னர் அவை நீங்கி நீ ஞானமும் இன்பமும் எய்தியதும் கடவுள் செய லென்பதை மறந்து விடாதே. அவ்விடத்து அஞ்ஞானம் நீங்கியது பற்றி வருத்தப்படாதே.

கடவுளை உபாஸனை செய்வதற் குரிய வழி எங்
 னனமெனில்:—ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்:—
 “நான் எல்லாவற்றுக்கும் பிதா. என்னிடமிருந்தே
 எல்லாம் இயங்குகிறது. இந்தக் கருத்துடையோ
 ரான அறிஞர் என்னை வழிபடுகிறார்கள்.”

எந்த ஜந்துவுக்கும் ஹிம்ஸை செய்வோர் உண்
 மையான பக்த ராகமாட்டார். எந்த ஜீவனையும்
 பகைப்போர் கடவுளின் மெய்த்தொண்டராகார்.
 எந்த ஜீவனையுங் கண்டு வெறுப் பெய்துவோர் ஈசனு
 டைய மெய் யன்பரென்று கருதத் தகார். மாம்ஸ
 போஜனம் பண்ணுவோர் கடவுளுக்கு மெய்த் தொண்
 டராகார். மூட்டுப் பூச்சிகளையும் பேன்களையும்
 கொல்வோர் தெய்வ வதை செய்வோரே யாவார்.

“அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:”—கொல்லா
 மையே முக்ய தர்மம் என்பது ஹிந்து மதத்தின் முக்
 யக் கொள்கைகளில் ஒன்றும். கொல்லாமை யாகிய
 விரதத்தில் நில்லாதவன் செய்யும் பக்தி அவனை அம
 ரத் தன்மையிலே சேர்க்காது. மற்றோ ருயிரைக்
 கொலை செய்வோனுடைய உயிரைக் கடவுள் மன்
 னிக்கமாட்டார். இயற்கை கொலைக்குக் கொலை வாங்
 கவே செய்யும்.

இயற்கை விதியை அனுஸரித்து வாழவேண்
 டும். அதனால் எவ்விதமான தீமையும் எய்த மாட்
 டாது. எனவே ஸாதாரண புத்தியே பாம மெய்ஞ்
 ஞானம். இதனை ஆங்கிலேயர் “Common Sense”

என்பர். சுத்தமான, மாசுபடாத, கலங்காத, அஞ் சாத, பிழைப்படாத, ஸாதாரண அறிவே பரம மெய்ஞ் ஞானமாகும்.

ஸாதாரண ஞானத்தைக் கைக்கொண்டு நடத் தலே எதிலும் எளிப வழியாம். ஸாதாரண ஞான மென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் அது எல்லாருக்கும் பொதுவென்று விளங்குகிறது. ஆனால் ஸாதாரண ஞானத்தின்படி நடக்க எல்லாரும் பின் வாங்குகிறார் கள். ஸாதாரண ஞானத்தின்படி நடக்க வெட்டா மல் ஜீவர்களைக் காமக் குரோதாதிகள் தடுக்கின்றன. ஸாதாரண ஞானத்தின் தெளிவான கொள்கை யாதெ னில் ; நம்மை மற்றோர் நேசிக்க வேண்டுமென்றால் நாம் மற்றோரை நேசிக்க வேண்டுமென்பது. நேசத் தாலே நேசம் பிறக்கிறது. அன்பே விளைவிக்கும்.

நாம் மற்ற உயிர்களிடம் செலுத்தும் அன்பைக் காட்டிலும் நம்மிடம் மற்ற உயிர்கள் அதிக அன்பு செலுத்த வேண்டுமென்று விரும்புதல் ஸகல ஜீவர் களின் இயற்கையாக இயல் பெற்று வருகிறது. இந்த வழக்கத்தை உடனே மாற்றி விடவேண்டும். இத னால் மரணம் விளைகிறது.

நாம் மற்ற உயிர்களிடம் அன்பு செலுத்தவேண் டும் அதனால் உயிர் வளரும். அதாவது நமக்கு மேன் மேலும் ஜீவசக்தி வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டு வரும். நம்மிடம் பிறர் அன்பு செலுத்த வேண்டுமென்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டும், ஆனால் அதே காலத்தில் நாம் பிறருக்கு எப்போதும் மனத்தாலும் செயலா லும் தீங்கிழைத்துக்கொண்டு மிருப்போமாயின்—

அதாவது பிறரை வெறுத்துக்கொண்டும், பகைத்துக் கொண்டும், சாப மிட்டுக்கொண்டும் இருப்போமாயின் நாம் அழிந்துவிடுவோமென்பதில் ஐயமில்லை.

௧௩

இனி, வேறு சிலர் பகவத் கீதையை ஸந்யாஸநூலென்று கருதுகிறார்கள். அதாவது, பெண்டாட்டி பிள்ளைகளைத் துறந்து, தலையை மொட்டை யிட்டுக் கொண்டு ஆண்டியாய்த் திரிவோருக்கு எழுதப்பட்ட நூலென்று நினைக்கிறார்கள். இதைக் காட்டிலும் ஆச்சர்யமான தப்பிதம் நாம் பார்த்ததே கிடையாது. கீதையைக் கேட்டவனும் ஸந்யாஸி யல்லன்; சொல்லியவனும் ஸந்யாஸி யல்லன். இருவரும் பூமி யானும் மன்னர். குடும்ப வாழ்விவிருந்தோர். “ஆஹா! அஃ தெப்படிச் சொல்லலாம்? அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா வென்றும், கண்ணன் பரமாத்மா வென்றும் மேலே கூறிவிட்டு, இங்கு அவர்களை உலகத்து மன்னர்களாக விவகரிப்பதற்கு நியாயமென்னே?” எனில்; வேண்டா; அதனை விட்டுவிடுக.

பரமாத்மா, ஜீவாத்மா இருவருமே உலக காரியங்களில் தளைப்பட்டுத் தானிருக்கிறார்கள். கீர்த்தி பெற்ற வங்க கவி யாகிய ஸ்ரீமான் ரவிர்த்ரநாத டாகோர் கடவுளை நோக்கி:— “ஐயனே, நீயே ஸம்ஸார வலையில் அகப்பட்டிருக்கிறாயே? யான் இதனின் றும் விடுதலை வேண்டும் டேதைமை யென்னே?”

என்று பாடி யிருக்கிறார். ஸம்ஸார விருத்திகள் கடவுளுடைய விருத்திகள். செய லெல்லாம் சிவன் செயல். அவனன்றியோ ரணுவு மசையாதெனும் பெரிய ஆப்தர் மொழியுண்டு கண்டார்.

கீதையிலே பகவான் சொல்லுகிறான்.—“அர்ஜுனா, மூன்றுலகங்களிலும் இனிச் செய்யவேண்டிய தென மிஞ்சி நிற்கும் செய்கை யொன்றும் எனக்குக் கிடையாது. அடையத் தக்கது, ஆனால் என்னால் அடையப்படாதது எனவொரு பேறுமில்லை. எனிலும் நான் தொழில் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன்” என

ஏனெனில், கடவுள் சொல்லுகிறான்:—“நான் தொழில் செய்யாது வாளா இருப்பின், உலகத்தில் எல்லா உயிர்களும் என் வழிபையே பின்பற்றும். அதனால் இந்த உலகத்துக்கு அழி வெய்தும். அந்த அழிவுக்கு நான் காரணபூதனாகும்படி நேரும். அது நேராதபடி நான் எப்போதும் தொழில் செய்து கொண்டே யிருக்கிறேன்” என

கடவுள் ஓபாமல் தொழில் செய்துகொண்டே யிருக்கிறான். அவன் அண்ட கோடிகளைப் படைத்த வண்ணமாகவும் காத்த வண்ணமாகவும் அழித்த வண்ணமாகவும் இருக்கிறான். இத்தனை வேலையும் ஒரு சோம்பேறிக் கடவுளால் செய்ய முடியுமா? கடவுள் கர்மயோகிகளிலே சிறந்தவன். அவன் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடைவிடா தொழிலை விதித்திருக்கிறான். ஸம்ஸாரத்தை விதித்திருக்கிறான். குடும்பத்தை விதித்திருக்கிறான். மனைவி மக்களை விதித்திருக்

கிறான். சுற்றத்தாரையும் அயலாரையும் விதித்திருக்கிறான். நாட்டில் மனிதர் கூட்டுறவைத் துறந்து ஒருவன் காட்டுக்குச் சென்ற மாத்சிரத்தாலே அங்கு அவனுக்கு உயிர்க் கூட்டத்தின் சுழல் இல்லாமற் போய்விடமாட்டாது. எண்ணற்ற விலங்குகளும், பறவைகளும் ஊர்வனவு மாகிய ஜீவர்களும் மரம் செடி கொடிகளாகிய உயிர்ப் பொருள்களும் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. சூழ் மிருகங்களை வைத்துக்கொண்டு அவற்றுடன் விவகரித்தல் மனிதக் கூட்டத்தினிடையே இருந்து அதனுடன் விவகரிப்பதைக் காட்டிலும் எளிதென்றேனும், கவலைக் குறைவுக் கிடமாவதென்றேனும் கருதுவோன் தவறாக யோசனை பண்ணுகிறான். மனிதர் எத்தனை கொடியோ ராயினும், மூடராயினும், புலி, கரடி, ஓநாய், நரிகளுடன் வாழ்வதைக்காட்டிலும் அவர்களிடையே வாழ்தல் ஒருவனுக்கு அதிக நன்மை பயக்கத்தக்க தென்றதில் ஐயமில்லை. ஆனால், “கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டிற், கடும் புலி வாழும் கடும் நன்றே” என முன்னோர் குறிப்பிட்டபடி கடும் புலி வாழும் காட்டைக் காட்டிலும் நாட்டை ஒருவனுக்கு அதிகக் கஷ்டமாக்கக் கூடிய மனிதரும் இருக்கக் கூடுமென்பது மெய்யே. ஆனால் இந்நிலையைப் பொது விதியாகக் கருதலாகாது. பொது விதியை ஸ்தாபனம் செய்வதாகிய விதி விலக்கென்றே கருதத்தகும்.

கதையை வளர்த்துப் பயனில்லை. பெண்டிள்ளைகளைத் துறந்துவிட்ட மாத்சிரத்தாலேயே ஒருவன் முக்திக்குத் தகுதி யுடையவனாய் விடமாட்டான்.

டான். இஃதே ஸ்ரீ பகவான் கீதையில் உபதேசிக்கிற கொள்கை.

பெண்டு பிள்ளைகளையும் சுற்றத்தாரையும் இனத் தாரையும் நாட்டாரையும் துறந்து செல்பவன், கடவுளுடைய இயற்கை விதிகளைத் துறந்து செல்லுகிறான். ஜனஸமுஹ வாழ்க்கையைத் துறந்து செல்வோன் வலியில்லாமையால் அங்ஙனம் செய்கிறான். குடும்பத்தை விடுவோன் கடவுளைத் துறக்க முயற்சி பண்ணுகிறான்.

துறவிகளுக்குள்ளே பட்டினத்துப் பிள்ளை சிறந்தவரென்று தாயுமானவர் பாடியிருக்கிறார். அந்தப் பட்டினத்துப் பிள்ளை என்ன சொல்லுகிறார்?

அறந்தா வியய்றும் அவவிலுங் கோடி யநிக மில்லந்
துறந்தான் அவவிய் சதகோடி யுள்ளத்துறவுடையான்
மறந்தானறக் கம் றறிவோ டிருந்தீரு வாதனைய்
றிறந்தான் பெருமையை என் சொல்லுவேன கச்சியே
[கம்பனே.]”

இல்லத் துறவைக்காட்டிலும் உள்ளத் துறவு சதகோடி மடங்கு மேலென்று மேலே பட்டினத்தடிகள் சொல்லுகிறார். பட்டினத்தடிகள் தாம் துறவியாதலால் இங்ஙனம் கூறினார். உள்ளத் துறவுதான் செய்தற்குரிய தென்றும் மனைத் துறவு செய்ய வொண்ணாக தொரு பாவமென்றும் நான் சொல்லுகிறேன்.

பாவ மாவது யாது? புண்ணிய மென்ப தெதனை? தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும் துன்பம் விளைவிக் கத்தக்க செய்கை பாவம். தனக்கேனும் பிறர்க்

கேனும் இன்பம் விளைக்கத்தக்க செயல் புண்ணியச் செயலெனப்படும்.

ஒருவனுக்கு மனைத் துறவைக் காட்டிலும் அதிகத் துன்பம் விளைவிக்கத்தக்க செய்கை வேறொன்று மில்லை.

“இல்லா ளகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை.” —கற்புடைய மனைவியுடன் காதலுற்று, அறம் பிழையாமல் வாழ்தலே இவ்வுலகத்தில் ஸுவர்க்க வாழ்க்கையை ஒத்ததாகும். ஒருவனுக்குத் தன் வீடே சிறந்த வாஸஸ்தலம். மலையன்று. வீட்டிலே தெய்வத்தைக் காணத் திறமை யில்லாதவன் மலைச் சிகரத்தை யடுத்ததொரு முழையிலே கடவுளைக் காணமாட்டான்.

கடவுள் எங்கிருக்கிறார்? எங்கும் இருக்கிறார். மலைச் சிகரத்திலே மாத்திரமா இருக்கிறார்? வீட்டிலும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்.

“அங்கமே நின் வடிவமான சுகர் கூப்பிட நீ

எங்கு ‘மேன்? ஏன்?’ என்ற தென்னே பரா பரமே?” என்று தாயுமானவர் பாடியிருக்கிறார்.

எங்ஙனமேனும் கடவுளை நேரில் பார்க்க வேண்டுமென்ற பேராவலுடன், சுகப் பிரம ரிஷி காட்டு வழியே “கடவுளே, கடவுளே யோ!” என்று கதறிக்கொண்டு பேரயினராம். அப்போது அங்கிருந்த மலை, சுனை, மேகம், நதி, ஓடை, மரம், செடி, கொடி, இலை, மலர், பறவை, விலங்கு—எல்லாப் பொருள்களும் “ஏன்? ஏன்?” என்று கேட்டனவாம்.

எங்கும் கடவுள் நிறைந்திருக்கிறார். “ஸர்வ மிதம் ப்ராஹ்ம” — உலகமெல்லாம் கடவுள் மயமென்று வேதம் சொல்லும் கொள்கையையே ஷட்கதை விளக்குகிறது.

இங்ஙன மாகையில் வீட்டிலிருந்து பந்துக்களுக்கும், உலகத்தாருக்கும் உபகாரம் செய்துகொண்டு, மனுஷ்ய இன்பங்களை யெல்லாம் தானும் புஜித்துக் கொண்டு, கடவுளை நிரந்தரமாக உபாஸனை செய்து, அதனால் மனிதத் துன்பங்களினின்றும் விடுபட்டு ஜீவன்முக்தராய் வாழ்தல் மேலான வழியா? அல்லது, காட்டிலே போய், உடம்பை விழலாக வற்றித்து மடித்தும் புவி, பாம்பு முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களுக் கிரையாய் மடிந்தும் கடவுளைத் தேட முயலுதல் சிறந்த உபாயமா?

ஸூர்யனைக் காணவில்லை யென்று ஒருவன் தன் கைபபெட்டிக்குள்ளே சோதனை போடுதலொக்குமன்றே, ஒருவன் கடவுளைக் காணவேண்டிக் காடுகளிலும், இருண்ட முழைகளிலும் புகுந்து வாழ்தல்?

“இல்லற மல்லது நல்லற மில்லை.”

தாயுமானஸ்வாமி தாம் உயர்ந்த துறவு பூண்டிருந்தபோதிலும் இதனைப் பின்வரும் பாட்டில் அங்கீகாரம் செய்கிறார். அதாவது, முற்றிலும் அங்கீகாரம் புரியவில்லை. துறவறத்தைக் காட்டிலும் இல்லறமே சிறந்ததென்று அவர் தெளிவுபட உரைத்து விடவில்லை. முக்திக்கு இரண்டும் ஸம ஸாதனங்களென்கிறார். தாயுமானவர் சொல்லுகிறார்:—

மத்த மத கரி முகிற் குல மென்ன நின் நிலகு
 வாயி லுடன் மதி யகடு தோய்
 மாட கூடச் சிகர மொய்த்த சந்திர காந்த
 மணி மேடையுச்சி மீது,
 முத் தமிழ் முழக்க முடன் முத்து நகையர்களொடு
 முத்து முத் தாய்க் குலாவி
 மோகத் திருந்து மென்? யோகத்தி னிலை நின்று
 முச்சை பிடித் தடக்கிக்
 கைத் தல நகப் படை விரித்த புலி சிங்க மொடு
 கரடி நுழை நுழை கொண்ட
 கான மலை யுச்சியிற் குகை யூ டிருந்து மென்?
 கர தலாமலக மென்ன
 சத்த மற மோன நிலை பெற்றவர்க ளுய்வர் காண்
 ஜனகாதி துணிவி தன்றோ?
 ஸர்வ பரிபூரண அகண்ட தத்துவ மான
 ஸச்சி தாநந்த சிவமே.

இதன் பொருள் யாதெனில்:—

மத மேறிய யானைகள் மேகக் கூட்டங்களைப்
 போல் மலிந்து நிற்கும் வாயில்களை யுடைய அரமனை
 யில், சந்திரனை அளாவுவன போன்ற உயர முடைய
 மாடங்களும், கூடங்களும், சிகரங்களும் சூழ்ந்திருப்ப
 அவற்றிடையே நிலா விளையாட்டுக்காகச் சமைக்கப்
 பட்டிருக்கும் சந்திரகாந்த மேடைகளின்மேலே;

இனிய தமிழ்ப் பேச்சுக்கும், இனிய தமிழ்ப்
 பாட்டுக்கும், நாட்டியங்களுக்கு மிடையே முத்
 தொளி வீசும் நகை புரிகின்ற மாதர்களுடனே முத்து
 முத்தாக உரையாடி முத்தமிட்டு முத்த மிட்டுக்

குலாவிக் காதல் நெறியில் இன் புற் றிருந்தாலென்ன ? அஃதன்றி, யோக வழியிலே சென்று மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு ;

ஆயுதங்களைப் போல் வலிய நகங்களை யுடைய புலி, சிங்கம், கரடி முதலியன பதுங்கிக் கிடக்கும் பொந்துகளை யுடைய காட்டு மலை யுச்சியில்தாமொரு பொந்தில் இருந்தா லென்னே ? உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போலே (விளங்குவதோ ருண்மை கூருகின்றோம்).

சலனமின்றி மனதிலே சாந்த நிலை பெற்றோர் உய்வார். இஃதன்றோ ஜனகன் முதலியோரின் முடிபாவது? என்கும் நிறை வற்றதாய்ப் பிரிக்கப்படாத மூலப் பொருளே ! அறிவும், உண்மையும், மகிழ்ச்சியும் ஆகிய கடவுளே !]

இங்ஙனம் இல்லறத்தை பந்தத்துக்கு அதாவது தீராத துக்கத்துக்குக் காரணமாகவும் துறவறம் ஒன்றே மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமென்றும் கூறும் வேறு சில துறவிகளைப் போலே சொல்லாமல், இரண்டும் ஒருங்கே மோக்ஷத்துக்கு ஸமமான ஸாதனங்கள் என்று சொல்லியதே நமக்குப் பெரிய ஆறுதலாயிற்று. ஸம்ஸார ஸுகங்கள்கூட துன்பங்களுக்கே வழி காட்டுகின்றன வென்றும் ஆகவே எல்லா வகையிலும் இஹலோக வாழ்க்கை துன்பத்தைத் தவிர வேறில்லை யென்றும், சொல்லிச் சில பிற்காலத்துத் துறவிகள் வீட்டையும் பெண்டு பிள்ளைகளையும் துறந்துவிட்ட மாத்திரத்திலேயே ஒருவன் இஹலோக வாழ்வைத் துறந்துவிட்டானாகறா நென்ற

பிழைக் கருத்துக்கொண்டவர்களாய், ஊர்தோறும் சுற்றிக்கொண்டு, வீடு, வாயில், சுற்றம், துணை, இனம் ஏது மில்லாதவர்களாய்ப் பிச்சை யெடுத்து வயிறு வளர்க்கிறார்கள். இக்கூட்டத்தாரின் வாழ்க்கை மஹா பரிதாபகரமானது. இந்தக் கூட்டத்தாரில் இடை யிடையே சிற் சில இடங்களில் சிற் சில மஹான்கள் அளவற்ற கல்வி யுடையோராகவும், அளவற்ற தெய்வ பக்தி யுடையோராகவும், வரம்பற்ற ஜீவகாருண்ய முடையோராகவும் தோன்றுகிறார்கள். மற்றும், அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு ஒரு விதமான முக்தித் தேட்டம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. எனிலும், இவர்களில் மிகப் பெரிய மஹான்கள் கூட உலகத்தில் மானுடர் எய்தற்குரியதாகிய பரிபூர்ண வாழ்க்கை வாழ்ந்தன ரென்று கூறத் தகாது. வேதகாலத்தில் இந்தத் துறவு வழி ஹிந்துக்களுக்குள்ளே கிடையாது. வேத காலத்தில் ஸ்ரீயாஸம் நமக் குள்ளே இருந்திருப்பதாக ஸ்வாமி விவேகானந்தர் சொல்லியிருக்கிறார். வஸிஷ்டர், வாம தேவர் முதலிய வேத ரிஷிகள் அத்தனைபேரும் மணம் புரிந்து கொண்டு மனைவி மக்களுடனேயே இன்புற்று வாழ்ந்தனர். புலன்களை அடக்கி யாரும் பொருட்டாக அக்காலத்து ரிஷிகள் பிரமசாரிகளாக இருந்து நெடுங்காலம் பலவகைக் கொடிய தவங்கள் செய்ததுண்டு. ஆனால் குறிப்பிட்ட காலம் வரை தவங்கள் செய்து முடித்துப் பின்பு இவ்வாழ்க்கையுட் புகுதலே மஹ ரிஷிகளுக்குள் வழக்கமாக நடைபெற்று வந்தது. மஹா பாரதத்திலும் மற்ற

றைப் பூர்வ புராணங்களிலும் வேத ரிஷிகளைப் பற்றிய கதைகளும் சரித்திரங்களும் ஓர் ஸித் தாந்தமாக வேதரிஷிகளுக்குத் துறவறம் என்ற விஷயமே இன்னதென்று தெரியாதென்ற என் வார்த்தையை நிலை நிறுத்துகின்றன. மேலும், ஸ்வாமி விவேக நந்தர் வேதத்தின் பிற சேர்க்கை களாகிய உபநிஷத்துக்களையே முக்யமாகப் பயின் றவர். இந்த உபநிஷத்துக்கள் வேதாந்தம் என்ற பெயர் படைத்தன. அதாவது வேதத்தின் நிச்சயம். இவை வேதரிஷிகளால் சமைக்கப்பட்டன வல்ல. பிற்காலத்தவர்களால் சமைக்கப்பட்டன. ஸம் ஹிதை கள் என்று மந்திரங்கள் சொல்லப்படுவனவே உண்மையான வேதங்கள். அவையே ஹிந்து மதத் தின் வேர். அவையே வஸிஷ்ட வாமதேவாதி தேவ ரிஷிகளின் கொள்கைகளைக் காட்டுவன. உபநிஷத் துக்கள் மந்திரங்களுக்கு விமோதமல்ல. அவற்றுக்கு சாஸ்த்ர முடிபு. அவற்றின் சிரோபூஷணம். ஆனால் பச்சை வேதமென்பது மந்தரம் அல்லது ஸம்ஹிதை எனப்படும் பகுதியேயாம்.

இந்த மந்தரங்கள் அல்லது ஸம்ஹிதைகள் பழைய பழைய மிகப் பழைய ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, வேதங்களின் ஸம்ஸ்கிருதம் மதுரைச் சங்கத்துக்கு முந்திய தமிழைப் போலவும் உபநிஷத்துக்களின் பாஷை சங்கத் துக்குப் பிந்திய தமிழைப் போலவும் இருக்கின்றன.

ஆனால், இந்த உவமானம் முற்றிலும் பொருந் தியதாகக் கூறலாகாது. இன்னும் அதை உள்ளபடி

விளக்கு மிடத்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள மற்றெல்லா நூல்களும் ஒரு பாஷை; வேதம்—அதாவது ஸம்ஹிதை, அல்லது, மந்திரம்—மாத்திரம் தனியான பாஷையாக இருக்கிறது. இஃதொரு பெரு வியப்பன்றோ. ஸம்ஸ்க்ருதம் வேறெந்த நூலிலும் கிடையாது. உபநிஷத்தில் ஒரு சில மிகச் சில பகுதிகளில் விசேஷமாக—வேத மந்திரங்களை மீட்டு முரைக்கு மிடத்தே வேத பாஷையைக் காணலாம் மற்றப்படி உபநிஷத்து முழுதும் பிற்காலத்து பாஷையிலேயே சமைந்திருக்கிறது.

இங்ஙனமிருக்கப் பிற்காலத்து ஆசார்யர்களிலே சிலர் வேதத்தைக் கர்மகாண்டம் என்றும் அதனால் தாழ்ந்த படியைச் சேர்ந்ததென்றும் உபநிஷத்தே ஞானகாண்டம் என்றும் ஆதலால் அது வேதத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததென்றும் கருதுவாராயினர்.

இங்ஙனம் பிற்காலத்து ஆசார்யர்கள் நினைப்பதற் குண்டான காரணங்கள் பல. அவற்றுட் சிலவற்றை இங்கே தருகிறேன். முதலாவது காரணம் வேத பாஷை மிகவும் பழமைப்பட்டுப் போனபடியால் அதன் உண்மையான பொருளைக் கண்டுபிடித்தல் மிகவும் துர்லபமாய்விட்டது. நிருக்தம் என்ற வேத நிகண்டையும் பிராமணங்கள் என்று சொல்லப்படும் பகுதிகளிலே காணப்படும் வேத மந்திர விளக்கங்களையும் கற்ற பின்னரே ஒரு வாறு வேத மந்திரங்களின் பொருளை யறிதல் ஸாத்யமாயிற்று. வேதம் பிரமாண்ட நூல். அதில் இத்தகைய ஆராய்ச்சி செய்வார் மிக மிகச் சிலரே யாவர். இப்போது

வேதத்திற்கு விளக்குப்போலே நிற்கும் ஸாயண ரென்ற வித்யாரண்ய சங்கராசார்யரின் பாஷ்யம் பிராமணங்களையும் நிருக்தத்தையுமே ஆதாரமாக வுடையது. பிராமணங்களில் பெரும்பாலும் கற்பனைக் கதைகளும் கற்பிதப் பொருள்களுமே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நிருக்தத்திலோ என்றால் பெரும்பாலும் வேத பதங்களுக்குச் சரியான பொருளே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பல இடங்களில் அதன் தாது நிச்சயங்கள் மிகவும் ஸம்சயத்துக் கிட மாகவும் சில இடங்களில் அதன்பொருட் கோளே பிழைப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது.

வேத மந்திரங்களுக்கு சரியான அர்த்தம் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று தற்காலத்தில் ஐரோப்பாவிலும் இந்தியாவிலும் அனேக பண்டிதர்கள் மிகவும் சிரமப்படுகிறார்கள். சில வருஷங்களுக்கு முன்னே காலஞ்சென்றவராகிய ஸ்வாமி தயாநந்த ஸரஸ்வதி வேதத்துக்குத் தாம் எப்போதுமில்லாத புதிய அர்த்த மொன்று கற்பித்து அதற் கிணங்க “ஆர்ய ஸமாஜம்” என்ற புது மதக் கொள்கையொன்று ஸ்தாபித்தார்.

ஆனால் சிற்சில பதங்களுக்கு ஸாயணாசார்யர் சொல்லும் உரை ப்ரத்யக்ஷமாகப் பிழை யென்று தோன்றினும் பொதுப்படையாகச் சொல்லு மிடத்தே தற்காலத்து ஹிந்து வைதிகர்களால் அங்கீகாரம் செய்யப் பட்டிருக்கும் ஸாயண பாஷ்யமே பூர்வ வ்யாக்பானங்களுக்கு விரோதமில்லாமலும், தெளிவாகவும், உண்மையாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

ஸாயண பாவ்ய மில்லாவிட்டால், வேதம் ஹிந்து ஜாதிக் குப் பயன்படாமலே போயிருக்கும். சரியான ஸமயத்தில் ஸாயணர் வேதங்களுக்கு பாஷ்யம் எழுதி வைத்தார். எனிலும் ஸாயணசார்யர் கூடத் தம்முடைய குருக்களைப் போலவே வேதம் கர்ம நூலென்று கருதிவிட்டார். அதனால் அது ஹிந்து மதத்துக்கு ஆகிவோர் என்பதை இந்த ஆசார்யர்களால் மறுக்கமுடியா விடினும், அதற்கு ஞான நெறியில் எவ்வித பிரமாண மில்லை யென்று அவர்கள் தவறாக எண்ணும்படி நேர்ந்துவிட்டது. ஏனென்றால், வேதத்தைக் கர்மங்களைப் போற்றுகிற நூலாகக் கருதிய இவர்கள் கர்மங்களென்ற இடத்தே யாகங்களைக் கருதிக் கூறினர். அதாவது, யாகங்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகப்படும் நூலாக எண்ணி, கர்மங்கள் என்றால் யாகங்களெனப் பொருள் கொண்டு இவர்கள் வேதத்தைக் கர்மகாண்ட மென்றார்கள்.

ஹை யாகங்களே பெரும்பாலும் பசு வதைகளும், குதிரைக் கொலைகளும், ஆட்டுக் கொலைகளும் முக்யமாகப் பாராட்டிய கொலைச் சடங்குகள். இவ்விதமான கொலைகளைச் செய்தல் மோகஷத்துக்கு வழி யென்ற போலி வைதிகரைப் பழி சூட்டி, அந்தக் கொலைச் சடங்குகளால் மனிதன் நரகத்துக்குத் தான் போவானென்பதை நிலை நாட்டி புத்த பகவானும் அவருடைய மதத்தைத் தழுவிய அரசர்களும் இந்தியாவில் யாகத் தொழிலுக்கு மிகவும் இகழ்ச்சி யேற்படுத்தி விட்டார்கள். அந்தத் தருணத்தில் புத்த மதத்தை வென்று ஹிந்து தர்மத்தை நிலை

நாட்ட சங்கராசார்யர் அவதரித்தார். அவர் புத்த மதக் கருத்துக்களைப் பெரும்பாலும் ருசி கண்டு சவைத்துத் தம்முடைய வேதாந்தத்துக்கு ஆதாரங்களாகச் செய்துகொண்டனர். ஷண்மத ஸ்தாபகாசார்யராய், சைவம், வைஷ்ணவம் முதலிய ஆறு கிளைகளையும் வேதாந்தமாகிய வேசையு முடைய ஹிந்து மதம் என்ற அற்புத விருக்ஷத்தை ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் தமது அபாரமான ஞானத் திறமையாலும் கல்வி வலிமையாலும் மீள உயிர்ப்பித்து அதற்கு அழியாத சக்தி ஏற்படுத்தி வைத்துவிட்டுப் போனார். தம்மாலே வெட்டுண்ட புத்த மதம் என்ற விருக்ஷத்தின் கிளைகள் பலவற்றை ஹிந்து தர்மமாகிய மரத்துக்கு நல்ல வளர்ச்சி யுண்டாகும் படி எருவாகச் செய்து போட்டார். இங்ஙனம் புத்த மதக் கொள்கைகள் பலவற்றை ஹிந்து தர்மத்துக்கு ஆதாரமாகச் சேர்த்துக்கொண்டது பற்றியே, சங்கராசார்யரை அவருடைய எதிர்க் கக்ஷியார் பலர் “ப்ராச்சன்ன பெளத்தர்” — (மறைவுபட்ட பெளத்தர்) என்று சொன்னார்கள். எனிலும் அவர் ஹிந்து தர்மத்துக்குச் செய்த பே ருபகாரத்துக்காக ஹிந்துக்களிலே பெரும்பாலோர் அவரைப் பரமசிவ னுடைய அவதார மாகக் கருதிப் போற்றினார்கள்.

பௌத்த மதமே துறவு நெறியை உலகத்தில் புகுத்திற்று. அதற்குமுன் அங்கங்கே சில சில மனிதர் துறவிகளாகவும் சில சில இடங்களில் சிலர் துறவிக் கூட்டத்தாராகவும் இருந்தனர்.

துறவிகளின் மடங்களை இத்தனை தாராளமாக

வும் இத்தனை வலிமை யுடையனவாகவும் செய்ய வழி காட்டியது பெளத்த மதம். எங்கு பார்த்தாலும் இந்தியாவை அம் மதம் ஒரே ஸன்யாஸி வெள்ளமாகச் சமைத்துவிட்டது. பாரத தேசத்தை அந்த மதம் ஒரு பெரிய மடமாக்கி வைத்துவிட்டது. ராஜா, மந்திரி, குடி, படை எல்லாம் மடத்துக்குச் சார்பிடங்கள். துறவிகளுக்கு சரியான போஜனம் முதலிய உபசாரங்கள் நடத்துவதே மனுஷ நாகரிகத்தின் உயர் நோக்கமாகக் கருதப்பட்டது. துறவிகள் தான் முக்யமான ஜனங்கள் ! மற்ற ஜனங்க ளெல்லாரும் அவர்களுக்குப் பரிவாரம். மடந்தான் பிரதானம் ! ராஜ்யம் அதற்கு ஸாதனம்.

பாரத தேசத்தில் புத்த மதம் ஜீவ காருண்யம், ஸர்வ ஜனஸமத்வம் என்ற இரண்டு தர்மங்களையும் நெடுந்தூரம் ஊன்றும்படி செய்தது. ஆனால் உலக வாழ்க்கையாகிய ஜகத்தின் ஒளி போன்றவளாகிய பத்னிையைத் துறந்தவர்களே மேலோ ரென்று வைத்து, அவர்களுக்குக் கீழே மற்ற உலகத்தை அடக்கி வைத்து உலகமெல்லாம் பொய் மய மென்றும் துக்க மய மென்றும் பிதற்றிக்கொண்டு வாழ்நாள் கழிப்பதே ஞான நெறியாக ஏற்படுத்தி, மனுஷ நாகரிகத்தை நாசஞ்செய்ய முயன்றதாகிய குற்றம் புத்த மதத்துக்குண்டு. அதை நல்ல வேளையாக இந்தியா உதறித் தள்ளிவிட்டது. பின்னிட்டு புத்த தர்மத்தின் வாய்ப்பட்ட பர்மா முதலிய தேசங்களிலும் புத்த மதம் இங்ஙனமே மடத்தை வரம்பு மீறி உயர்த்தி மனித நாகரிகத்தை அழித்துக்கொண்டு

தான் வந்திருக்கிறது. பிற்காலத்தில் பௌத்த வழியைத் தழுவி பலமான மடஸ்தாபனங்கள் செய்த ரோமான் கத்தோலிக்க மகத்திலும் குருக்களுடைய சக்தி மிஞ்சிப்போய் மனித நாகரிகத்துக்குப் பேராபத்து விளையும்போலிருந்தது. அதை ஐரோப்பிய தேசத்தார்கள் பல புரட்சிகளாலும் பெருங் கலகங்களாலும் யுத்தங்களாலும் எதிர்த்து வென்றனர். அதுமுதல் ஐரோப்பாவில் மடாதிபதிகளுக்கு ராஜ்யத்தின் மீதிருந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் நாளுக்குநாள் குறைந்துகொண்டு வருகின்றன. இது நிற்க.

ஹிந்து தர்மம் புத்த மதத்தை ஜயிக்கவேயில்லை யென்றும், பௌத்த மதமே ஹிந்து மதத்தை ஜயித்துவிட்டதாகவும் சில மாஸங்களின் முன்பு காரைக்குடியில் ஒரு நண்பர் என்னிடம் தர்க்கத்தார். சரித்திரத்திலும், பாத்யக்ஷத்திலும் ஐயமற புத்த மத மழிந்து ஹிந்து மதம் வெற்றிபெற்று நிற்கும் செய்தி விளங்குகையில், பட்டப்பகலை யிரவென்று கூறுதல்போல் ஷே காரைக்குடி நண்பர் சொல்லிய பச்சைப் பொய்யை இங்கெடுத்துச் சொல்ல வந்த முகாந்தரம் யாதெனில்:—அவர் சொல்லியது பச்சைப் பொய்யன்று. அதில் சிறி தளவு உண்மையும் கலந்திருக்கிறது. எங்ஙன மெனில் பௌத்த மார்க்கத்தைக் களைந்தெறிந்து மிஞ்சி நின்ற ஹிந்து மதம் பல அமிசங்களில் பௌத்த மதக் கருத்துக்களை முழுமையாகவும் டல அமிசங்களில் சற்றேமாற்றியும் தன்னுள்ளே சேர்த்துக்கொண்டு விட்டது. ஆகவே

பௌத்த மதம் இந்நாட்டில் இருந்த இடம் தடந் தெரியாமல் மண்ணோடு மண்ணாய் மடிந்து போக வில்லை.

அதன் கொள்கைகளில் பல ஹிந்து மதக் கொள்கைகளுடன் கலந்து இந்நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன. இந்தச் செய்தியையே அந்தக் காரைக்குடி நண்பர் மிகவும் அதிசயோக்தியாக மேற்கண்டவாறு பச்சைப் பொய்வடிவத்தில் கூறினார். புனர் ஜன்மக் கொள்கை, புலால் மறுத்தல்—இவை யிரண்டுமே பௌத்த மதத்திலிருந்து ஹிந்து மதத்துக்குள் நுழைந்த கொள்கைகளில் முக்யமானவை யென்று கருதப்படுகின்றன. ஆனால் இக்கொள்கைகள் பௌத்த மதத்திலிருந்துதான் ஹிந்து மதத்தில் புகுந்தனவென்று கூறுவதற்கு பலமான ஆதாரங்களில்லை. புனர்ஜன்மக் கொள்கை பூர்வ புராணங்களிலேயே இருந்தது. பௌத்த மதம் அக்கொள்கையை அறிஞர் கண்டு நகைக்கத் தக்கபடியாக வரம்பு மீறி வற்புறுத்திற்று. பிற்கால ஹிந்து மதத்தில் அக்கொள்கை அளவுக்கு மிஞ்சி, நிரர்த்தகமாக ஏறிப் போய் இப்போது ஹிந்து நம்பிக்கையிலுள்ள குறைகளி லொன்றாக இயல்கிறது. ஸாதாரணமாக ஒரு வனுக்குத் தலை நோவு வந்தாலுங்கூட, அதற்குக் காரணம் முதல் நாள் பசி யில்லாமல் உண்டதோ, அளவு மீறிக் தூக்கம் விழித்ததோ, மிகக் குளிர்ந்த அல்லது மிக அசுத்தமான நீரில் ஸ்நானம் செய்ததோ என்பதை ஆராயு முன்பாகவே அது பூர்வ ஜன்மத்தின் கர்மப் பயனென்று ஹிந்துக்களிலே பாமரர்

கருதக்கூடிய நிலைமை வந்துவிட்டது. உலகத்து வியாபார நிலைமையையும் பொருள் வழங்கும் முறைகளையும் மனித தந்திரத்தால் மாற்றி விடலா மென்பதும், அங்ஙனம் மாற்றுமிடத்தே செல்வ மிகுதியாலும் செல்வக் குறைவாலும் மனிதர்களுக் குள்ளே ஏற்படும் கஷ்டங்களையும், அவமானங்களையும், பசிகளையும் மரணங்களையும் நீக்கி விடக் கூடு மென்பதும் தற்காலத்து ஹிந்துக்களிலே பலருக்குத் தோன்றவே இடமில்லை. பிறர் சொல்லிய போதிலும் அது அவர்களுக்கு அர்த்த மாவது சிரமம். ஏனென்றால் பணவிஷயத்தில் ஏற்பட்ட பயங்கரமான பேதங்களையும், தாரதம்யங்களையும், பார பகஷங்களையும் கண்டு அதற்கு நிவாரணம் தேட வழி தெரியாத இடத்திலே தான் பெரும்பாலும் இந்தப் பூர்வ ஜன்ம கர்ம விஷயம் விசேஷமாக ப்ரஸ்தாபத்துக்கு வருகிறது. அற்பாயுள், நீண்ட ஆயுள், நோய், நோயின்மை, அழகு, அழகின்மை, பாடத் தெரிதல், தெரியாமை, படிப்புத் தெரிதல், அது தெரியாமை—முதலிய எல்லா பேதங்களுக்கும் பூர்வ ஜன்மத்தின் புண்ய பாவச் செயல்களையே முகாந்தரமாகக் காட்டினார்களெனினும், பண விஷயமான வேறுபாடுகளே இவையெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மனிதர்களுக்கு உள்ளக் கொதிப்பையும், நம்பிக்கைக் கேட்டையும் விளைத்து அவர்களை இந்த ஜன்மத்தின் துக்கங்களுக்குப் பூர்வ ஜன்மத்திலே காரணர் தேடுவதும், அடுத்த ஜன்மத்தில் பரிஹாரர் தேடுவது மாகிய விநோதத் தொழிலிலே தூண்டின.

எனவே இந்தப் பூர்வ ஜன்ம ஸித்தார்த்தத்தைப்
பெளத்த மதம் நமது தேசத்தில் ஊர்ஜிதப் படுத்தி
யது பற்றி நாம் அதற்கு அதிக நன்றி செலுத்த இட
மில்லை.

பெளத்த மதத்தால் நாம் அடைந்த நன்மை
களிலே உண்மை யான நன்மை ஒன்று தான். அதா
வது, விக்ரஹா ராதனையை பெளத்த மதம் ஊர்ஜிதப்
படுத்திற்று. புதிதாக உண்டாக்க வில்லை. ஏற்கென
வேயிருந்த வழக்கத்தை மிகவும் விஸ்தார மாக்கி ஊர்
ஜிதப் படுத்திற்று. பெளத்தர்கள் மனிதருக் கேற்
படுத்திய சிலைகளை நம்மவர் தம்முடைய அப்புத
ஞான சக்தியின் விரிவாலும் கற்பனா சக்தியின் தைளி
வாலும் தேவர்களுக்குச் சமைத்துக் கொண்டனர்.
தேவர்களைச் சிலைகளில்வைத்து வணங்குதல் முக்
திக்கு மஹத்தான ஸாதனங்களி லொன்றும். ஆனால்
உண்மையான பக்தியுடன் வணங்க வேண்டும்.

இனி புத்த மதம் இழைத்த பெருந் தீங்கு யா
தெனிலோ, இடைக் காலத்து மாயாவாதத்தை நம்
முள்ளே எழுப்பி விட்டது. உபநிஷத்துக்களிலும்
வேதத்திலும் மாயா என்ற சொல் பராசக்தியைக்
குறிப்பது. இடைக்காலத்தில் மாயை பொய் யென்ற
தொரு வாதம் உண்டாயிற்று. இதனால் ஜகத் பொய்;
தேவர்கள் பொய்; ஸூர்ய, நக்ஷத்ராதிகள் பொய்;
பஞ்ச பூதம் பொய்; பஞ்சேந்திரியம் பொய்; மனம்
பொய்;—சைதன்யம் மாத்திரம் மெய்; ஆதலால்,
இந்த உலகத்துக் கடமைக ளெல்லாம் எறிந்து விடத்
தக்கன. இதன் இன்பங்க ளெல்லாம் துறந்து விடத்

தக்கன—என்ற தொரு வாதம் எழுந்தது. இவ்வுலக இன்பங்க ளெல்லாம் அசாசுவதம்; துன்பங்கள் சாசுவதம் இத்தகைய உலகத்தில் நாம் எந்த இன்பங்களை யுந் தேடப் புகுதல் மடமை யாகும். எனவே எந்தக் கடமைகளையுந் செய்யப் புகுதல் வீண் சிரமமாகும்—என்ற ககூழி ஏற்பட்டது.

ஆனால் இவர்கள் எல்லா இன்பங்களையுந் துறந்து விட்டதாக நடிக்கிறார்களே யன்றி, இவர்கள் அங்ஙனம் உண்மையிலே துறக்க வில்லை. இவ்வுலகத்தில் ஜீவர்கள் எல்லா இன்பங்களையுந் துறப்பது ஸாத்யமுமில்லை. கடமைகளைத் துறந்து விட்டுச் சோம்பேறிகளாகத் திரிதல் ஸாத்யம். அது மிக ஸுலபமுங்கூட. இந்தச் சோம்பேறித் தனத்தை ஒரு பெரிய ஸுகமாகக் கருகியே அநேகர் துறவு பூணுகிறார்களென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இவர்கள் கடமைகளைத் துறந்தனரே யன்றி இன்பங்களைத் துறக்கவில்லை. உண் வின்பத்தைத் துறந்து விட்டார்களா? சோறில்லா விட்டால் உயிர் போய்விடுமே என்றால் அப்போது நீங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தொழில் செய்து ஜீவிக்க வேண்டும். ஆடையின்பத்தை இவர்கள் துறக்க வில்லை. ஸ்நான இன்பத்தைத் துறக்க வில்லை. துக்க இன்பத்தைத் துறக்கவில்லை. கல்வி இன்பத்தைத் துறக்க வில்லை. புகழின் பத்தைத் துறக்க வில்லை. உயிரின்பத்தைத் துறக்க வில்லை. வாதின்பத்தைத் துறக்க வில்லை. அவர்களில் முக்யஸ்தர்களாகிய மடாதி பதிகள் பண

வின்பத்தையுந் துறக்க வில்லை. இவர்களுடைய
போலி வேதாந்தத்தை அழிக்கும் பொருட்டாகவே
பகவத்கீதை எழுதப்பட்டது.

உலக மெல்லாம் கடவுள் மயம் என்ற உண்மை
யான வேதாந்தத்தை கீதை ஆதாரமாக உடையது.
மாயை பொய் யில்லை. பொய் தோன்றுது பின்
மாறுகிறதே யெனில், மாறுதல் மாயையின் இயற்கை.
மாயை பொய்யில்லை. அது கடவுளின் திருமேனி.
இங்கு தீமைகள் வென்றொழித்தற் குரியன. நன்மை
கள் செய்தற்கும் எய்துதற்கும் உரிய சரணாகதியால்
—கடவுளிடம் தீராத மாறுத பக்தியால்—யோகத்தை
எய்துவீர்கள். எல்லா ஜீவர்களையும் ஸமமாகக் கரு
தக் கடவீர். அதனால், விடுதலை யடைவீர்கள். ஸத்ய
விரதத்தால் ஆனந்தத்தை அடைவீர்கள். இல்லறத்
தூய்மையால் ஈசத் தன்மை அடைவீர்கள்.

இந்த மஹத்தான உண்மையையே கீதை உப
தேசிக்கிறது.

முகவுரை முற்றிற்று. ஆவணக்காப்பக

